

PAT WEST

*Mireasa
potrivită*

Traducerea și adaptarea în limba română de:
ELVIRA POPESCU

ALCRIS
M-94

Capitolul 1

Până la ferma lui Stoner nu mai erau decât câteva sute de metri și neliniștea lui Megan Delaney creștea pe măsură ce se apropia de capăt.

Inima îi bătea nebunește, își simțea mâinile umede și-i venea să fugă. Totuși, după două ore lungi de călătorie, nu se mai punea problema să se întoarcă din drum.

Încă o dată își recita micul discurs pe care-l pregătise cu atâta grijă. Trebuia să fie foarte calmă pentru a putea explica motivul vizitei sale și ce aștepta de la această întâlnire.

Fără îndoială, ar fi fost mai simplu să telefoneze dar îi promisese mamei sale să-l întâlnească pe Stoner în persoană. Și cum ar fi putut să nu îndeplinească ultima dorință a unui muribund?

Meg își reținu lacrimile care-i urcau în ochi la amintirea mărturisirii de necrezut pe care i-o făcuse mama sa pe patul de moarte și inspiră profund ca să prindă curaj.

Cu un pas hotărât, tânăra femeie împinse poarta și păși pe lungă

alee pietruită ce ducea la fermă, privind curioasă în jurul său.

Familia sa părăsise Texasul în urmă cu treisprezece ani și totuși se părea că aici nimic nu se schimbase. Domeniul era tot atât de vast și splendid ca în amintirile sale.

Grajduri, hambare, două țarcuri și mai multe dependințe unde locuia personalul se zăreau în spatele unei case impozante, înconjurată de o peluză bine întreținută.

Impresionată de frumusețea locului, tânăra coborî din mașină și nu se putu împiedica să se simtă deplasată cu pantalonul său din bumbac bej, șifonat de pe drum și cu tricoul simplu, roșu.

Ea își netezi repede îmbrăcămintea cu mâna, ridică mândră capul și lovi de două ori cu ciocanul de aramă.

– Asta este prea mult! exclamă o voce masculină. Te aștept de o oră.

Tânăra femeie rămase cu gura căscată dar nu se putu împiedica să-l admire pe bărbatul care o măsura fără blândețe.

Din el se degaja o extraordinară impresie de forță și de vitalitate. Poate aceasta se datora siluetei sale atletice și înalte sau surprinzătoarei armonii a figurii bronzate, încadrată de o masă de păr negru ca smoala care-i cădea în bucle dezordonate pe frunte.

Cu picioarele lungi și coapsele strâns mulate în blugi negri, cu o curea cu cataramă de argint și cu umeri puternici a căror musculatură se ghicea prin pânza albă a cămășii, Linc Stoner era un bărbat splendid.

Spre marea sa rușine, tânăra femeie simțea cum obrajii i se împurpurau din ce în ce mai mult.

– Eu..... scuză-mă, bâigui ea. Cred că faci o mare greșală.

– Te rog, zise bărbatul, cu o voce dintr-o dată aspră. Nimeni n-a vrut să rămână. Ești ultima mea speranță....

Și, cu aceste cuvinte, arboră un zâmbet devastator care o descumpăni pe tânăra femeie.

Deodată, avu impresia că se întoarce cu ani în trecut. Adolescent, Linc o fascinasă. Acum că se maturizase, căpătase siguranță, ceea ce îi sporea farmecul. Și privirea îi era diferită: nepăsarea cedase locul unei gravități misterioase.

– Așteaptă! Nu înțelegei....

– Ascultă, o întrerupse Linc, dacă rămâi, îți promit că n-ai să regreti. Îți voi plăti dublu de cum ne-am înțeles.

Deodată, o luă de braț pe tânăra femeie și o trase în casă. Acest contact neașteptat spori tremurul tinerei femei.

– Haide, vino! Ne așteaptă bătrâna asistentă socială.

O căldură se răspândea în venele sale și o simțea cum i se urcă până în obraji. În prada unei emoții pe care n-o mai simțise până atunci, se lăsa condusă către salon fără să opună rezistență. Așezată pe o canapea, o femeie între două vârste, îmbrăcată într-un taior negru, consulta un dosar, strâmbându-se dezaprobat.

– Doamnă Simpson, v-o prezint pe domnișoara....

– Delaney, completă tânăra femeie, întorcându-se către asistenta socială, care-i adresă un semn vag din cap.

– Domnule Stoner, așa cum v-am mai spus, Nicole are nevoie nu atât de o educatoare, ci mai ales de prezența permanentă a unui adult. Din păcate, de la decesul părinților, n-ați știut să vă ocupați așa cum trebuie de sora dumneavoastră. Va trebui, deci, să fie plasată într-un cămin.

– Nu! Nici vorbă! exclamă Linc cu tărie. De altfel, domnișoara Delaney va locui aici.

Asistenta socială nu-și ascunse nemulțumirea și o privi pe tână femeie cu un aer de neîncredere.

– Este adevărat, domnișoară Delaney?

Privirea tinerei femei se mută de la doamna Simpson la Linc, în timp ce o mulțime de gânduri o năpădeau. Cum să iasă din această situație? Ce ar fi devenit micuța Nikki dacă ar fi refuzat?

Când mama sa îi mărturisise că surioara ei, pe care toată lumea o credea moartă la naștere fusese adoptată de bogata familie Stoner, Meg acceptase cu greu această dezvăluire de necrezut. Apoi înțelesese că sărăcia și brutalitatea tatălui său erau de condamnat. Atunci, îi promisese bieteii femei că se va asigura că fetița ei, astăzi în vârstă de treisprezece ani, era fericită în familia de adopție. Astăzi, când surioara sa avea nevoie de ajutor, putea s-o abandoneze?

– De fapt, aș putea să rămân. Dar.....

– În acest caz, vorbiți-mi de experiența dumneavoastră, o întrerupse asistenta socială cu o voce ascutită.

– Cum așa, experiența mea?

– Trebuie să vă testez experiența în materie de educație.....

Meg îi aruncă lui Sinc o privire ezitantă. Neliniștea pe care o citi în ochii săi întunecați îi strânse inima și se strădui s-o convingă pe interlocutoarea sa.

– Ei bine, am fost profesor suplinitor câteva luni la Baswell, în Oklahoma. Și i-am ajutat pe frații mei în timpul școlii, până la bacalaureat.

Femeia îi aruncă o privire surprinsă, apoi scrise în grabă câteva note.

– Îmi păreți, totuși, prea tânără.

– Am douăzeci și patru de ani.

Linc, care nu vorbise până atunci, interveni.

– Nu știam că trebuie să ai peste treizeci de ani ca să fii o bună educatoare.

Fără să-i acorde cea mai mică atenție, asistenta socială i se adresă din nou lui Meg.

– De altfel, voi verifica activitatea dumneavoastră la școala care v-a folosit. Și dacă veți fi angajată, vă voi cere un raport scris în fiecare săptămână pentru a putea aprecia progresul făcut de Nicole.

După aceste cuvinte, își adună dosarele în geanta diplomat și se îndreptă cu pași hotărâți spre culoar.

Ușa se trânti în spatele ei, dar nu-i dădură nicio atenție, ocupați să se observe. Când îl privi pe Linc, inima lui Meg începu să bată mai tare și o străbătu un frison, în timp ce susținea privirea ochilor negri.

În aparență, Linc nu-și amintea de ea. Poate n-o remarcase niciodată când venea să-l caute pe tatăl său. Dar de ce un tânăr bogat s-ar fi interesat de o puștoaică de unsprezece ani, fiica unui rândaș de cai?

– Nu știu cum să-ți mulțumesc, îi spuse Linc, cu un surâs strălucitor. Mi-ai salvat viața. Această femeie este într-adevăr fără milă.

– Cred că își face doar meseria.

Linc dădu din cap a îndoială.

– S-o smulgi pe Nikki din singurul cămin pe care l-a cunoscut vreodată, asta nu înseamnă că își face doar meseria.

– De ce doamna Simpson ar vrea să-ți ia sora?

Linc se strâmbă.

– După cum a menționat, părinții mei au murit într-un accident de mașină. Nikki a suportat cu greu acest traumatism. Și acum mai are probleme.

– De ce gen?

– A lipsit mult de la școală și a rămas în urmă față de colegii ei. Și, de când a reluat cursurile, este tot mai distrată la ore. Am decis, deci, să-i angajez o educatoare pentru a-i permite să-și acopere lacunele.

Această explicație nu era suficientă pentru a o convinge pe Meg. Niciodată serviciile sociale nu interveneau doar pentru o rămânere în urmă cu lecțiile.

Pe când se întreba ce ar fi putut să-i ascundă Linc, auzi un zgomot ușor în spatele său.

Se întoarse încet și descoperi o adolescentă brunetă, cu o atitudine nepăsătoare, care stătea în deschizătura ușii.

Mișcată, Meg, o privea pe surioara ei, de a cărei existență nu știa cu două săptămâni mai înainte.

Îmbrăcată într-o fustă roșie care-i ajungea până la jumătatea coapselor și cu o brasieră care-i descoperea buricul, fata îi adresă o privire ostilă.

Frumusețea pielii tinere dispărea sub un strat de fond de ten. Un rimel negru îi alungea ochii întunecați, atât de asemănători cu cei ai mamei și un ruj de buze strălucitor o făcea mai în vârstă.

Gata să izbucnească în plâns, Meg se străduia să-și ascundă emoția și se îndreptă către eleva sa, cu un surâs călduros pe buze.

– Bună ziua, Nicole.

– Încă o nouă profesoară? Întrebă adolescenta cu un ton rece.

– Așa este, răspunse fratele ei. Ți-o prezint pe domnișoara Delaney, care a acceptat să te mediteze.

– Nu-mi place!

– Păcat, pentru că domnișoara Delaney a fost de acord să locuiască la noi. Și trebuie să accepți chiar dacă îți place sau nu.

Nikki îi aruncă fratelui său o privire încărcată de ură.

– Te urăsc! strigă ea înainte de a părăsi alergând încăperea.

Cu toată dorința sa de a o reține, Meg se întoarse spre Linc, care nu știa cum să-și ascundă tulburarea.

– Frumos exemplu de armonie familială, nu-i așa?

Linc Stoner o privea pe superba femeie blondă care-l înfrunta și se întreba dacă nu făcuse o greșală angajând o persoană atât de tânără. După cum spusese, nu avea decât douăzeci și patru de ani. Și, totuși, după vocea ei la telefon, ar fi putut jura că este mai în vârstă.

El ezită câteva clipe, apoi se decise să-i explice clar situația.

– Acum câteva luni, noi eram încă foarte apropiați..... Dar de la moartea părinților, în octombrie trecut, Nikki a devenit foarte agresivă. Știu că suferă, dar.....

După câteva secunde care lui Meg îi părură o eternitate, Linc se întrerupse și o privi, descumpănit de compasiunea pe care o citea în ochii ei.

– S-ar spune că are ceva cu lumea întreagă. S-a certat cu toate

prietenele și nu încetează să se răzvrătească împotriva mea. În ultimul timp a început să fure din magazine. Prima dată, îl cunoșteam pe proprietar, care a acceptat să n-o reclame. Dar data următoare, a fost condusă la poliție și n-am putut să fac nimic.

Linc își strânse pumnii și începu să se plimbe prin încăpere, în prada disperării.

– Sunt cu adevărat la capătul răbdării, mărturisi el. În cele din urmă a fost reprimată la colegiu, dar au condiționat să-și schimbe atitudinea. Am decis, deci, să angajez pe cineva, dar Nikki a descurajat trei educatoare. În sfârșit, acum două săptămâni a fugit. Eram foarte neliniștit și a trebuit să cer ajutorul poliției. Și așa s-au amestecat serviciile sociale.

Linc își întoarse spre Meg privirea-i rugătoare.

– Ești ultima mea speranță.

În timp ce se gândea dacă să-i desvăluie adevărata sa identitate, Meg se surprinse analizând posibilitatea de a rămâne.

– Nu știu dacă....

– Te rog, cel puțin, încearcă. Îți triplez salariul și îți dau mână liberă în ceea ce privește educația lui Nikki.

Repede, Meg se gândi la soluțiile pro și contra. Prietena sa Cathy o aștepta la Forth Worth, unde trebuia să meargă la un interviu pentru angajare. Dar, pe de altă parte, îi făcuse o promisiune mamei sale.

– Ascultă-mă, domnule Stoner.....

– Spune-mi Linc.

Bărbatul o fixa cu un surâs atât de strălucitor, încât simțea că se pierde.

– Linc, este o greșeală în ceea ce privește persoana. Eu nu sunt trimisă de o agenție.

Soneriei telefonului îi întrerupse vorbele.

După ce schimbase câteva cuvinte cu interlocutorul, Linc puse la loc receptorul și se întoarse către tânăra femeie, cu brațele încrucișate.

– Era agenția. Persoana pe care au trimis-o a făcut o pană de mașină.

Văzându-l cum își încruntă sprâncenele, Meg simțea nevoia inexplicabilă de a mângâia cu palma fruntea îngrijorată a tânărului.

– Cine ești? Și de ce ai venit aici?

Meg își înghiți saliva.

– Mama mea.... A murit acum câteva zile.

– Îmi pare rău.

Sub privirea compătimitoare a lui Linc, Meg simți o clipă tentația să-i spună adevărul, dar se reținu.

– Eram în drum către Forth Worth și m-am oprit ca să-ți salut părinții. Nu eram la curent cu accidentul acestora.

– Înțeleg. Mama mea și a ta erau probabil prietene.

– S-au cunoscut cu mult timp în urmă, răspunse Meg, care presupunea că cele două femei se întâlniseră o dată sau de două ori.

– Ei bine, s-ar părea că Providența te-a trimis, remarcă Linc. Agenția m-a lăsat baltă și pentru că ai calificarea, accepți să te ocupi de sora mea? Oricum, Nikki are cu adevărat nevoie de o prezență feminină.

– Nu sunt sigură că aș putea fi foarte utilă. Dar dacă insist, aș

putea să fac o încercare timp de câteva zile.

– Într-adevăr, insist. Și te voi plăti bine.

– A, nu, nu pot accepta bani. Dar dacă m-ai putea adăposti până la.....

Linc nu-i lăsa timp să termine fraza.

– De acord. Dar voi face tot ce e posibil ca să te conving să rămâi mai mult timp. Și va trebui să purtăm o discuție serioasă cu privire la remunerare, domnișoară Delaney.

– Te rog, spune-mi, Meg.

– Nici nu știi cât de mulțumit sunt că te-am cunoscut, Meg, zise el, luându-i mâna în palmele sale.

Deodată, aruncă o privire grăbită la ceas.

– Îmi pare rău, trebuie să plec. Am să spun unui angajat să-ți aducă sus bagajele, spuse el înainte de a se îndrepta spre ușă.

– Dar..... protestă Meg, venind în urma lui. Care va fi camera mea?

– Oricare ai să vrei, răspunse Linc, luând o pălărie din cuier.

– Dar, repetă tânăra, derutată la ideea că ar putea ocupa camera gazdei sale. Și dacă aleg o cameră deja ocupată?

– Este prea puțin posibil, deoarece casa are șase camere. Dar, dacă vrei, ai putea s-o ocupi pe cea din fața scării, la capătul coridorului.

În timp ce Linc o privea de sus în jos, tânăra simți cum o străbate un frison și-și dori s-o înghită pământul.

– Ești sigur că n-am să deranjez pe nimeni?

Linc îi aruncă o privire și-și dădu pălăria pe spate cu un bobârnac.

- Sunt gata să-ți ofer camera mea și să dorm în hambar, dacă poți să faci ceva pentru Nikki.
- Nu cred că este necesar.
- Cine știe? zise Linc cu un surâs enigmatic înainte de a părăsi casa.

Camera era splendidă, cu un parchet ceruit, covor de lână, pat mare cu vergele albe, acoperit cu o cuvertură moale și o mulțime de perne din dantele și mobilă acaju. Pe marginea căminului erau așezate bibelouri de porțelan care dădeau încăperii un stil puțin discret, dar fermecător.

Dar, deodată, Meg se văzu reflectată în oglindă și nu se simți bine în acest decor luxos. Amintirea copilăriei sale sărmane și a camerei pe care o împărțea cu frații săi îi reveni în memorie. Mulți ani dormise cu ei într-o încăpere micuță, cu pardoseala înghețată, până când a crescut și a avut dreptul la puțină intimitate. Atunci, eșuase pe canapeaua roasă din salonul care avea avantajul de a fi singura încăpere încălzită din casă.

Cu un suspin, Meg avansă până la fereastra care dădea în spatele proprietății.

Lipită de casă, o terasă pavată ducea la o piscină înconjurată de arbuști și boschete de flori.

Un gard alb delimita grădina și o arcadă împodobită cu

trandafiri împodobeau portalul, permițând accesul spre dependințe. De jur-împrejur, câmpiile verzi se întindeau la nesfârșit.

Gânditoare, Meg se lăsă să cadă pe bancheta așezată lângă fereastră. Cum ar putea să le explice fraților săi decizia de a rămâne la ferma Stoner? Ea îi protejase întotdeauna pe cei doi ca un fel de a doua mamă și acceptase muncile cele mai penibile pentru a asigura existența familiei sale după moartea tatălui. Ea își asumase adesea responsabilitatea unui cap de familie, căci Ralph Delaney era mai tot timpul prea beat ca să poată munci.

În timp ce își compara viața cu copilăria aurită a lui Nikki, o lovitură discretă în ușă o scoase din gândurile sale.

Ușa se deschise și se ivi o femeie micuță, cu părul alb pieptănat în coc și cu un surâs prietenos.

– Bună ziua, eu sunt Dora. Eu mă ocup de casă. Linc m-a prevenit că veți rămâne aici câțva timp. Am venit să văd dacă aveți nevoie de ceva.

– Nu, n-am nevoie de nimic, mulțumesc. Dar aș putea să vă ajut să pregătiți cina.

– Să nu aveți această grijă, protestă bătrâna doamnă. Dar aș fi încântată dacă doriți să coborâți și să-mi țineți companie.

În timp ce cele două femei se îndreptau spre scară, Dora aruncă o privire către una din uși.

– Mă întreb dacă Maiestatea Sa va catadicsi să coboare în această seară, remarcă ea pe un ton acru.

Prea nervoasă pentru a putea aprecia delicioasa mâncare, Meg o privea pe Nicole care se îndeletnicea cu formarea de mici cocoloașe de pâine în farfurie.

Adolescenta arboră un aer posac ce nu prevestea nimic bun. Totuși, judecând că era momentul să se cunoască, Meg se decise să rupă tăcerea apăsătoare care domnea în sufragerie.

– Nicole, dacă vrei, spuse ea cu gentilețe, am putea discuta după masă modul în care trebuie să organizăm meditațiile.

Adolescenta ridică privirea și-i aruncă lui Meg o privire provocatoare.

– Poți oricând să pleci!

– Nikki, interveni Linc cu o voce amenințătoare, domnișoara Delaney nu vrea decât să te ajute.

– Poți să-mi spui Meg, îi sugeră lui Nikki tânăra femeie.

Adolescenta sări în picioare.

– Nu este vorba să-ți spun pe nume. Nici altfel. N-am nevoie de tine. Pleacă!

Meg se ridică la rândul său și se strădui să păstreze un ton calm.

– Regret, Nicole. Dar sunt aici pentru a te ajuta să recuperezi întârzierea la cursuri și nu voi pleca înainte de a-mi îndeplini această sarcină.

Cu ochii în lacrimi, Nikki se întoarse către fratele său.

– De ce îmi faci asta? Nu crezi că mi-ai făcut destule?

După aceste cuvinte, adolescenta își aruncă șervetul pe masă și alergă spre ușă.

– Nicole! Întoarce-te imediat, strigă Linc, înainte de a alerga după sora sa.

Meg îi stopă elanul.

– Te rog, las-o să plece. Este foarte dificil pentru ea.

Tânărul întoarse spre Meg o figură chinuită.

– Crezi că eu nu știu?

El dădu din cap cu un aer trist.

– Mă detestă.

Luptând împotriva dorinței de a-l mângâia pe obraz, Meg se strădui să-l încurajeze.

– Este normal. Când suferi, ești supărat pe lumea întreagă.

– Aș vrea să fac ceva pentru ea. Altădată eram atât de apropiați.

Mă considera cel mai bun prieten al ei.

– Mai ești și acum, sunt sigură. În aceste cazuri, se întorc împotriva celor apropiați. Frații mei au făcut la fel când a murit tatăl nostru.

O mică licărire de speranță apăru în ochii întunecați ai lui Linc.

– Ce ai făcut atunci?

– I-am făcut să înțeleagă că nu apreciam atitudinea lor. Și, pentru a le forma caracterul, le-am încredințat toate treburile de la fermă.

– În afară de a se ocupa de calul său, Nikki n-a vrut să facă nimic altceva.

– Trebuie, poate, să-i interzici să mai călărească, până va deveni mai înțelegătoare.

– Din păcate, Nikki n-a mai pus piciorul la grajduri, după accident. Înainte, se antrena în fiecare zi și iapa sa, Sweet Sue, părea bine plasată, în calificările la concursurile hipice.

Linc lăsă să-i scape un lung suspin de decepție.

– Acum, unul dintre angajați antrenează iapa. Dar Sweetie nu se comportă la fel de bine ca atunci când era cu Nikki.

Deci, se gândea Meg, cu puțină invidie, Nikki are propriul său cal. Și ea adora caii și visase la ei de-a lungul anilor. Când tatăl său primea câte unul în îngrijire la fermă, ea se ocupa de ei, pentru că tatăl său era prea beat ca să muncească.

Deodată, vocea Dorei o aduse pe Meg la realitate.

– Vrei o cafea?

– Da, mulțumesc.

Linc luă două cești din bufet și se îndreptă spre ușa de sticlă.

– Vino, îi zise el lui Meg. Este mai răcoare pe terasă.

În timp ce îl urmă, el așeză ceștile pe o măsuță de fier forjat. Apoi trase un scaun pentru a-i permite lui Meg să se așeze.

Ușor amuzat, el remarcă tensiunea tinerei femei, ca și atunci când se apropia prea mult de ea.

Fără a renunța la surâsul său, începu să-și soarbă cafeaua studiind ovalul delicat al feței acesteia, superbii ochi negri înconjurați de gene incredibil de lungi și pielea de fildeș care cerea mângâieri.

În lumina soarelui ce cobora, părul blond al tinerei femei lua nuanțe de aur topit. Cu tot efortul său, nu putea să-și desprindă privirea de pe silueta fină și grațioasă.....

Deodată, aerul se încălcă de electricitate. Aproximarea de această femeie fermecătoare, în liniștea apusului, unda subtilă a parfumului său provocau în el un tremur puternic pe care nu-l mai simțise de la legătura cu Susan.

La amintirea tinerei femei, simți cum gâtul i se strânge de

amărăciune. Neînțelegătoare și imatură, logodnica sa nu întârziase să-l părăsească după moartea părinților, afirmând că nu vrea să-și strice tinerețea ca să se ocupe de o adolescentă cu probleme.

Și, totuși, Linc, la acea dată, cedând rugămintilor lui Susan, în loc să-și petreacă weekendul cu ea, dacă i-ar fi însoțit pe părinți la avion, niciodată acel groaznic accident de mașină nu s-ar fi întâmplat.....

– Te simți bine?

Surprins, Linc dădu din cap.

– Îți cer iertare.

– Ce nu merge? Ai un aer visător. Regreți că m-ai angajat?

– Nu! protestă Linc. Nu la asta mă gândeam.

Surprinzând privirea plină de compasiune cu care-l învăluia Meg, Linc înțelese cât de multă nevoie avea să se confeseze cuiva.

– Îmi lipsesc părinții, mărturisi el. Obişnuiam să stăm aici, lângă piscină. Tata o construise pentru cei cinci ani ai lui Nikki, căci ea îi spusese că vrea să învețe să înoate.

– Probabil că o iubeau foarte mult.

– Era firesc, își doriseră un al doilea copil.....

Bulversat de a fi redeşteptat amintirile unei fericiri dispărute pentru totdeauna, Linc se ridică brusc.

– Scuză-mă. Trebuie să mă culc căci mâine mă scol devreme. Dar poți să mai rămâi, dacă vrei.

Linc se îndepărtă câțiva pași, apoi se întoarse spre tânăra femeie.

– Meg.... Nu te lăsa dusă de Nikki. O ador pe sora mea, dar este maestră în arta de a manipula oamenii. Are nevoie să fii puțin

autoritară cu ea.

Meg se ridică la rândul său.

– Nu te neliniști Linc. Voi ști să fiu fermă cu ea.

– Nu mă îndoiesc, Meg. Dar mă tem să nu-mi fie luată.

Ajunsă lângă tânăr, Meg puse mâna pe brațul lui. Acest contact neașteptat fu pentru Linc ca o arsură.

– N-o să lăsăm așa. O vom ajuta să iasă din această stare.

– Îți invidiez optimismul. Dar există un lucru pe care nu-l știi: Nikki și cu mine suntem copii adoptați. Eram aproape adolescent când Stonerii m-au luat la ei, iar Nikki avea doar câteva zile când a venit aici.

– Nu cred că asta schimbă ceva.

– Totuși, este mai ușor să înțelegi. Nikki este minoră și dacă adevărații ei părinți ar descoperi-o, ar veni la ușa mea s-o revendice!

Capitolul 2

În acea noapte, Meg a adormit cu greu. Vag, ultimele cuvinte ale lui Linc se suceau și răsuceau în mintea sa.

Putea să riște și să-i dezvăluie adevărul? Ce făcea dacă îi interzicea să-i vorbească lui Nikki? Legal, nu avea niciun drept asupra surorii sale și n-ar putea să mai facă nimic dacă el o dădea afară.

Abia se lumina de ziuă, când se decise să se scoale, epuizată de aceste gânduri confuze.

Sub duș, lăsa mult timp apa caldă să curgă peste mușchii săi epuizați.

Când termină, decizia era luată.

Puțin intimidată, Meg intră în bucătărie și aruncă o privire admirativă către dulapurile de stejar ceruite și pe podeaua de cărămidă. Instalată lângă o fereastră rotundă care dădea spre câmpie, la o masă rustică din pin, încadrată de șase scaune cu bare rotunde, părea că își așteaptă mesenii.

Dora o zări pe tână femeie și o întâmpină cu un surâs larg.

– Bună ziua! Ce vrei la micul dejun?

– Nimic, mulțumesc. Prefer să-i aștept și pe ceilalți.

Menajera schiță un surâs.

– Au trecut deja două ore de când Linc a plecat să se ocupe de cai. În ceea ce o privește pe Nikki, nimeni nu știe la ce oră va catadicsi să se scoale.

– Obişnuiește să se scoale târziu?

– Înainte de accident, se împiedica încă din zori printre picioarele noastre.

Meg se așază pe un scaun, în timp ce bătrâna doamnă o servea cu o ceașcă de cafea.

– Linc mi-a spus că altădată Nikki petrecea mult timp cu calul său.

– Este adevărat. Tatăl său a învățat-o să călărească înainte de a ști să meargă. Și apoi, într-o zi i-a oferit-o pe Sweetie, un splendid pursânge murg. Și toată lumea era gata să cedeze capriciilor sale.

– Mi se pare că nu apreciezi modul cum a fost crescută.

Dora dădu din cap.

– Cu paisprezece ani mai înainte am intrat în serviciu la această familie și nu mi-am schimbat modul de a gândi. Nikki este un copil teribil de răsfățat. Știu că a traversat momente dificile, dar mama ei ar fi scandalizată dacă ar vedea cum se poartă.

Menajera își șterse mâinile de șorț.

– Lui Nikki i-ar trebui.....

– Eu nu sunt psiholog, o întrerupse Meg, sătulă de văicărelile bătrânei femei. Dar sper s-o ajut, devenindu-i prietenă.

Apoi, se ridică de pe scaun.

– Cred că este timpul să merg s-o caut și să începem lecțiile.

– Cum vrei, dar mă înspăimântă când se va scula.

Meg ignoră remarcele Dorei și se îndreptă în pas vioi către scară.

Ajunsă în fața camerei lui Nikki, bătut încet la ușă. Cum nu obține niciun răspuns, tânăra insistă.

– Nikki, sunt Meg. E timpul să te scoli. Avem atâtea lucruri de făcut.

După câteva mormăieli indistincte, se auzi răspunsul adolescentei:

– Spală putina!

Meg oftă.

– Te rog, Nikki, scoală-te.

– Ți-am spus să pleci!

Tânăra puse mâna pe clanță și descoperi stupefiată că ușa era încuiată.

– Deschide-mi, Nikki!

De data aceasta, nu auzi niciun răspuns.

– Foarte bine! Tu ai vrut!

Exasperată, se întoarce și coborî la bucătărie.

Văzând-o sosind singură, Dora surâse ironic.

– Ți-am spus!

– Unde este Linc? întrebă tânăra pe un ton sec.

– Presupun că la țarc.

Cu un pas ferm, Meg se îndreptă spre grajduri și intră într-un vast țarc acoperit.

O izbi mirosul familiar de paie și cal, în timp ce se îndrepta spre pista pietruită.

Fascinată de înfățișarea unei iepe roaibe pe care un bărbat o țesăla, tânăra uită de ce venise și o privi un moment.

— Pot să vă ajut?

Surprinsă, Meg se întoarce și dădu nas în nas cu un bărbat tânăr, blond cu ochi albaștri, abia ceva mai în vârstă decât ea.

— Am rămas în admirație în fața acestei iepe.

Tânărul dădu din cap a aprobare.

— Este adevărat, este splendidă. Dar nu știu ce cauți aici.

— Trebuie să-l văd pe Linc.

Bărbatul îi adresează un surâs fermecător.

— Este ocupat. Dar pot să-l înlocuiesc.

La privirea lui ironică, Meg se întrebă câte femei veniseră aici să-l caute pe Linc.

— Sunt Meg Delaney, noua educatoare a lui Nikki. Trebuie neapărat să vorbesc cu domnul Stoner.

Surâsul tânărului dispăru imediat, făcând loc unei expresii indifferente.

— Desigur, domnișoară Delaney. Eu sunt șeful de echipă Dale Harris. Linc a plecat să caute un cal în padoc. Dar trebuie să revină dintr-un moment într-altul.

— Nu prea am timp. Trebuie doar să-l întreb ceva.

În acel moment, Linc introduse în țarc un splendid armăsar negru ca abanosul.

După ce-l făcu să se oprească în mijlocul pistei, își potrivi șapca și încăleacă ușor animalul. Fascinată, Meg privea cum mușchii

picioarelor îi jucau în blugii care-l acopereau ca o a doua piele.

Ținând cu fermitate frâul în mâinile înmănușate, Linc îl obliga să facă niște figuri cu o ușurință de necrezut.

Omul și animalul, și unul și altul impresionanți prin forță și frumusețe sălbatică, păreau că formează o singură ființă.

Subjugată de siguranța lui Linc, Meg își ținu răsufarea tot timpul demonstrației. Și, când printr-o mișcare a frâului, călărețul opri animalul în mijlocul pistei, tânăra nu se putu abține să nu-și exprime entuziasmul.

– Magnific!

Deodată, Linc întoarse capul în direcția ei și Meg simți cum îi curge foc prin vene.

Cu o mișcare a coapselor, el dirijă calul spre tânăra femeie.

– Ce s-a întâmplat?

– Nikki s-a încuiat în cameră și nu vrea să deschidă.

– Și pentru asta ai venit să mă deranjezi?

Meg lupta împotriva dorinței de a fugi.

– Vroiam doar să cer permisiunea de a folosi mijloace mai severe.

Cu un gest dezinvolt, Linc își aranjă cascheta și se aplecă spre tânăra femeie.

– Ți-am încredințat o misiune precisă. Fă ce vrei ca s-o duci la îndeplinire.

Stingherită, cu gura uscată, cu inima bătând, tânăra încerca să ascundă emoția pe care o simțea.

– Este tot ce doream să știu, afirmă ea înainte de a părăsi repede țarul.

– Ce mai mândrețe de fată! exclamă Dale.

Șocat de remarca angajatului său, Linc îi aruncă o privire amenințătoare.

– Dale, te-ai gândit să mergi să cauți iapa de la Charlie Green?

– I-am cerut lui Jack să se ocupe după-amiază, răspunse omul cu un aer absent, continuând să se uite după Meg.

– Pentru Dumnezeu, Dale! exclamă Linc din ce în ce mai furios. Te-am rugat să te ocupi tu însuși!

– Îmi pare rău, patroane! Am să mă ocup imediat.

Exasperat fără să știe de ce, Linc se întoarse la calul său și continuă dresajul.

Cu tot efortul de a se concentra la ce făcea, imaginea lui Meg continua să-l preocupe.

El a venit acasă, flămând, către ora unu. După ce își lăasă în vestibul cizmele prăfuite, se precipită spre scară pentru a face un duș. În trecere, aruncă o privire în sufragerie și se opri, uimit. Așezată la masă, cu manualele deschise în fața ei, Nikki părea cufundată într-un exercițiu. Simțindu-se observată, Meg întoarse privirea către el.

– Îmi pare rău. Nu vroiam să vă deranjez.

Imediat, Nikki lăasă să-i cadă creionul și se grăbi către el.

– Linc? Pot să mă opresc, acum?

Adolescenta o arătă pe Meg cu o scurtă mișcare din cap.

– M-a făcut să lucrez toată dimineața!

Linc ridică o mână ca s-o întrerupă.

– Meg este profesoara ta. E normal să te faci să lucrezi. Pentru asta este aici.

– Ea n-a fost drăguță cu mine.

– Mă miră.

– Nu vreau să studiez acasă.

– Trebuie să-ți amintesc că n-ai mai fost la școală.

– Dar.....

– Nu vreau să aud nimic, o întrerupse fratele său. Meg este cea care trebuie să hotărască dacă ai lucrat suficient sau nu.

– Tocmai vroiam să propun o pauză pentru masă, interveni tânăra femeie.

– Vezi, Nikki, nu este atât de rea. Nu te lasă să mori de foame.

Linc îi adresă tinerei femei o privire complice și fu surprins s-o vadă plecând ochii și roșind.

– Doar să fac un duș și vin să vă întâlnesc, doamnele mele, zise el cu o voce veselă.

– De acord, răspunse Nikki, cu o mutră îmbufnată.

Pe scară, Linc continuă să-și descheie cămașa, fluierând.

Înaintea camerei surorii sale, a cărei ușă rămăsese deschisă, se opri puțin, îngrozit de dezordinea de nedescris care domnea în încăpere. Trebuia să vegheze ca totul să fie repus la locul lui. Dar, fiecare lucru la timpul său. Sora sa deja făcuse un mare efort, acceptând să învețe cu Meg.

În momentul în care dori să închidă ușa, descoperi amuzat că mânerul de alamă dispăruse.

Într-adevăr, sora sa își găsisese nașul!

Așteptând întoarcerea lui Linc, Meg observă figura plină de încăpățănare a adolescentei din fața ei.

După ce o făcuseră să îndure frații săi, tânăra femeie credea că

nimic nu mai putea s-o mire. Dar descoperise că Nikki putea să demonstreze contrariul.

Constrânsă să deşurubeze mânerul de la uşă, Meg trebuise să desfăşoare o comoară de răbdare pentru a convinge adolescenta să se scoale şi să facă un duş.

În acest timp, Meg profitase să arunce o privire în jurul său, şi se întreba dacă nu visează. Nu era de mirare că Nikki îşi petrecuse zile întregi în camera sa unde avea tot ceea ce putea visa, de la radio stereo până la televizor şi propria linie telefonică.

După ce mâncase câteva cereale, Nikki sfârşise prin a accepta să lucreze. Şi Meg descoperi că sora sa, pe lângă că era splendidă, era şi foarte inteligentă.

– Ştii, nimic nu mă obligă să fac aceste exerciţii, remarcă deodată Nikki.

Tânăra femeie ridică mirată din sprâncene.

– Pot foarte bine să-l rog pe fratele meu să mă lase liberă după-masă, spuse adolescenta cu un aer răutăcios.

– Nikki, deja am vorbit că.....

– Nu, n-ai făcut altceva decât să-mi dai ordine. Şi, apropo, vreau să pui la loc mânerul de la uşa mea. Am nevoie de intimitate.

– Nimeni nu va intra în camera ta.

– Şi totuşi, aşa ai făcut!

– Doar pentru că refuzai să cobori şi să înveţi.

– N-am nevoie să studiez.

– Nu vrei să mergi la universitate? se miră Meg, cu speranţa de a o face conştientă pe sora sa de oportunităţile ce i se oferă.

– Şi tu ai fost?

– Nu, suspină Meg. Dar sper s-o pot face după ce mă voi instala la Forth Worth. Acum, nu am bani suficienți.

– Eu posed jumătate din fermă, am mai mulți bani decât tine.

– Fără îndoială, dar presupun că partea ta este blocată până la majorat.

Nikki își încrucișă brațele, cu un aer arogant.

– Linc o să-mi dea tot ce vreau.

– Așa crezi? se auzi o voce masculină.

Cele două surori se întoarseră în același timp.

Sprijinit de stâlpul ușii, într-o atitudine flegmatică, cu brațele încrucișate, Linc părea mai seducător ca niciodată cu părul încă umed și cu cămașa descheiată care descoperea pielea bronzată a pieptului.

De cum îl văzu, Nikki alergă să se arunce în brațele fratelui său.

– Oh, Linc, sunt mulțumită că ești aici. Nu mă simt prea bine. Cred că am nevoie să mă întind în pat.

– Mi se pare că ți-ai petrecut deja prea mult timp în camera ta.

– Sunt bolnavă.

– În acest caz, te duc în oraș la un medic.

Descurajată de rezistența neobișnuită a fratelui său, Nikki vărsă lacrimi de crocodil.

– Nu, nu vreau să merg la doctor. Vreau doar să mă întorc în camera mea. Mă doare stomacul.

Temându-se că Linc se va lăsa înduplecat, Meg se decise să intervină.

– Ai să te simți mai bine după ce ai să mănânci, sugeră ea.

Tânărul o mângâie ușor pe păr pe sora sa.

– Dora a făcut supă. Știu că îți place.

Nikki se strânse la pieptul fratelui său și lăsa să-i scape un geamăt.

– N-aș putea să înghit nimic. Mă doare tare stomacul.

– De acord, capitulă Linc. Du-te să te întinzi, dacă ții atât de mult. Am să trec să văd cum te simți.

Meg strânse pumnii în timp ce adolescența se îndepărta pe coridor.

– Dacă am merge să mâncăm? propuse Linc tinerei femei.

Fără un cuvânt, Meg îl urmă până la bucătărie.

– Mor de foame, exclamă Linc, înainte de a se apleca asupra farfuriei sale.

La un moment dat, își dădu seama că Meg nu se atinge de nimic.

– Ce se întâmplă?

– Nu-ți dai seama că ai distrus toată munca mea de azi cu Nikki?

– Nu înțeleg ce spui. Nu este vina ei că nu se simte bine.

– Dar nu este bolnavă! Încearcă doar să-mi demonstreze că poate să facă orice în ceea ce te privește.

– Nu spune că orice!

– Am lucrat două ore în această dimineață și nu s-a plâns o singură dată de nimic.

Supărat, Linc lăsa să-i cadă furculița.

– Încerci să-mi spui că n-am voie să pun piciorul în prag în propria-mi casă? întrebă el cu ochii scânteind de furie și de indignare.

Meg îi susținu privirea fără să clipească.

– Nu. Încerc doar să te fac să înțelegi că nu trebuie să te interferezi în munca mea. Astăzi dimineață mi-ai spus să mă descurc singură. Și acum, o încurajezi pe sora ta să nu mă asculte.

– Dar este cu adevărat bolnavă.

– Nikki n-are nimic. Voia chiar să-mi dea o lecție și face un joc. Lăsând-o să câștige, faci să-mi piardă toată credibilitatea.

– De acord, admise Linc, înțelegând ce a stricat. N-am să mă mai amestec. De acum înainte, vei acționa cum crezi că este mai bine.

Exasperat, își aruncă șervetul pe masă, părăsi încăperea și se duse să bată la ușa lui Nikki. Deoarece aceasta nu răspundea, intră în cameră.

Cu spatele la ușă, cu o cască pe urechi, adolescenta dansa frenetic. Deodată, se întoarse și dădu nas în nas cu fratele său.

Roșie de rușine, își scoase casca și o aruncă pe pat și închise butonul de la radioul stereo.

– Nu vroiam să prânzesc cu ea, explică ea oarecum dezinvoltă.

Linc înaintă câțiva pași și o prinse pe sora sa de braț. Apoi o obligă să-l privească în ochi.

– Părinții noștri ar fi decepționați dacă ar vedea cum te porți.

Fata se desprinsese cu o mișcare bruscă.

– Puțin îmi pasă!

– Ajunge! Coboară să mănânci. Și apoi, să-ți faci temele!

– Nu! Ți-am spus că nu-mi place femeia asta.

– Ea se numește Meg. Poți să-i spui domnișoara Delaney sau Meg. Dar să nu te mai aud spunând "femeia asta!"

Cum adolescenta pleca ochii și căuta să se eschiveze, Linc o prinse de mâini.

- M-ai înțeles?
- Da, răspunse Nikki, gata să plângă.
- Foarte bine. Acum, să coborâm, înainte ca mâncarea să se răcească.

Seara târziu, Meg traversă casa în tăcere și se îndreptă, în picioarele goale, spre terasă.

La marginea piscinei, își strânse părul în coadă de cal, își dezbracă halatul și se aruncă în apa rece.

Apoi înotă până la epuizare, în dorința de a șterge din gânduri neplăcerile acestei prime zile.

Ținându-și răsuflarea, ieși din apă și înlătură o șuviță de păr ud care i se lipise de față. Și deodată, îl zări pe Linc pe terasă. De cât timp o observa din întuneric?

– Oh! exclamă ea, încurcată. Scuză-mă, dar credeam că nu este nimeni.

Un frison o străbătu când Linc îngenunche la marginea bazinului. Însălmântată de această apropiere, în timp ce în liniștea serii se simțea parfumul de iasomie, își dădu seama de nuditatea sa. Simți cum sângele îi năvălește în obraji și trebui să lupte împotriva tendinței de a se acoperi. Din fericire, obscuritatea îi ascundea tulburarea.

- Scuză-mă, repetă ea, știu că trebuia să-ți cer aprobarea.
- Poți folosi piscina când dorești. Dar nu este prudent să înoți singură. Dacă ți se întâmplă ceva?
- Mărturisesc că nu m-am gândit la asta, zise ea, resemnându-se să iasă din apă.

Fascinat, Linc îi contemplă îndelung corpul subțire și tare,

acoperit de mii de picături strălucitoare. În timp ce privirea lui întârzia pe vârfurile sânilor care întindeau țesătura devenită transparentă din cauza apei, simți cum îl invadează o dorință puternică.

Decis să rupă farmecul, el îi întinse brusc halatul.

– Ține, o să-ți fie frig.

– Mulțumesc.

– Eu trebuie să-ți mulțumesc pentru ce faci cu Nikki.

– N-am făcut încă mare lucru.

– Poate ai fi făcut mai mult dacă nu interveneam eu.

Meg nu răspunse.

– Sunt conștient că prea am răsfățat-o pe sora mea. Din momentul în care părinții au adus-o acasă, mi-am jurat s-o protejez.

Linc înaintă câțiva pași către casă și-și trecu mâna prin păr.

– Spune-mi ce trebuie să fac.

Meg îi surâse și el înțelese, pentru prima dată în viață, cât de reconfortant poate fi surâsul unei femei.

– S-o protejezi nu înseamnă să-i satisfaci toate capriciile. Trebuie să încerci să spui "nu" câteodată.

Linc aprobă, fără a-și putea desprinde privirea de pe buzele senzuale ale tinerei femei, arzând de dorința de a simți gustul sărutărilor sale.

– Să nu ne lași, o rugă el.

Tânăra surâse din nou, cu un aer protector.

– Poți să contezi pe mine.

Capitolul 3

Sonerie stridentă a telefonului îl trezi brusc pe Linc dintr-un somn agitat. Mormăind, întinse mâna pentru a pune capăt vacarmului care-i chinuia creierul și se așează pe marginea patului buimac și mai obosit ca înainte de culcare.

Toată noaptea îl chinuise imaginea tulburătoare a lui Meg, pe jumătate goală la marginea piscinei.

În timpul zilei se strădui să-și domine pulsul care-i zvâcnea. Dar noaptea, în cele mai secrete visuri ale sale, era în prada unei pasiuni tumultuoase pe care nu și-o putea stăpâni.

Totuși, știa că nu putea să riște eliminând ultima șansă a surorii sale dacă ar fi avut o aventură cu meditatoarea acesteia. Trebuia să se rețină și să aibă cu Meg doar relații strict profesionale.

Mulțumit de această hotărâre, se vârî sub duș și întârzie mult timp sub mângâierea jetului, apa caldă ajutându-l să scape de tensiunea dintre umeri.

Ieșind din sala de baie, îmbracă repede o pereche de blugi negri

și o cămașă în carouri și încălță niște cizme cu botul ascuțit, gândindu-se că n-avea un minut de pierdut dacă voia să fie la timp la târgul de cai.

Când trecu prin fața ușii surorii sale, se gândi cât de mult îi plăcea acesteia să-l însoțească altădată.

Deodată, îi veni în nări un miros delicios de șuncă prăjită și se grăbi să ajungă la bucătărie.

Trecând pragul ușii, tresări. Cu picioarele goale, îmbrăcată într-un tricou roz pe care timpul îl decolorase și într-o pereche de blugi roși până la urzeală, Meg își făcea de lucru la mașina de gătit.

În lumina dimineții, nemachiată, cu magnificul său păr blond adunat într-un coc neglijent în vârful capului, din care scăpau şuvițe mătăsoase – ea nu avea habar cât părea de seducătoare și de dezirabilă.

Deodată, ca și când ar fi simțit că era observată, Meg înălță capul și privirile lor se încrucișară. Linc simți cum crește în el o dorință de nestăpânit, împotriva căreia îi era foarte greu să lupte.

– Bună dimineța, i se adresă Meg, cu un surâs de bun venit.

– Bună dimineța. Unde este Dora?

– A sunat acum câteva minute. Mașina ei n-a vrut să pornească.

– Și a cerut să vină cineva?

– Nu, deja a chemat un depanator. Dar, așteptând să sosească, trebuie să te mulțumești cu mine.

– Nu ești obligată să-mi prepari micul dejun.

Meg mișcă tigaia în care se frigeau bucățile de șuncă.

– Nu mă deranjează. Am făcut asta de-a lungul anilor pentru frații mei.

Linc avansă în încăpere, încheindu-și nasturii de la cămașă.

– Dar nu pentru așa ceva te plătesc.

– Nu este dificil să prepar niște ouă cu șuncă, protestă tânăra femeie. De altfel, o aștept și pe Nikki.

Linc aruncă o privire la ceas și văzu că era doar șase și jumătate.

– Mă mir că sora mea se scoală atât de dimineață.

– Nu este mai devreme decât s-ar fi sculat să meargă la școală. Am înțeles că lua autobuzul la șapte și un sfert.

Linc dădu din cap.

– În acest caz, cred că este bine să păstrăm același ritm.

– Ai dreptate, admise Linc. Dar ca să și înțeleagă, este altă poveste.

– Nikki are nevoie de o anumită rutină, explică Meg. Și mai ales, de disciplină. De altfel, cred că, inconștient, așteaptă pe cineva să facă probă de autoritate.

– Mi se pare că asta am făcut ieri, replică Linc, turnându-și cafea într-o ceașcă.

– Într-adevăr, răspunse Meg.

Tânăra sparse trei ouă în tigaie și le supraveghe câteva minute să se prăjească. Apoi luă o farfurie, așeză pe ea patru felii de șuncă și adăugă ouăle și două felii de pâine prăjită.

Când se aplecă să ia ceva, țesătura fină a pantalonilor se întinse pe curbele ei sugestive.

Imediat, Linc simți cum i se accelerează pulsul, în timp ce imagini arzătoare și îndrăznețe îi treceau prin minte.

Când reveni la masă pentru a așeza bolul cu suc de portocale, Meg se miră că Linc nu se atinsese de nimic.

– Nu-ți place? Dora mi-a spus că îți plac ouăle prăjite.

Tulburat, Linc se așează cu o grabă stângace.

– Sunt perfecte, mulțumesc. Tu nu mănânci nimic?

Tânăra femeie dădu din cap.

– Prefer s-o aștept pe Nikki. Știi cumva ce-i place la micul dejun?

El arboră o mină supărată.

– Nu-mi spune că vrei s-o corupi!

Văzând cum o lucire amuzată scânteie în ochii lui Linc, Meg înțelese că râdea de ea. Dar, după dezastrul din ajun, nu dorea deloc să glumească, prea înspăimântată că sora sa nu o va simpatiza.

Cu un suspin, ea îi spuse bărbatului care devora cu poftă mâncarea.

– Sunt gata să încerc orice ca să cooperez. Nu trebuie să uităm că riști în orice moment să ți-o ia. Și nu cred că o casă de copii este cel mai bun lucru pentru ea.

Linc se opri în timp ce ducea furculița la gură.

– Vor avea de-a face cu mine dacă vor încerca să mi-o ia!

– Surioara ta are mare noroc să te aibă. Ești atât de afectuos cu ea, atât de protector.....

Linc se aplecă peste masă și-și puse mâna pe brațul tinerei femei din fața lui.

– Sunt fericit că te ocupi de ea. Și simt că ești gata să-i dai afecțiune. Ca o prietenă sau poate chiar ca o soră.

La contactul cu degetele sale, Meg simți cum o mare căldură i se strecoară în vene. Dar mai ales, cuvintele lui o tulburară. S-ar putea să ghicească ceva? Tânăra vru să vorbească, dar cuvintele îi

rămaseră în gât.

– Ce tablou încântător!

Întoarseră capul în același timp și o văzură pe Nikki în pragul ușii.

Cu mâinile în șolduri, adolescenta îi observa cu un zâmbet ciudat....

– Mă întreb ce ar crede Susan.

Cu o încetineală deliberată, Linc își retrase mâna și se propti în spătarul scaunului.

– Bună dimineată, Nikki, spuse cu o voce gravă. Ești foarte matinală.

Adolescenta aruncă o privire acuzatoare în direcția lui Meg.

– N-am avut de ales.

– Dacă te-ai fi dus la școală, ar fi trebuit să aștepti autobuzul, îi aminti Linc.

– Mai degrabă cred că ar fi trebuit să înghit cursurile, urmă adolescenta, pe un ton provocator.

Consternată, Meg o privi cât era de împopoțonată.

Cu părul pieptănat aiurea, cu mutrișoara fermecătoare murdărită cu un strat de machiaj, adolescenta purta o minijupă de piele neagră și o bluză de satin roșu-aprins. Pentru a-și perfectă ținuta încălțase cizme de cowboy din piele de șopârlă neagră.

O simplă privire fu suficientă ca Meg să înțeleagă că Linc nu aprecia înfățișarea surorii sale. Dar nu alegerea îi lipsea lui Nikki, în fața a zeci de ținute realizate de cei mai buni stilisti și a nenumăratelor perechi de încălțăminte care umpleau dulapurile.

Totuși, Meg decise să fie conciliantă și să nu mai învenineze

situația.

– Ce spui de un bun mic dejun? o întrebă ea, pe un ton vesel.

Fără a se strădui să-i răspundă, Nikki se îndreaptă spre planșeta de lângă chiuvetă.

– Nu mi-e foame. Am să iau doar o cafea.

Linc deschise gura pentru a protesta, dar Meg îl opri cu un gest al mâinii.

– Foarte bine, zise tânăra femeie. Nimic nu este mai bun ca o cafea tare care să te ajute să muncești de două ori mai mult.

O expresie de surpriză apărui pe fața lui Nikki, dar își reveni repede.

– Dacă spui tu!

– Așază-te. Am să te servesc.

Și tânăra femeie îi puse în față un bol mare plin de cafea.

– Ar fi bine dacă i-ai ține companie fratelui tău cât timp mă schimb eu.

Remarcând că Linc o privea cu o expresie ciudată, ea adăugă:

– Cel puțin dacă nu mai ai nevoie de altceva.

– Nu. Cred că am putea să ne descurcăm singuri. Nu-i așa, Nikki?

– Hm! mormăi adolescenta punându-și zahăr cu o lingură de supă.

– Meg! exclamă Linc în momentul în care aceasta se pregătea să părăsească încăperea. Nu vreau să întârzii plecarea spre Forth Worth. Risc să mă întorc târziu, să nu mă așteptați la cină.

– Susan merge cu tine? întrebă Nikki.

– Nu, merg cu Dale la târgul de cai, răspunse Linc. Și contez pe

tine că ai să te porți cum trebuie în timpul absenței mele.

– Da, da.....

În fața lipsei de entuziasm a surorii sale, tânărul oftă și-și ridică ochii spre cer.

– Ascultă, Meg, îmi pare rău că vă las singure, dar mi s-a vorbit despre o iapă senzațională și vreau s-o văd.

– Nu te neliniști, Linc. Totul va fi bine. Și apoi, va fi o ocazie pentru Nicole și pentru mine de a ne cunoaște mai bine.

Linc schiță un surâs și inima tinerei femei bătu mai repede.

– Foarte bine. Atunci, pe diseară.

– Pe diseară, răspunse Meg, depărtându-se ciudat de dezamăgită că nu-l va vedea pe Linc toată ziua.

La începutul după-amiezii, după ce lucraseră toată dimineța, Meg își dădu seama că atenția lui Nikki începea să slăbească.

– Să ne oprim pentru astăzi? sugeră tânăra femeie, înainte de a închide cartea de geografie.

– Ah, strașnic! exclamă adolescenta ridicându-se dintr-un salt.

– Așteaptă o clipă! Nu trebuie să fugi. Ai putea să-mi arăți și mie ferma.

– Trebuie să telefonez prietenilor, protestă Nikki.

– Trebuie să fie în clasă la ora asta, remarcă Meg.

– Dar până atunci aş putea asculta muzică.

– Dacă vrei. Dar am putea să luăm puțin aer.

Nikki oftă.

– Bine, de acord, capitulă ea.

Încântată de a vedea ferma care o fascinasese atunci când, în copilărie, venea să-l caute pe tatăl său, Meg o urmă pe sora sa pe aleea pietruită care ducea la grajduri.

– Ce noroc ai să locuiești aici, se minună tânăra femeie.

Nikki se opri în fața unui gard mărginit de crini albi.

– Așa gândeam și eu când eram mică. Dar astăzi detest aceste locuri.

– Totuși, eu cunosc mulți copii care ar fi mulțumiți.

– Da? Care?

– Eu, de exemplu. Mi-ar fi plăcut în copilărie să am parte de asemenea împrejurimi.

– Ei bine, profită, dacă tot ești aici! Eu aș vrea însă să trăiesc în oraș, cu prietenii mei.

– Nimeni nu-i împiedică să vină aici.

– Se vede că nu-l cunoști pe fratele meu! El este întotdeauna gata să-mi dea ordine și să mă împiedice să mă distrez. Nu mai este ca înainte.

– Înainte de moartea părinților tăi? termină Meg în locul ei.

Adolescenta întoarse capul, dar Meg avu timp să vadă că ochii îi erau plini de lacrimi.

– Știi, dispariția părinților tăi a fost penibilă și pentru Linc.

– Ce știi tu? Nu ești aici decât de ieri. Nu știi ce vorbești.

Deodată, Nikki se întoarse și porni spre casă.

Cu toată viteza ei de reacție, Meg avu timp s-o prindă pe

adolescentă de braț.

– Ai dreptate, Nikki. Eu nu știu nimic. Dar tu ai putea să-mi povestești.

Fata încercă să se degajeze, dar Meg o ținea strâns.

– Știi că ești nefericită deoarece crezi că nimănui nu-i pasă ce se va întâmpla cu tine. Dar nu este adevărat.

O lacrimă înnegrită de rimel trasă o lungă dără pe obrazul lui Nikki.

– Lasă-mă să te ajut, Nikki, murmură Meg, trăgând-o pe sora sa spre ea.

Abandonând orice rezistență, adolescența își afundă fața la umărul lui Meg și dădu frâu liber durerii.

Gata să izbucnească în plâns, Meg se gândi la toți acei ani pierduți și la durerea mamei sale când și-a abandonat copilul.

O legănă încet pe adolescența care nu era decât o fetiță dezorientată și-i mângâie părul când încetară lacrimile.

Brusc, Nikki se îndepărtă și-și șterse ochii cu palmele.

– Vreau să mă întorc în camera mea!

Meg fu de acord.

– Bineînțeles. Cred că ziua a fost lungă pentru amândouă. Dar acum, dacă te simți mai bine, am putea să mergem să mâncăm în oraș.

Un moment, o lucire de interes se ivi în ochii lui Nikki. Dar își reveni imediat și intra din nou în rolul puștoaicei prost crescute.

– Inutil să faci cheltuieli pentru mine. Nu cred că fratele meu o să-ți plătească orele suplimentare.

Și cu aceste cuvinte, Nikki se întoarse și începu să alerge spre

casă.

Ascuns în întuneric, Linc nu putea să-și desprindă privirea de la piscina în care Meg evolua cu grație. Cu craulul său rapid, tăia apa fără efort, evocând mișcările grațioase ale sirenelor.....

Când după mai multe lungimi ieși din apă, Linc se hotărî să-și semnaleze prezența și păși în lumină.

– Bună seara, Meg.

Tânăra femeie tresări.

– Oh, Linc! Nu știam că ești aici.

– Tocmai am sosit, minți tânărul. Nu vroiam să te deranjez.

Jenată, Meg se înfășură într-un prosop de baie.

– Ai văzut iapa care te interesa?

– Da, și chiar am cumpărat-o.

– Este formidabil.

– Dacă te interesează, am să ți-o arăt mâine, propuse Linc.

– Aș fi încântată. Nikki deja a început astăzi să-mi arate ferma.

– Vrei să spui că a mers la grajduri? se miră Linc.

– Nu, am mers doar până la gard. Nikki mi-a spus că vrea să trăiască la oraș.

Linc se strâmbă.

– Ea frecventează o bandă de tineri care au asupra ei o influență foarte proastă. Înainte, era bună prietenă cu fata unuia dintre

vecinii noștri. Dar, de la un timp, ai spune că s-au supărat. Julie este totuși o puștoaică adorabilă.

În timp ce-l asculta vorbind, Meg observă cât era de obosit și de vulnerabil. Totuși, cu toate ridurile fine de la colțul ochilor și cu trăsăturile trase, rămânea incredibil de seducător.

– În tot cazul, a lucrat bine astăzi, răspunse Meg pentru a-l reconforta puțin. Vineri, trebuie s-o întâlnesc pe doamna Simpson. Aș vrea să văd ce figură va face când va vedea ce progrese a făcut Nikki.

Linc surâse.

– Mărturisesc că nu mi-ar plăcea s-o pun puțin la locul ei, zise el, privind în ochii tinerei femei.

Sub privirea lui insistentă, Meg își dădu seama că era goală sub prosop.

– De fapt, de unde vii, Megan Delaney? întrebă el deodată, rostindu-i numele cu accentul tăgănat al celor din Texas.

Meg se străduia să nu intre în panică.

– Din Boswell, Oklahoma.

– Și ce făceai acolo?

– După cum ți-am spus, mama a murit acum câteva săptămâni. Și cum frații mei sunt destul de mari acum ca să se ocupe de fermă, mi-am spus că este timpul să schimb atmosfera.

– Deci, ai părăsit Boswell ca să cunoști lumea largă și ai aterizat la Mineral Wells!

– De fapt, mă gândeam să mă instalez la Forth Worth. Cunosc pe cineva acolo.

– Bărbat sau femeie?

Meg își reținu un gest de surpriză.

– Femeie.

Cu un aer ciudat de încântat, Linc schimbă imediat subiectul.

– Ce-ai spune dacă te-aș duce mâine să faci un tur călare?

Meg acceptă cu un surâs.

Nikki se arată calmă toată dimineața și-și făcu exercițiile de matematică fără să obiecteze. În schimb, Meg nu se putea concentra. Nerăbdătoare să facă acea plimbare călare promisă în ajun, nu înceta să arunce tot timpul lecțiilor priviri furișe la ceas, având impresia că timpul stă pe loc.

Apoi, către orele trei, cum Linc tot nu se arăta, se gândi că acesta uitase.

Aproape în același moment, ușa bucătăriei se deschise brusc și Meg simți cum i se accelerează pulsul.

– Sunteți gata amândouă? întrebă Linc pe un ton vesel.

– Vin, strigă Meg, cu entuziasm.

– Eu nu sunt îmbrăcată pentru călărie, remarcă Nikki.

– Păcat, replică Linc. I-am spus lui Dale să pună șaua pe Sweet Sue.

Meg își reținu răsuflarea, în timp ce Nikki continua să ezite.

– De acord, se decise adolescenta. Am nevoie de cinci minute.

– Cred că trebuie să renunți la tot machiajul! strigă Linc către sora sa care deja alerga pe coridor. Astfel, riști să se sperie caii.

În mai puțin de zece minute, Nikki apără îmbrăcată în blugi, tricou și o pereche de cizme.

Linc luă o șapcă de pe portmantou și o întinse lui Meg. Apoi se îndreptară spre grajduri, unde îi așteptau trei cai înșeuati.

– Oh, Sweetie! exclamă Nikki, înainte de a arunca frâul după gâtul iepei.

– Sweet Sue începuse să-și piardă vloga nemaivăzând-o pe Nikki, explică Linc. Se poate spune că sora mea s-a ocupat de ea încă de la naștere. Amândouă erau inseparabile până la.....

Meg înțelese ce vroia să spună Linc, fără a fi nevoie ca acesta să termine fraza. Ca și el, spera ca această plimbare să fie benefică pentru adolescență.

– Iat-o pe Josey, noua mea achiziție, remarcă Linc, arătându-i o frumoasă iapă murgă. Crezi că poți s-o încaleci?

Meg o privi, jumătate surprinsă, jumătate temătoare.

– Dar cred că valorează o avere! Ești sigur că vrei să mi-o încredințezi?

– De ce nu? Are nevoie de mișcare. Și deoarece ai trăit într-o fermă, îmi imaginez că știi să încaleci un cal.

– Într-adevăr, răspunse Meg, luând frâul pe care i-l întindea.

Fără niciun efort, Linc încălecă pe juganul său roib, în timp ce Meg puse piciorul în scară și apoi se înălță în șa.

– M-am gândit că am putea merge până la Crazy Creek, sugeră Linc, întorcându-se spre sora sa. Ce spui?

– Cum vrei, răspunse adolescenta cu indiferență.

Apoi își goni iapa înainte, foarte bucuroasă că a regăsit-o pe Sweet Sue.

Linc întoarse capul către tânăra femeie care, puțin crispată, avansa la pas alături de el.

– Voi ați avut cai?

– Câtiva. Dar, după moartea tatălui meu, am fost obligați să-i

vindem. Apoi, ne-am lansat în grădinărit. Dar acum când ferma a început să meargă mai bine, frații mei s-au gândit să cumpere și câțiva cai.

– Și de ce te-ai hotărât să pleci?

– Doream să mă gândesc puțin la mine, să-mi schimb viața.

– Ciudat.... Eu nu-mi imaginez că aș putea trăi în altă parte decât la fermă. Joe și Pauline m-au adus aici când nu aveam unde să merg și, fără ei, nu știu ce aș fi devenit. Dar mi-a trebuit timp să înțeleg. Și acum, când ei nu mai sunt, îmi lipsesc foarte mult. Iată de ce înțeleg foarte bine ce simte Nikki. Și aș vrea s-o fac să înțeleagă că o iubesc!

– În adâncul inimii, ea știe, Linc. Dar, pentru moment, este prea furioasă ca să admită acest lucru.

În același timp, privă în depărtare către Nikki.

Lansându-și calul în galop, fata aborda pârâul, cu intenția vădită de a face iapa să sară.

Imediat, cei doi călăreți dădură pintoni cailor și se precipitară către Nikki, strigând-o să încetinească.

Înainte ca ei să poată interveni, Sweet Sue părăsi pământul ca într-un film cu încetinitorul, descrie un arc grațios pe deasupra cursului de apă și recăzu pe celălalt mal.

– Pentru Dumnezeu! țipă Linc. Nikki, revino imediat aici.

Cu un surâs victorios pe buze, Nikki trecu din nou vadul și se apropie de fratele său.

– Ai văzut? Este fantastică! Mă întrebam dacă se va întoarce aici.

– Ți dai seama de riscurile pe care ți le-ai asumat? explodează fratele ei. Știai că Sweetie nu este încă pregătită și sunt câteva luni

de când n-ai mai încălecat. Puteai să fii aruncată la pământ, poate chiar.....

– Ucisă? strigă Nikki, aruncându-i o privire dușmănoasă fratelui său. Așa, ți-ai fi rezolvat problemele, nu?

Imediat, furia lui Linc lăsa loc amărăciunii.

– Eu nu te consider o problemă. Ești sora mea, Nikki, și singura familie care mi-a rămas.

– Este greșeala ta! Îl acuză adolescenta. Tu i-ai ucis!

Brusc, Nikki își întoarse calul și-l lansă în galop.

Văzând figura descompusă a lui Linc, Meg îi puse mâna pe braț și încercă să-l consoleze.

– Nu te necăji, Linc, nu crede ce spune. Dar ești singura persoană pe care se poate descărca. Și știe bine cum să te rănească.

Linc ridică spre tânăra femeie figura-i răvășită de durere.

– Ea n-a spus decât adevărul. Din greșeala mea ne-au murit părinții.

Incapabil să mai dea explicații, Linc sări de pe cal și-l conduse prin câmpia înverzită.

La rândul său, Meg coborî și ea, luă frâiele lui Josey în mână și o făcu s-o urmeze la pas.

– Haide, Linc. Nikki caută doar să te destabilizeze.

Linc se opri și-și împinse cascheta înapoi, cu un oftat.

În ochii săi întunecați se citea o disperare care frângea inima tinerei femei.

– Nikki spunea adevărul.

– Dar este imposibil!

Fără un cuvânt, Linc își mână calul până la un boschet și-l legă

de o creangă. Cu ochii fixați asupra râului, privea cum se scurge apa încetișor pe patul ei de pietriș. Apoi se lăsă să cadă pe iarbă și aruncă mașinal câteva pietre în apa curgătoare.

– Este greșeala mea că Nikki a pierdut totul, spuse el în cele din urmă..

– Dar părinții voștri au murit într-un accident de mașină. Nu văd cum ai fi putut evita această întâmplare nefericită.

– Trebuia să-i duc pe părinți la avion. Dar în ultimul moment, m-am decis să merg la schi cu o prietenă.

Meg se așază alături de Linc pe iarbă și luă o piatră pe care o învârti nervoasă între degete.

– Părinții ți-au reproșat acest lucru?

– Din contră, erau încântați că vor lua mașina. Prevăzuseră să se oprească la niște prieteni. Dar n-au mai ajuns până la ei.

Linc își întoarse spre Meg figura-i descompusă.

– Tatăl meu era bolnav de inimă. Deodată, a pierdut controlul volanului și s-a lovit de un camion care venea din față. Dacă l-aș fi însoțit, aș fi putut interveni.

– Fără îndoială. Dar cine putea să spună dacă tatăl tău ar fi supraviețuit. Și ce ar fi devenit mama fără el? Eu nu i-am cunoscut, dar am impresia că între ei era o legătură foarte strânsă.

– Erau cele mai minunate persoane pe care le-am cunoscut. Le adoram.

Jenat deodată că se manifesta astfel, Linc își aranjă cascheta cu un suspin.

– Înțeleg ce simți, afirmă Meg.

La aceste cuvinte, tânărul se întoarse spre Meg.

– Oh, Dumnezeule, îmi pare rău, Meg. Aproape că sunt gata să plâng pe umărul tău, când și tu ți-ai pierdut mama.

– Circumstanțele sunt diferite.

– De ce a murit?

– Cancer, răspunse ea scurt, plecându-și ochii pentru a-și ascunde durerea.

Mișcat, Linc îi mângâie încet obrazul și-i ridică bărbia pentru a o obliga să-l privească în față.

– Îmi imaginez că ai trăit momente dificile. Și tatăl tău, cum a reacționat?

– Era mort de mult timp.

Cedând unui elan neașteptat, Linc o trase către el și tânăra femeie își afundă fața la pieptul lui puternic. Încet, Linc o mângâie pe păr, apoi deodată o îndepărtă.

Ezitând încă, își fixă privirea asupra buzelor fermecătoare ale tinerei femei. Apoi, încurajat de chemarea mută a ochilor săi, se aplecă spre ea.

Gurile li se apropiară imperceptibil în timp ce răsuflarea li se amesteca și un frison le înfiora pielea.

Sărutarea lor, mai întâi tandră și ușoară, deveni mai puternică și gura lui Linc mai exigentă, mai pasională.

Purtată de o furtună de voluptate, Meg închise ochii și gemu încetisor, agățându-se de umerii lui Linc.

Înspăimântată de forța dorinței bărbatului și poate și de a ei însăși, tresări când o mână se insinuă sub tricou, mângâindu-i pielea goală.

– Meg, ce s-a întâmplat? se neliniști Linc, conștient, deodată de

reticența ei.

– Nu avem dreptul, Linc. Eu sunt meditatoarea surorii tale.

– Asta n-are nimic de-a face cu ceea ce simțim unul pentru altul.

Tânăra se ridică brusc și-și aranjă îmbrăcămintea.

– Din contră, sunt aici doar pentru a o ajuta pe Nikki! exclamă ea, înainte de a se îndrepta cu un pas ferm spre cai și a dezlega frâul lui Josey. Nu poate fi nimic între noi, adăugă ea.

Apoi, înainte ca Linc să aibă timp să intervină, încălecă și dădu pinteni calului care porni în galop.

Cu ochii în lacrimi, tânăra se lăsă pe gâtul iepei, încurajând-o să accelereze.

Cu toată briza răcoroasă care-i sufla pe la urechi și-i flutura părul blond, nu reușea să-și astâmpere focul pe care Linc îl aprinsese în corpul său.

Pentru el, probabil că această sărutare nu era decât un mod de a-și pierde timpul. Dar pentru ea, care descoperea dorința și pentru prima oară fremăta sub mângâierile unui bărbat, această experiență risca să-i bulverseze viața.

De la prima privire schimbată cu Linc, își dăduse seama că era ușor să se îndrăgostească de el și să rămână cu inima frântă. Ar fi trebuit să se arate indiferentă și să-și limiteze relațiile la un plan strict profesional.

Capitolul 4

În acea seară, cina se desfășură într-o atmosferă tensionată. Cu toate încercările lui Meg de a o înveseli, Nikki nu-și descleștă dinții și se duse să se culce fără a scoate un cuvânt.

Incapabilă să-l înfrunte pe Linc singură, tânăra se scuză la rândul ei și plecă în camera sa.

Profită pentru a scrie o scrisoare fraților săi pentru a-i înștiința că găsisese o slujbă, fără a le dezvălui adevărul în ceea ce o privește pe Nikki.

Deodată, un tunet de furtună o întrerupse și un fulger brăzdă cerul, din ce în ce mai întunecat.

Meg se îndreptă spre fereastră și ridică perdeaua pentru a contempla mai bine natura fremătătoare în furtuna care se apropia.

Contrar tuturor așteptărilor, terasa era luminată și Linc, indiferent la vântul care scutura arborii, înota liniștit în piscină.

Agasată, în spatele perdelei, Meg îl observa în timp ce ieșea din apă și-și ținu răsuflarea, fascinată de fizicul lui athletic. Costumul

negru de baie îi puna în valoare pielea fermă și bronzată, membrele fine, mușchii supli. Era atât de frumos....

Deodată, speriată de senzațiile care se nășteau în ea, Meg lăsa să cadă perdeaua și alergă să se refugieze în patul său.

Din păcate, orice relație amoroasă cu Linc Stoner îi era interzisă, se gândi ea suspinând în timp ce se îndrepta spre pat.

– Cum s-a desfășurat întâlnirea ta cu doamna Hamilton? întrebă Meg a doua zi dimineată, întorcându-și pentru câteva clipe privirea de la drum.

Nikki ridică din umeri.

– Nu prea rău. Mi-a spus că nu eram obligată să vorbesc, dacă nu doream. Și, în plus, să-i spună Kathy.

– Deci, nu vezi un inconvenient să te întorci săptămâna viitoare? Din nou, fata făcu o mișcare indiferentă.

– Îmi este egal.

Meg surâse, mulțumită să constate că sora sa aplicase un machiaj mai puțin forțat ca de obicei.

– Poate nu-ți vine să crezi, dar doamna Simpson mi-a recomandat acest lucru.

– Bătrâna vrăjitoare? exclamă Nikki, cu un aer surprins.

– Haide, Nikki. Nu este frumos să vorbești așa, remarcă Meg, forțându-se să rămână serioasă.

Deodată, cele două surori schimbă o privire complice și izbucniră în râs.

– Ce-ai zice să dejunăm în oraș?

– Genial. Am putea face și cumpărături?

Meg ezită o clipă.

– N-am prea mulți bani la mine.

Nikki vârî mâna în poșetă și scoase triumfătoare o carte de credit.

– Eu, am!

Meg deschise ochii mari.

– Unde ai găsit-o?

– Linc mi-a dat-o, explică adolescenta. Cum are oroare să meargă la cumpărături, a luat obiceiul de a mă lăsa în oraș. Și, astfel, pot să-mi cumpăr tot ce vreau.

Iată cum se explica împopoțonarea lui Nikki!

– Cred că trebuie să-i cerem aprobarea fratelui tău, obiectă Meg.

Nikki deschise din nou poșeta și scoase un telefon mobil. Foarte repede, făcu numărul fermei și duse aparatul la ureche.

– Linc? Tocmai am ieșit de la doctor și.... Bine, de acord, rămâi la telefon.

Și-i întinse telefonul lui Meg.

– Vrea să-ți vorbească.

Surprinsă, tânăra puse telefonul la ureche, continuând să supravegheze drumul.

– Alo?

Vocea caldă și profundă a lui Linc răsună în aparat.

– Cum a fost?

– Nu prea rău. Dar o să-ți spun mai târziu. Nikki voia să știe dacă putem mânca în oraș și să facem unele cumpărături.

– Este o idee excelentă. În sfârșit, dacă nu te deranjează.

– Deloc. Nikki poate să-și utilizeze cartea de credit?

– Bineînțeles. Las-o să-și cumpere tot ce-i face plăcere.

Meg aruncă o privire adolescentei, care căuta un post de radio.

– Nu sunt sigură că ar fi o idee bună dacă ne gândim la gustul său vestimentar.

– Ai dreptate, admise Linc. Vrei să te ocupi de aceasta?

– Cu plăcere.

În momentul în care se pregătea să închidă telefonul, vocea lui Linc se auzi mai tare.

– Mulțumesc, Meg. Și grăbiți-vă să vă întoarceți. Îmi lipsiți, amândouă. Meg simți cum roșește, în timp ce Nikki o privea cu un aer ciudat.

– Pe curând, Linc.

– Ce nu merge? întrebă Nikki.

Meg lăsa în jos geamul mașinii și lăsa briza ușoară să-i răcorească obrajii arzători.

– Avem toată ziua să facem shopping! răspunse tânăra femeie, ocolind întrebarea.

– Cu atât mai bine! se entuziasma Nikki.

Departa de a împărtăși bucuria adolescentei, Meg, cu gândurile la Linc, abia aștepta să-l vadă.

În timpul zilelor care au urmat, Meg se strădui să păstreze distanța față de Linc, îngrozită la ideea de a ceda tentației. Nici n-a mai înotat, de frică să nu-l întâlnească la marginea piscinei.

Dar într-o seară, după o zi foarte însorită, se îndreptă spre terasă, grăbită să plonjeze în apa răcoroasă.

Cu un plonjon impecabil, atinse suprafața apei. Apoi, după câteva lungimi de bazin, se întoarse pe spate și se lăsă să plutească. Invadată de o dulce senzație de liniște, tânăra strânse pleoapele.

– Bună seara....

Surprinsă, Meg încercă să se scufunde, dar un braț muscular îi înconjură talia.

– Mi-ai lipsit, murmură Linc, cu o voce tremurătoare.

– Am avut de lucru, răspunse Meg, degajându-se, Nikki a avut mult de recuperat.

– Știu. Am vorbit cu ea.

– S-a plâns?

– Deloc. Am impresia că faci minuni cu ea.

– Nu este atât de greu cum crezi. E suficient să-i consacrui mai mult timp, să dialogăm....

Sub mângâierea rece a lunii, Meg văzu cum umerii lui Linc înțepenesec.

– Insinuezi că nu mă ocup suficient de ea?

– Nu. Dar cred că ar trebui să-i vorbești despre ceea ce simți.

– Ea știe că o iubesc.

– Fără îndoială. Dar s-o răsfеți, așa cum faci, nu este sinonim cu dragostea.

Linc, din nou periculos de aproape de ea, întinse mâna și atinse

o șuviță de păr ud pe obrazul tinerei femei.

– Ador să fac plăceri femeilor, spuse el, cu o voce senzuală.

Linc o fixa cu o asemenea intensitate, încât Meg începu să tremure. Cu o încetineală nesfârșită, o trase spre el. Îmbătută de suflul lui Linc pe obrazul său, tânăra se abandona și închise ochii, înspăimântată dar și bucuroasă de senzațiile pe care le simțea.

Calde și cuceritoare, buzele lui Linc se lipiră de ale sale. Atunci, Meg își puse mâinile pe umerii lui Linc și se abandona mâinilor experte care-i mângâiau spatele și o lipeau de acest corp viril în timp ce, sub apă, picioarele lor se împleteau.

Când gura lui Linc o părăsi pe a ei, Meg îi surâse, incapabilă să se desprindă de ochii arzători ai tovarășului său. Ochii întunecați ai acestuia exprimau ardoarea dorinței sale, în timp ce mâna îi aluneca pe pielea umedă a gâtului, oprindu-se pe un sân....

– Nu, Linc, protestă slab tânăra femeie.

– Lasă-mă să te ating, replică el, cu o voce răgușită.

Cu o mână abilă, îi îndepărtă costumul de baie, eliberându-i pieptul rotund și sidefiu.

– Oh, Meg!

O briză ușoară alergă pe pielea umedă a lui Meg și o readuse la realitate.

Tânăra tremura și, deodată stânjenită, își încrucișă brațele peste sânii goi.

– Nu pot, murmură ea cu o voce tremurătoare. Sunt angajata ta.

– Nu văd ce schimbă asta....

– Dar ne cunoaștem doar de două săptămâni..... Totul merge prea repede.....

– De acord, zise Linc. În acest caz, să încercăm să ne cunoaștem mai bine.

– Nu! strigă tânăra femeie, urcându-se pe marginea bazinului. Este imposibil!

Descumpănit, Linc ieși din apă la rândul său.

– Ascultă, Meg! Nu poți să negi atracția pe care o simțim unul față de celălalt.

Meg nu răspunse. Înghețată, tremura, cu brațele strânse în jurul pieptului, în timp ce o șuviță lungă de păr îi atârna pe spate.

Cu toată dorința arzătoare de a o îmbrățișa din nou, Linc se abținu și-i întinse un prosop.

– Știu că mă dorești, cum te doresc și eu.

Cu ochii plecați, de frică să nu se clatine dacă întâlnește privirea lui Linc, Meg strânse prosopul în jurul său.

– N-am obiceiul să mă culc cu toți bărbații pe care-i găsesc seducători. Și în viitor, te rog să nu te mai apropii de mine.

Cu aceste cuvinte, îi întoarse spatele și dispăru în casă.

Linc făcu un gest s-o rețină, apoi se răzgândi. Reacția pasională a lui Meg la sărutările sale, la mângâierile sale, dovedea că nu era atât de indiferentă cum pretindea.

Un surâs îi înflori pe buze și tânărul își ridică privirea către fereastra lui Meg, unde se aprinsese lumina.

– Ai grijă, Meg Delaney. Nu mi-am spus ultimul cuvânt!

A doua zi, dimineata era spre sfârșit când Meg se întoarse de la întâlnirea cu profesorii lui Nikki și cu directorul colegiului. Toți se arătaseră încântați de bunăvoința elevei și apreciindu-i progresul, își dăduseră aprobarea ca aceasta să se întoarcă la școală.

După ce o căutase în zadar pe sora sa în toată casa, Meg se îndreptă spre grajduri, gândindu-se cu amărăciune că sarcina sa se apropia de sfârșit.

– Ce faceți aici?

Tânăra femeie tresări.

– Bună ziua, Dale. M-am întors s-o caut pe Nikki. Este ora pentru lecția de geografie.

Șeful de echipă își încruntă sprâncenele. Cu un gest, îi făcu semn să-l urmeze în altă parte a grajdurilor.

După ce deschiseră ușile mari care dădeau pe o pistă de antrenament, i-o arătă cu un deget pe tânăra fată care lucra cu calul său cu o ușurință uimitoare.

– Este dotată, comentă Dale cu admirație.

– Este o călăreață desăvârșită, întări Meg.

În timp ce mai schimbau câteva cuvinte, Linc ieși din grajd și tresări văzând cuplul aplecat peste bariera albă.

Când cei doi izbucniră în râs, Linc simți în stomac o senzație neplăcută, în timp ce inima îi bătea din ce în ce mai repede.

– Ce este atât de nostim? întrebă el cu o voce dură.

Surprinsă, ca și când ar fi comis o greșeală, Meg îl privi și vru să-i spună ceva. Dar rămase fără voce.

– Îi povesteam lui Meg întâmplarea lui Blackie, explică Dale.

– Am putea spune că bătrânul Blackie era un armăsar afurisit,

afirmă Linc, nescăpând-o pe Meg din ochi.

Privirea cu care o învăluia era mai tulburătoare ca niciodată. Niciun amănunt nu scăpa atenției sale. Nici obrajii îmbujorați ai tinerei femei, nici curba sânilor ce se ghiceau pe sub bluza albă, nici gura cu buze pline, întredeschise și fremătătoare.

– Era unul dintre cei mai buni armăsari pe care i-am avut vreodată, adăugă el.

Dale aprobă dând din cap.

– Multe iepe l-au regretat, după moartea sa. S-ar spune că știa să le înțeleagă.

Meg se întoarce pentru a o privi pe Nikki care continua să lucreze cu calul său.

– N-am putea spune astfel despre toți bărbații, mormăi ea.

În spatele său, Linc și Dale schimbă o privire de înțelegere.

– Aș face bine să mă întorc la muncă, spuse șeful de echipă.

Înainte de a se îndepărta, el adăugă:

– Meg, dacă vreodată vrei să te plimbi, nu ezita să vii la mine. Căi nu lipsesc.

– Foarte drăguț din partea dumitale. Mulțumesc, spuse tânăra femeie, întorcându-se să-i suradă.

– Are dreptate. Nu ezita să ceri un cal, dacă vrei.

– Adevărat? Nu te deranjează?

– Bineînțeles că nu, afirmă Linc, pradă unei gelozii inexplicabile.

El tăcu un moment și o privi pe sora sa.

– Pare fericită, observă el.

Apoi se întoarce spre Meg.

– Dar nu vreau să vorbim despre Nikki. Să vorbim despre noi. De ce mă eviți?

– Ți-am spus, Linc, nu trebuie să amestecăm lucrurile.... Și apoi, ce ar zice Nikki?

– Crezi că se va supăra dacă ieșim împreună? Știi, n-ar fi pentru prima oară când aş avea o aventură.

Tânăra se strădui să-și domine o tresărire de gelozie.

– Nu mă îndoiesc, replică ea. Dar știi că Nikki mai este încă tulburată, chiar dacă merge spre bine. Și, apoi, eu va trebui să plec. Ar fi o prostie să începem o relație care....

Incapabilă să termine fraza, Meg își mușcă buzele și își întoarse privirea.

Cu un gest imperios, Linc o luă de braț și o antrenă în hambar, fără să acorde nicio atenție protestelor sale.

Acolo, o duse în colțul unei boxe libere și se așeză în fața ei, cu sprâncenele încruntate, cu privirea dură.

– E cam târziu pentru stări sufletești. Mă dorești și vreau să ți-o dovedesc.

Înainte să-și dea seama ce se întâmplă, Linc puse stăpânire cu ardoare pe buzele ei.

Împietrită, Meg nu se gândea să reziste. Corpul lui Linc să făcea insistent, mâinile și buzele sale transmiteau pasiunea care-l mistuia. Imediat, o emoție intensă iradie în ființa sa și Meg asistă la propria-i înfrângere, fără să reacționeze.

Cu capul dat pe spate, ea lăsa să-i scape un geamăt, în timp ce buzele calde ale lui Linc se mișcau pe gâtul său. Cu o încetineală înnebunitoare mâna tânărului alunecă pe sânii ei, ale căror vârfuluri

se întăriră sub degetele sale.

– Te doresc, Meg, șopti el cu o voce răgușită de dorință.

Un zgomot de pași și de conversație îi făcură să tresară.

Se îndepărtară unul de celălalt ca doi vinovați. Nemișcați, așteptau să se îndepărteze angajații.

Când liniștea se așternu din nou în grajd, Linc o trase pe tânăra femeie în brațele lui.

– Cred că ar trebui să găsim un loc mai intim.

Cu o mână pe pieptul lui Linc, Meg îl respinse.

– Nu, Linc! Nu vom merge nicăieri.

Neîncrezător, el îi căută privirea și ea își plecă ochii, de frică să nu se supună.

– Haide, Meg, nu încerca să mă faci să cred că nu simți nimic pentru mine!

Cu un gest nervos tânăra femeie își dădu peste ureche o șuviță de păr.

– Asta nu înseamnă că facem orice. Trebuie să ne gândim la Nikki.

– Dar cine a spus că ea ar vedea un inconvenient? Întreab-o înainte de a te pune în locul ei.

– Nu! strigă tânăra femeie, îngrozită la această idee.

Surprins de reacția ei, o privi cu un amestec de neliniște și uimire.

– Nu înțelegi că nu vreau să trăiesc oricum cu tine? adăugă Meg, la capătul argumentelor.

Bineînțeles că mințea, dar niciodată nu admitea să fie dominată de un bărbat și umilită cum îl văzuse adesea pe tatăl său că făcea cu

sărmana sa mamă.

Ea luptase cu toate forțele împotriva atracției pe care o simțea pentru Linc și să-l elimine pe acest bărbat din viața și din gândurile sale.

– De altfel, în câteva săptămâni nu voi mai fi aici.

– Te rog, Meg, nu face asta. Nu poți să-mi spui nu, nu acum, o rugă el cu o voce vibrând de pasiune.

Pe tânăra femeie o străbătu un lung frison. Dar teama ei era mai tare.

– Nu pot, zise ea, plecând capul. Sunt aici ca să mă ocup de Nikki și numai de ea. Am vorbit cu profesorii ei în această dimineață și sunt gata s-o reprimească atunci când terapeuta sa va considera că a venit momentul. De altfel, doctorul Hamilton vrea să te vadă împreună cu Nikki cât mai repede posibil.

Linc își luă șapca de pe pământul boxei și își plesni cu ea coapsele pentru a o scutura de firele de paie.

– Dumnezeu! N-am nevoie ca un psiholog să vină și să-și vâre nasul în treburile mele!

Exasperat, se îndepărtă cu pași mari.

– Așteaptă!

Linc stătu o clipă nemișcat, înainte de a se întoarce, cu mâinile în buzunare.

– Te rog, Linc. Nu ți-aș cere dacă n-ar fi important.

Linc nu spuse nimic. Privirea îi era dură, buzele strânse. Amintirea îmbrățișării lor nebune se instalează cu insistență în gândurile lui Meg. Dar alungă repede această viziune tulburătoare.

– Te rog, Linc, insistă ea. Fă-o pentru Nikki.

Linc lăsa să-i scape un suspin.

– Nu mi-ai lăsat să aleg. Doar nu crezi că vreau să renunț așa ușor.

Câteva zile mai târziu, Linc și Nikki ieșeau din biroul doctorului Hamilton într-o atmosferă apăsătoare și grea.

Fără să spună un cuvânt, luă ascensorul și coborâră până la parcare subterană.

După ce deschise portierele, Linc se așeză la volan și vâri cheia în contact.

Dar înainte să demareze, își sprijini capul pe rezemătoare și închise ochii descurajat.

– Când ai să te decizi să-mi vorbești? Întrebă el cu amărăciune în glas.

– Oh, Linc, murmură adolescenta, emoționată. Nu știam că tatăl tău adevărat te bătea.

Măinile lui Linc se crispară pe volan. De ce a trebuit să-și povestească mizerabila sa copilărie?

– S-a întâmplat cu mult timp în urmă, scumpa mea. Acum, nu mai are nicio importanță.

– Dar ți-a făcut rău!

– Este adevărat. Dar Joe a făcut ceva ce trebuia pentru ca tatăl meu să nu poată să mă ia înapoi.

– Credeai că părinții tăi au murit când erai bebe, zise Nikki, cu ochii plini de lacrimi.

– Este ceea ce doream să crezi tu. Pentru mine, tatăl meu a murit când am devenit fiul lui Joe Stoner.

Tânăra își ridică spre fratele său fața răvășită de amărăciune.

– Cel puțin, tu știi de unde vii. Eu, nu.

– Poți să mă crezi că nu este important. Mama mea nu mă iubea. A plecat cu un alt bărbat. Și tatăl meu, își petrecea tot timpul bând și bătându-mă.

Linc se aplecă spre Nikki și-i luă mâna mică între mâinile sale.

– Spune-ți că mama te-a abandonat ca să ai o viață mai bună cu Stonerii.

Deodată, Nikki izbucni în lacrimi.

– Dar nu mai sunt aici!

Tulburat, Linc îi șterse lacrimile de pe obraji.

– Știi că nu este același lucru, Nikki. Dar, să contezi pe mine. N-am să te las niciodată.

– Îmi promiți?

– Și ce crezi că m-aș face fără tine? Sper să crești repede ca să mă ajuți la fermă.

Fata ridică spre el ochii ei mari și negri din care bucuria alungase lacrimile.

– Adevărat?

Linc aprobă din cap.

– De altfel, scrie și în testamentul lui Joe. Suntem parteneri în părți egale.

– Și dacă te căsătorești?

Imediat gândurile lui Linc se îndreptară către Meg. Pentru prima oară în viață întâlnise o femeie de care ar fi dorit să se lege. Dar se părea că era greu să găsească drumul către inima ei.

– Nu te neliniști pentru asta, răspunse el dezinvolt. Când celibatarele vor descoperi ce canalie sunt, vor fugi țipând de frică.

– Nu face pe nebunul, protestă sora sa, lovindu-l prietenește pe umăr. De fapt, te mai vezi cu Susan?

Linc dădu negativ din cap. La puțin timp după ce se cunoscuseră, Susan își arătase adevărata fire, cerându-i s-o trimită pe Nikki la pension.

– Cred că era mai interesată de fermă decât de mine, remarcă el pe un ton laconic.

– Îmi pare rău, zise Nikki. Știu că eu am făcut situația și mai dificilă.

– Să spunem că m-ai ajutat să descopăr cine era ea în realitate, drăcușorule! zise Linc, dându-i un bobârnac.

Adolescenta izbucni în râs și se lipi de umărul fratelui său.

Mișcat, Linc o strânse cu tandrețe lângă el. Drumul era lung, dar făcuse un pas în direcția bună.

Așezată în spatele ferestrei din salon, Meg aștepta sosirea lor până se întunecă afară. Simțiseră probabil nevoia să stea mai mult împreună, dar întârzierea lor o făcea să se neliniștească.

Două fascicule de lumină străbătură obscuritatea, urcând pe alee și îndreptându-se către casă.

În prada unei vii agitații, Meg se repezi imediat în bucătărie. Apoi, conștientă de ciudățenia atitudinii sale, se aplecă spre masă, îndemnându-se la calm.

După puțin timp ajunseră până la ea hohote de râs și cei doi intrară în încăpere.

Zărind-o pe tânăra femeie ei tresăriră și se întrerupseră ca și când ar fi vrut să ascundă complicitatea lor regăsită. Meg simți o vie decepție pe care încercă s-o ascundă.

— S-ar spune că ați avut o zi bună, spuse ea cu o voce veselă.

— Oh, Meg, a fost genial! exclamă Nikki. După ce am văzut-o pe Kathy, am mers să mâncăm o pizza.

— V-a trebuit mult timp!

— Știu că este târziu, admise adolescența, sincer dezolată. Dar îți promit că voi fi gata la timp mâine pentru lecții.

Meg schiță în sfârșit un surâs.

— Nu este nimic grav, Nikki. Am impresia că ai avut ceva de sărbătorit cu Linc.

— Știi, am un frate formidabil, răspunse Nikki.

Și, pe neașteptate, îl sărută pe Linc.

— Noapte bună, Linc. Și mulțumesc....

— Să nu mai spui vreodată că ți-am refuzat ceva, replică Linc.

— Știi bine că eu obțin tot ce vreau, răspunse adolescența, făcând cu ochiul. Noapte bună, Meg.

— Pe mâine, Nikki, răspunse tânăra femeie.

După ce adolescența părăsi încăperea, atenția lui Meg se mută

asupra lui Linc. Într-o pereche de blugi negri mulați, el se aplecase, cu un aer dezinvolt, asupra chiuvetei. Cu inima bătând, Meg își lăsă ochii să rățăcească spre cămașa albă, destul de ajustată ca să lase să se ghicească forța umerilor și a brațelor.

Perfect conștient de tulburarea pe care o aducea prezența sa, Linc se comporta ca și când nu și-ar fi dat seama. Dar când privirea lui Meg se ridică spre fața lui, el îi aruncă o privire ironică.

Tânăra femeie își întoarse capul, cu obrazii îmbujorați.

– S-ar spune că amândoi ați făcut mari progrese, zise ea, cu o voce nesigură.

Linc surâse în sinea sa. Cu toată purtarea negativă, Meg era atrasă de el și va sfârși prin a recunoaște acest lucru.

– Da, cred că ne-am rezolvat problemele, răspunse el.

– Îți admir optimismul. Cred că vor mai fi necesare câteva ședințe cu doctorul Hamilton.

– Nu vom privi în urmă. Nikki și cu mine ne-am regăsit complicitatea dinainte și nu văd de ce ar mai trebui în plus.

– Ea este încă fragilă, protestă Meg.

– Fără îndoială. Dar vrea să simtă din nou gustul vieții. Vrea chiar să reia competițiile hipice, deci mă gândesc chiar s-o înscriu la un viitor jumping în această vară.

– Este magnific, aprobă Meg. Dar Kathy dorește să mai continue terapia.

– De ce nu? Da, în ceea ce mă privește, a ajuns la sfârșit.

Exasperat de încăpățânarea lui, Meg strânse pumnii.

– Dacă așa gândești, cred că nu mai am nimic de adăugat.

Deoarece vroia să-i întoarcă spatele, Linc o prinse de braț.

– Din contră, mai sunt multe de făcut. Acesta, de exemplu.

Înainte de a-și da seama ce va urma, tânăra se trezi luată în brațe de Linc. În timp ce el o săruta cu ardoare, Meg, incapabilă să-i reziste, își înnodă brațele în jurul gâtului lui Linc și se lasă fără reținere pradă pasiunii sărutului ce aprindea în ea un incendiu.

Când Linc puse sfârșit sărutului, tânăra femeie se ținu de marginea mesei, ca să nu cadă.

– Dacă am merge să înotăm? propuse el, cu o voce suavă.

– Nu pot, protestă Meg, dându-se înapoi câțiva pași. Te rog, nu face lucrurile mai dificile decât sunt.

– Dificile? Și ce ai vrea să spun? Că te doresc și mi se pare că voi înnebuni?

O trase din nou pe tânăra femeie și o lipi de corpul său încordat de o dorință violentă.

– Nu te împotrivi! murmură el.

– Mi-e frică, mărturisi Meg cu o voce mică.

– Nu trebuie. Ți ai promis că nu-ți voi cere decât ceea ce vei vrea să-mi dai. Așa că, petrec puțin timp cu tine, doar pentru a discuta sau a înota....

– Cred că ar trebui să evităm piscina, protestă Meg.

– Am putea să facem mâine o plimbare călare.

– Știi că trebuie să lucrez cu Nikki.

– Ei bine, am merge după aceea. De acord pentru orele trei și jumătate?

Nemaiavând argumente, Meg fu de acord.

Linc își plecă fața și tânăra femeie simți un frison în tot corpul. Dar, în locul sărutării la care se aștepta, tânărul se mulțumi cu o

sărutare ușoară pe frunte.

– Noapte bună, Meg. Pe mâine.

În câțiva pași ajunse la ușă, lăsând-o pe tânăra femeie cu surpriza și frustrarea sa.

A doua zi după-amiază, apropiindu-se de țarc, Meg constată că armăsarul negru era foarte nervos. Impasibil, concentrat la culme, Linc încerca să oprească tropăitul calului. Cu o voce liniștitoare, reușise să-l calmeze.

– Încet, băiatule! Așa! Încetișor!

Scurtând frâul, accentuă presiunea pulpelor în coasta animalului și făcu câteva întoarceri pentru a-l liniști. Ajuns în dreptul tinerei femei, calul, din ce în ce mai fricos, făcu o săritură și se cambră.

Dezechilibrat, Linc scoase o înjurătură.

– Ai nevoie de ajutor? îi propuse Meg.

– Fii atentă, azi nu este înțelegător.

Cu un gest vioi, Linc sări jos și întinse frâiele unui angajat.

– Ești gata? o întrebă pe Meg.

– Unde mergem?

– Am putea să ne întoarcem la râu.

Deoarece un angajat se apropia cu doi cai înșeuăți, Linc îi luă din mâini frâul iepei și i-l întinse lui Meg.

– Îți amintești de Josey?

– Ce faci, frumoasa mea? o întrebă Meg, mângâind gâtul animalului.

Linc termină prezentările.

– El este Careul de ași. Tatăl meu mi l-a oferit când am intrat la universitate.

Când tânăra femeie se pregătea să pună piciorul în scară, Linc o luă de talie și o urcă în șa.

Apoi, prefăcându-se că nu observă tremurul ce l-a trezit în ea atingerea lui, îi aranjă imediat scările.

La rândul său, el urcă pe cal, cu aceeași ușurință care o încânta de fiecare dată.

– Plecăm? întrebă el.

– Da! răspunse Meg, cu inima bătându-i mai repede.

Linc își îndreptă calul spre un drum care traversa pășunea. Ajuns acolo, îi făcu semn lui Meg să i se alăture. În liniște, înaintară la pas, atât de apropiați încât li se atingeau pulpele.

– Dacă am face niște exerciții? sugeră Linc, cu o lucire sfidătoare în ochi.

Înainte ca Meg să aibă timp de a reacționa, el își lansă calul în galop.

– Ne întâlnim la râu! strigă el peste umăr.

Fără să fie descumpănită de plecarea lui precipitată, Meg apăsă coastele lui Josey pentru a-i accelera mersul. Conducând iapa cu o mână sigură, îl ajunse din urmă și nu întârzie să-l depășească, într-un hohot de râs.

Ofensat, tânărul dădu pintoni calului și atinse râul cu o lungime

avans.

– Ai trișat! afirmă Meg, descălecând.

– Deloc. Sunt mai bun, asta-i tot.

– Ce pretenție! Într-o zi, o să te întrec.

Linc izbucni în râs.

– Când voi fi cărunți și roșii de reumatism.

– O să vedem, replică Meg, conducându-și calul să bea apă din râu.

Într-o fracțiune de secundă, Linc veni în spatele ei și o strânse cu tandrețe de umeri.

– Știi că ți-am promis că voi fi cuminte. Dar nu pot să stau douăzeci și patru de ore fără să....

Tulburată de suflul care îi mângâia părul lung și blond, Meg se întoarse.

– Fără ce? întrebă ea cu o voce răgușită.

În loc de răspuns, Linc își puse gura peste cea a tinerei femei, reaprinzând imediat focul care mocnea sub cenușă, de la ultima lor îmbrățișare.

Capitolul 5

Așezată la masa din bucătărie, Linc își privea farfuria, fără poftă de mâncare.

De la începutul mesei, Nikki îi vorbea cu un entuziasm care altădată l-ar fi încântat. Dar, preocupat doar de tânăra așezată în fața sa, nu reușea să fie atent la conversația surorii sale.

În timp ce el se gândea la sărutul lor de lângă râu, Meg ridică ochii și el simți cum i se accelerează pulsul.

Tot atât de tulburată ca și el, tânăra reuși să-și plece pleoapele. Ca și el, regreta că nu putuseră să dea frâu liber pasiunii, într-un total abandon.

Deodată, Linc sesiză că este interpelat și întoarse capul spre Nikki.

- Ce se întâmplă? Ceva nu merge? se neliniști adolescenta.
- Nu, sunt doar puțin obosit. Tu știi că sunt în picioare de la ora cinci dimineața.
- Tu te scoli întotdeauna la cinci, îi aminti Nikki. După părerea

mea, începi să îmbătrânești. Ar trebui poate să-ți faci siesta.

– Siesta este mai degrabă pentru un bebe ca tine, replică Linc, făcându-i cu ochiul.

– Nu mai sunt un copilaș! protestă adolescenta. Anul viitor voi intra la liceu.

– Fără îndoială că ai dreptate. Nu mi-am dat seama că ai crescut.

– Și, totuși, așa este. Trebuie să vezi și tu.

Deodată, fata se aplecă spre fratele său și-l sărută pe obraz.

– De fapt, am ceva să-ți cer.

Linc își încrucișă brațele și luă o înfățișare severă.

– Ce îmi ceri?

– Am vorbit cu Julia Newton și i-ar face plăcere să petrec un weekend cu ea. Am putea să călărim împreună. Ce zici?

Ochii săi negri se întoarseră o clipă spre Meg.

– Am să recuperez rămânerea în urmă și am să-mi fac ordine în cameră, și.....

– Calm! exclamă Linc. Lasă-mă să vorbesc cu părinții Juliei.

Surâsul vesel al adolescenței se stinse.

– Crezi că mint?

– Deloc, scumpa mea. Dar toată lumea trebuie să fie de acord, și, mai ales, doctorul tău.

– Dacă va fi și Kathy de acord, pot să merg?

Linc fu de acord.

Încântată, adolescenta își puse la loc scaunul și se precipită pe coridor.

– Mă duc s-o anunț pe Julia.

– Nu este încă sigur, strigă Linc.

Dar Nikki dispăruse deja pe scară.

Gânditoare, Meg contempla surâsul satisfăcut al lui Linc. Se vedea că o adora pe Nikki, și ea pe el. Și, înaintea complicității lor, tânăra femeie încerca un pic de invidie. Totuși, Nikki era sora lui ca și a ei, de altfel.

– Ești foarte calmă, remarcă Linc.

– Cred că sunt puțin obosită.

Linc se ridică, făcu înconjurul mesei și se apropie de ea. Cu un gest nepăsător își înfășură pe deget o şuviță din părul ei blond.

– Plimbarea te-a obosit așa?

– Da, murmură tânăra cu o voce șoptită.

Linc depărtă cu o mână cascada mătăsoasă care cădea pe umerii tinerei femei și-i mângâie cu buzele gâtul delicat.

– Linc! protestă Meg. Ești nebun! Poate intră cineva!

– Trebuie deci să găsim un loc mai intim. Vreau să fiu cu tine cât mai mult timp posibil.

– Petrecem destul timp împreună. A trecut deja o lună de când sunt aici.

– Nu este adevărat! Cea mai mare parte a zilelor eu petrec afară, în timp ce voi sunteți ocupate în casă. Practic, nu avem timp să ne vedem. Și pentru că Nikki a decis să-și petreacă weekendul la familia Newton, am putea să profităm și să ne cunoaștem mai bine.

Un amestec vag de panică și exaltare o invadează la ideea de a petrece două zile singură cu Linc.

– De fapt, la ce te gândești?

– Trebuie să merg la San Antonio ca să văd un lot de cai. Aș dori să mă însoțești.

- Nu pot.
- Dar de ce? se miră Linc. Nikki va fi plecată și nu ți-ai luat nicio zi de pauză de când ai sosit.
- O umbră fugitivă se așternu pe fața sa.
- Doar dacă nu cauți să mă eviți.
- Meg îl privi stânjenită, vru să spună ceva, dar rămase fără voce.
- Ascultă Meg, te doresc și o știi. Dar n-am intenția să te forțez. Am promis să aștept până când ai să fii gata și am să-mi țin promisiunea.
- Meg îl privi cu coada ochiului. El o fixa cu o asemenea intensitate, încât începu să tremure.
- Eu..... Ei bine.... Dacă terapeuta lui Nikki este de acord....
- Cu un surâs, Linc termină fraza.
- Deci, vii cu mine?
- În acea clipă, Meg auzi o voce interioară care-i spunea că se joacă într-un fel cu focul. Dar era prea târziu, decizia era luată.
- Da, am să vin....

– Privește la dreapta! strigă Linc, pentru a acoperi zgomotul motorului.

Cu mâinile crispatе pe brațele fotoliului, Meg aruncă o privire în direcția orașului. Niciodată nu urcase în avion și călătoria cu micul Cessena, care zbârâia și se cutremura, îi punea nervii la grea

încercare.

– Hei, ce crezi despre primul tău voiaj în aer? o întreabă Linc, după aterizare.

– Am avut impresia că sunt într-un montaigne-russe.

Fața lui Linc se întunecă.

– Mă credeam un pilot mai bun!

– Dar ești, se grăbi să afirme confuză tânăra femeie. Doar că, un moment am avut impresia că mă legăn, că zbor în aer. Nu știu cum să-ți explic, sunt senzații bizare.

Linc, care sfârșise să ia bagajele din avion, se aplecă spre Meg, șoptindu-i cu subînțeleș.

– Sper ca sărutările mele să aibă același efect.

– Oh, da! strigă Meg.

Apoi, își dădu seama ce afirmase și roși.

– În sfârșit, vreau să spun....

Linc izbucni în râs și-i trecu un braț în jurul umerilor.

– Să nu joci niciodată, pocher. Cu ochii tăi mari, care nu știu să mintă, riști să pierzi o avere.

Treizeci de minute mai târziu, cuplul părăsea aeroportul într-o mașină de închiriat și se îndreptau spre centrul orașului.

Instalată confortabil în scaun, Meg era absorbită în contemplarea peisajului, indiferentă pentru o clipă la prezența lui Linc.

În ultimii treisprezece ani, nu părăsise niciodată Oklahoma, fiind prea ocupată cu grija familiei; să aibă ce pune pe masă și să plătească la timp facturile. Așa că încerca o bucurie aproape copilărească la ideea că va descoperi noi orizonturi.

După ce s-a angajat pe College Street, în inima cartierului istoric, Linc opri mașina în fața unui hotel în stil colonial.

Imediat, un portar se grăbi să-i deschidă ușa lui Meg și-i făcu semn unui grom să le ia bagajele.

După ce se extazie la fațada vopsită în ocru și a porticului în coloane roșii, Meg îl urmă pe Linc într-un imens hol pardosit cu dale roșii. Impresionată de frumusețea locurilor, ea contemplă uimită scara monumentală care ducea la un fel de galerie în formă de potcoavă care dădea acces către cameră.

În prada unei vagi ameteți, Meg aruncă o privire decepționată sortului său negru, șifonat în timpul călătoriei și bluzei sale albe, fără mâneci. Regreta că nu prevăzuse o ținută mai elegantă.

Rezemat neglijent de biroul de la recepție, Linc părea perfect în mediul său și Meg îi admira clasa naturală, grația felină, relaxarea.

Ca și ea, era îmbrăcat simplu în blugi negri, cu o cămașă în carouri, dar spre deosebire de tânăra femeie, care se simțea copleșită de luxul din jur, el dovedea siguranță și autoritate.

Deodată, se întoarse spre ea, cu un surâs.

– Preferi vedere spre fluviu sau spre grădină?

– Cum vrei tu.

– Eu știu deja ce vreau.

Apoi, se întoarse spre receptioner.

– Am vrea ceva cu privirea spre fluviu.

Câteva minute mai târziu, un băiat le duse bagajele la al treilea etaj și le depuse în camera lor.

De cum acesta părăsi încăperea, Linc luă sacul său de voiaj și-l aruncă pe canapeaua micului salon.

– M-am gândit că personalul hotelului nu trebuie să știe angajamentul nostru pentru această noapte, îi explică el.

– Mulțumesc.

Deodată, Linc o luă de mână și o conduse spre ușa cu geam care dădea spre balcon. El o invită pe Meg să contemple fluviul care curgea la picioarele lor. De-a lungul cheiului se vedea o mulțime de persoane care se plimbau atrași de magazine și restaurante.

Așezat în spatele tinerei femei, Linc își trecu brațele în jurul taliei acesteia.

– Îți place?

Tulburată de această apropiere, Meg nu încercă să se degajeze..... Din contră, se lăsa încetișor pe pieptul lui Linc.

– Foarte mult, afirmă ea.

Linc suspină și continuă cu o voce întristată.

– Părinții mei stăteau aici de câte ori aveau ocazia.

Pentru un moment se instalează tăcerea, în timp ce amândoi contemplau peisajul. Apoi, Linc reluă discuția.

– Vino! Este timpul să vedem caii.

Când trecură de porțile fermei Sanders, Linc se întoarse către pasagera sa.

– Dave și Beth erau cei mai buni prieteni ai părinților mei, îi explică el. De fapt, mergeau la ei când au avut accidentul.

Vocea lui Linc se frânse.

– Din fericire, au fost acolo și m-au ajutat să suport șocul.

– Este formidabil să ai prieteni pe care să poți conta.

În timp ce Linc parca mașina în fața unei case de cărămidă cu două etaje, o femeie micuță și delicată, cu părul argintiu tăiat scurt, deschise ușa cu grabă și alergă să se arunce în brațele lui Linc.

– Oh! Ce fericită sunt că te văd, zise ea, cu ochii în lacrimi, înainte de a-l îmbrățișa.

Linc făcu un pas înapoi și mângâie tandru obrajii bătrânei doamne.

– Hei, mi-ai promis că nu mai faci așa ceva.

Beth își șterse ochii cu dosul palmei.

– Este greșala ta. Vii atât de rar.

Bătrâna doamnă o văzu pe Meg și un surâs călduros îi lumină obrajii.

Imediat, Linc făcu prezentările.

– Beth, ți-o prezint pe Meg Delaney.

Prietena Paulinei îi întinse mâna cu entuziasm.

– Încântată să te cunosc, Meg.

Deodată, bătrâna doamnă o privi cu insistență.

– Am impresia că te cunosc. Delaney.... Nu-i așa că familia ta a locuit la Mineral Wells?

Meg simți cum o cuprinde panica.

– Nu, spuse ea, controlându-și tonul vocii. Eu vin din Oklahoma.

– Mama ei era prietenă cu Pauline, interveni Linc.

– Cum se numea?

– Nina, murmură Meg, cu o voce gătită.

Beth se gândi câteva clipe.

– Nu-mi amintesc de ea.

Linc interveni încă o dată, spre marea ușurare a lui Meg, care se gândea cum o să iasă din încurcătură.

– Meg este noua meditatoare a lui Nikki și a reușit de minune.

Cum pronunță numele adolescentei, figura lui Beth se luminează.

– Dar unde este Nikki?

– Își petrece weekendul la prietena sa Julia, îi explică Linc. A muncit mult în ultimele săptămâni și m-am gândit că are nevoie de puțin repaus.

– Și tu de asemenea, se auzi o voce gravă, în spatele lor.

Surprinși, Linc și Meg se întoarseră în același timp și descoperiră un bărbat înalt, îmbrăcat în blugi, cu o cămașă ecosez și cu o vestă din antilopă cu franjuri.

– Dave! strigă Linc, înainte de a-l îmbrățișa.

Apoi, se întoarce spre Meg și făcu prezentările.

Un surâs cordial apăru pe fața ridată a lui Dave Sanders, care își scoase șapca pentru a o saluta pe tânăra femeie.

– Sunt foarte fericit să te cunosc, Meg.

– Și eu la fel, domnule Sanders.

Surâsul lui Dave se accentuă.

– Fără formalități între noi, Meg. Aici, toată lumea își spune pe nume.

Bătrânul se întoarce apoi spre Linc.

– Felicitări, fiule! S-ar spune că îți plac femeile frumoase.

Amuzat, Linc îi aruncă o privire lui Meg și se miră s-o vadă

roșind pentru un compliment atât de inocent. Niciodată nu întâlnise o femeie atât de timidă și asta n-o făcea mai puțin atrăgătoare în ochii săi.

– Dar, spune-mi, mi se pare că am zărit niște mânji, remarcă el.

– Calm, băiatul meu, îl dojeni gentil Dave. Avem toată după-amiaza în fața noastră.

Apoi, bătrânul domn se întoarse către tânăra femeie.

– Vino, Meg. Vreau să-ți arăt grajdurile.

Linc, care se gândise să nu întârzie să-i consacre mai mult timp lui Meg, îi privi frustrat îndepărtându-se.

Beth îi puse mâna pe braț.

– Nu te supăra, Dave glumește. Știu că nu intenționați să petreceți toată ziua cu noi. Dar sper că veți rămâne la masă.

– Adică.... ezită Linc.

– Nu e nimic grav, dragul meu, te înțeleg. N-am îmbătrânit atât de mult încât să nu mai știu ce înseamnă să fii îndrăgostit.

Linc tresări. Îndrăgostit? Nu, nu era posibil! Cum să fie îndrăgostit de o femeie pe care o cunoștea de atât de puțin timp? Desigur era tulburat și atras de Meg, dar dragostea era un sentiment atât de diferit....

În momentul în care căuta să se convingă că nu simțea nimic serios pentru Meg, tânăra femeie îl strigă. Imediat, simți cum îi bate inima.

– E foarte frumoasă, remarcă Beth. Curios, mă face să mă gândesc la Nikki.

Linc își încruntă sprâncenele.

– Totuși, ele nu seamănă.

– Știu. Dar există ceva în expresia sa, în gesturile sale. Apropo, cum se comportă Nikki?

– Foarte bine. Mai este puțin agresivă, dar am reușit să reînnodăm dialogul.

Continuând conversația, Beth și Linc se îndreptară spre grajduri.

– La telefon, mi-ai spus că Nikki merge la un psiholog.

– Am întâlnit-o și eu, admise tânărul. Mărturisesc că am trăit una din cele mai stânjenitoare zile din viața mea.

– Poate, dar era spre binele surorii tale.

Bătrâna doamnă se opri deodată și-și puse mâna pe brațul lui Linc.

– Știi, copilul meu, că dacă ai nevoie de ajutor, poți conta pe noi.

– Mulțumesc, Beth.

– Îmi imaginez că nu este ușor să trăiești o poveste de dragoste cu o adolescentă de treisprezece ani în preajmă.

Linc roși stânjenit și bătrâna doamnă izbucni în râs, în timp ce intrau în grajd.

– Linc! strigă Meg, îngenuncheată alături de un mânz de doar câteva săptămâni. Vino să vezi acest drăgălaș....

– Stea sclipitoare, zise Dave.

Linc cercetă părul micului animal și steaua albă din frunte.

– Este copilul Focului nebunatic?

Dave aprobă și se întoarse spre Meg.

– Acum câțiva ani, explică el, la o licitație, i l-am suflat pe Foc nebunatic lui Joe. Dar veniți pe aici. Mai am ceva să vă arăt.

Bătrânul îi conduse afară, spre o împrejmuire unde păștea un mânz în jur de șase luni.

La un scurt șuierat al lui Dave, animalul veni spre ei, tropăind și se opri la o distanță de câțiva metri.

Fascinat de înfățișarea acestuia, deja excepțională, Linc nu-și putea lua ochii de la el.

Cu precauție, Meg se strecură și avansă spre mânz cu mâna întinsă și vorbindu-i cu o voce liniștită.

Animalul tresări, își agită capul și lăsă să-i scape un nechezat nervos.

Fără să se descurajeze, Meg continuă să se apropie și sfârși prin a-i pune mâna pe grumaz.

– Foarte bine. Ești un băiat bun, aprobă ea, mângâindu-l.

Linc și Dave se apropiară și ei.

– Copii, vi-l prezint pe Scânteie, viitorul armăsar al fermei Stoner.

Linc făcu ochii mari.

– Ce vrei să spui?

Bătrânul își scoase șapca și își trecu mâna prin păr.

– Tatăl tău mi-a reproșat mereu modul în care i l-am furat pe Foc nebunatic. Și vreau să repar ce am greșit.

– Dar ești nebun! Acest animal valorează o avere, cu originea pe care o are.

– Nimic nu valorează în ochii mei mai mult ca prietenia care mă lega de tatăl tău.

Dave se întrerupse din cauza emoției. Își întoarse privirea un moment, apoi îi vorbi din nou lui Linc.

– Scânteie este al tău, fiule.

– Mulțumesc, Dave....

Linc vroia să mai adauge ceva, dar nu putea să scoată niciun sunet.

Atunci, neștiind cum să-și exprime mai bine mulțumirea, îl bătu pe umeri pe bătrânul domn.

În timp ce cei doi bărbați continuau vizitarea fermei, Beth îi propuse lui Meg s-o însoțească până în casă.

Pregătind masa, bătrâna doamnă profită și-i povesti lui Meg cu ce curaj făcuse față Linc obligațiilor sale, după moartea părinților.

– Știi că se simte vinovat de ceea ce s-a întâmplat? întrebă Beth.

Meg dădu încet din cap.

– Pentru un timp, și Nikki gândea la fel. Dar, grație ajutorului dat de psiholog, cred că lucrurile evoluează.

– Cu atât mai bine! Joe și Pauline își adorau copiii și n-ar fi suportat ca aceștia să se sfâșie din cauza lor.

– Cred că Nikki și Linc sunt puțin încăpățânați, remarcă Meg. Dar, în fond, se iubesc foarte mult.

Deodată, bătrâna doamnă o fixă pe Meg cu o privire curioasă.

– Linc mi-a spus că te înțelege bine cu Nikki.

Nesimțindu-se în largul său, Meg se foia pe scaun, întrebându-se dacă Beth îi ghicise secretul.

– La început, am avut unele dificultăți, răspunse ea evaziv. Dar acum, totul este bine.

– Te gândești să rămâi când se va duce la școală?

– Încă nu știu ce voi face, răspunse Meg.

Totuși, în sinea sa, misiunea sa era practic spre sfârșit. În

curând, va trebui să plece și să încerce să-și croiască o nouă viață.

– Am o prietenă la Forth Worth care mi-a propus să vin să locuiesc la ea, așteptând să-mi găsesc de lucru, adăugă ea.

Beth ridică mirată din sprâncene.

– Și Linc ce spune?

Meg își întoarse privirea.

– Linc știe că într-o zi sau alta voi pleca.

Auzindu-i pe bărbați vorbind în pridvor, bătrâna doamnă se ridică și se îndreptă spre ușă.

– Dar, asta nu înseamnă că el va fi de acord! remarcă ea.

Toată după-amiaza, Meg nu încetă să se gândească la conversația cu Beth. Și seara, la restaurant, abia se atinse de mâncare atât o urmărea privirea inchizitorială a bătrânei doamne. Beth descoperise cine era? Și ce se va întâmpla când va vorbi cu Linc?

– Mergem?

Meg tresări auzind glasul lui Linc.

– Poftim?... Da, bineînțeles.

La ieșirea din restaurant, Linc o luă de mână și au mers în tăcere de-a lungul cheiului.

– Ai fost foarte tăcută, astă-seară.

– S-au petrecut atâtea lucruri astăzi. Și, mărturisesc, sunt foarte obosită.

Linc îi trecu brațul peste umeri și o trase către el.

– Credeam că tovărășia mea te plictisește.

– A, nu, se grăbi să protesteze Meg. Grație ție, am petrecut momente de neuitat. Nu știu cum să-ți mulțumesc.

– Am o idee, zise Linc, pe un ton plin de subînțelesuri.

Imediat, Meg simți cum i se accelerează pulsul.

– Vino, să ne întoarcem la hotel.

După ce ușa camerei se închise, Linc o înlănțui pe tânăra femeie și o sărută cu pasiune.

Pierdută într-un ocean de senzații tulburătoare, în timp ce Linc îi explora gura cu o senzualitate plină de fervoare, Meg se înalță spre el pentru a se oferi mai bine mângâierilor lui.

Arzând de o pasiune din ce în ce mai puternică, Linc o luă pe Meg în brațe și o duse în cameră.

El se opri pentru a o depune ușor pe pat și a schimba cu ea o sărutare arzătoare. Apoi, își cufundă ochii în ochii ei și începu să-i desfăcă încet nasturii bluzei, unul câte unul, sărutându-i pielea satinată.

Tânăra își ținu răsuflarea în timp ce Linc își scotea cămașa. Cu o mână abilă, îi desfăcu sutienul și ea simțea palma fierbinte a lui Linc mângâindu-i sfârcurile întărite ale sânilor.

Apoi își puse buzele fierbinți în scobitura gâtului și apoi le lăsă să alunece pe gât ca apoi să pună stăpânire pe sfârcurile pe care le mângâia, dinții trezind în corpul tinerei femei o voluptate de nespus. La rândul său, ea căută stângace nasturii cămășii lui Linc.

Nu-i trebui tovarășului său decât o clipă pentru a-și arunca hainele și a se debarasa de cizme și de cureaua cu cataramă de argint.

Revenind spre Meg, făcu să-i alunece rochia de pe umeri și mânat de o dorință fără margini, o împinse către pat, nerăbdător să acopere cu mângâieri acest corp sublim și să-și lase mâinile să

rătăcească pe corpul lui Meg.....

Deodată, simți cum tânăra femeie înțepeni.

– Meg, ce se întâmplă?

Tânăra dădu din cap și întoarse ochii.

– Meg, te implor. Nu poți să renunți acum. Nu-mi spune că nu mă dorești.

– Bineînțeles, dar eu.... Sunt lipsită de experiență. Eu niciodată....

În fața mărturisirii neașteptate, Linc se opri brusc și se așază pe marginea patului.

– Îmi pare rău.

– Nu, Meg, eu trebuie să-ți cer scuze. Totul s-a petrecut atât de repede.

Grăbit să părăsească încăperea, Linc se ridică și-și luă hainele.

– Pe mâine....

– Linc! strigă Meg, în timp ce el se îndrepta spre ușă.

În prag se întoarse și se simți că voința i se clatină, văzând-o pe tânăra femeie așezată pe pat, cu un cearșaf tras peste corpul aproape gol, cu părul blond revărsat în cascade pe umeri.

– Ascultă, Meg. Cred că momentul este prost ales pentru a purta o discuție. Vom vorbi mâine despre toate acestea.....

Capitolul 6

Exasperat de muzica asurzitoare care se auzea din camera lui Nikki, Linc se refugie în biroul său cu pereți lambrisați cu mahon, regretând deja că dăduse voie surorii sale să-și invite niște prieteni!

Acolo, într-o liniște relativă, se așează într-un fotoliu de piele și-și lăasă gândurile să zboare spre Meg.

De la întoarcerea lor din San Antonio, cu aproape o săptămână mai înainte, făcuse tot posibilul s-o evite pe Meg, conștient că ea nu era o femeie care să accepte o aventură fără niciun viitor. Niciodată nu i-ar fi cedat fără să-l iubească, și fără speranța că este iubită la rândul ei. Poate, în secret, spera că o va cere în căsătorie. Și Linc nu era pregătit să se angajeze, cel puțin până va rezolva toate problemele cu Nikki.

În timp ce se gândea cum să-i împărtășească toate acestea lui Meg, ochii lui se ațintiră pe un vraf de documente ce zăceau pe un colț al biroului.

De mult ar fi trebuit să trieze hârtiile tatălui său, dar nu avusese

curajul necesar. Totuși, simțea că astăzi venise momentul să se achite de această sarcină.

Cu o oarecare neliniște încercă combinația de la casa de bani și deschise ușa grea de fier. Apoi, scoase un dosar cu arc, în care se găseau polițe de asigurări și alte documente personale. Luând o hârtie la întâmplare, descoperi cu emoție actul de căsătorie al părinților săi. Inima îi bătea repede văzând că în această toamnă ar fi împlinit treizeci și cinci de ani de căsnicie.

După ce scoase certificatul său de naștere și documentele de adopție, le căută pe cele ale lui Nikki.

Încet, începu să citească pagina respectivă.

"Nicole-Pauline Stoner, născută la Mineral Wells, Texas, la 13 septembrie, orele două dimineața".

Apoi, privirea îi căzu pe rândul următor și surâsul lui se stinse. Deodată, simți că nu mai are aer.

"Mama: Nina, Morgan Delaney. Tatăl: Ralph, Geno Delaney".

— Dumnezeule, strigă el. Nu este posibil!

Încă neîncredător, reciti documentul. Dar, nu exista nicio îndoială. Meg era sora lui Nikki.

În prada unei furii extreme, se apropie de scară și bătu energic la ușa lui Nikki.

În ușa întredeschisă apărură figura contrariată a adolescentei.

— Nu, Linc! Mi-ai promis că nu ne deranjezi.

– Continuați să vă distrați, o asigură fratele său. Vroiam doar să-i spun lui Meg să vină imediat la mine în birou.

Nikki fu de acord.

Întorcându-se în birou, începuse să se plimbe în prada unei vii agitații.

După ce bătuse la ușă, Meg intră în încăpere, puțin mirată, dar surâzătoare.

– Închide ușa, îi ordonă Linc cu o voce rece.

– Ce se întâmplă?

În loc de răspuns, Linc îi agită un document în fața ochilor.

– Cât timp credeai că poți să-mi ascunzi asta?

Descumpănită de răceala și de duritatea sa, Meg păstră puțin tăcerea pentru a-și pune ordine în gânduri. Deoarece Linc descoperise totul, ce rost ar mai avea să se justifice? De altfel, știa deja că n-o s-o creadă.

– Mă auzi?

– Da, murmură tânăra, aruncând o privire spre ușă, cu gândul că ar putea să fugă.

– Este tot ce ai de spus? Nu crezi că îmi datorezi unele explicații?

Tremurând, cu ochii plecați asupra mâinilor pe care și le frământa cu nervozitate, Meg făcu apel la tot curajul pentru a răspunde bărbatului care fixa asupra ei o privire amenințătoare.

– N-am aflat de existența lui Nikki decât la moartea mamei mele, explică ea. Cu câteva ore înaintea sfârșitului, mi-a povestit și m-a rugat să-i găsesc copilul.

La evocarea acestei amintiri penibile, tânăra simți cum i se umplu ochii de lacrimi. Ea lupta din toate forțele pentru a le reține.

– Când mama mi-a vorbit de Stoner, mi-am amintit că venisem de multe ori la fermă când tatăl meu muncea aici.

– Nu-mi amintesc de niciun angajat cu acest nume.

– Noi n-am rămas mult timp, murmură ea, prea puțin preocupată să-i explice lui Linc de ce tatăl său că nu putuse să-și păstreze niciun serviciu.

– Însă destul timp pentru a avea un copil și a-l abandona. De ce, Meg?

Tânăra femeie suspină.

– Eram foarte săraci și părinții mei aveau deja trei copii. Și cum tatăl meu auzise că Stonerii vroiau unul....

– Vrei să spui că tatăl tău i-a oferit părinților mei acest copil?

Meg aprobă, cu gâtul prea strâns pentru a mai putea vorbi.

– Deci, dacă înțeleg bine, vroiai doar să te asiguri că sora ta este fericită? Dar, după ce ai văzut modul în care trăia, ai vrut să te agăți și tu, așa este?

Rănită că o putea judeca atât de greșit, Meg strânse pumnii.

– Te înșeli, Linc. Când am sosit la fermă, intenționam să le spun părinților tăi cine sunt. Dar mi-ai zădărnicit planurile, rugându-mă să rămân.

– Nimic nu te împiedica să spui adevărul.

– Nikki nu m-ar fi înțeles. Și văzând cât de mult suferea, am vrut să o ajut.

– Mai ales când ai descoperit că poseda jumătate dintr-o fermă prosperă.

– Am rămas pentru că amândoi aveți nevoie de mine, protestă tânăra femeie.

– Ce generozitate! o ironiză Linc, cu privirea neagră de furie. Până unde voiai să mergi cu sacrificiul tău?

În fața unui astfel de afront, sângele lui Meg începu să se revolte. Incapabilă să se mai controleze, ridică mâna și-l lovi cu forța pe Linc.

Deja alerga spre ușă, când el o reținu de braț.

– Lasă-mă să plec! strigă ea, zbatându-se.

Dar Linc, orb de furie, o ținu pe loc.

– N-am să te las niciodată să mi-o iei pe Nikki! șuieră el printre dinți.

– Dar n-am avut deloc această intenție, protestă Meg. După cum ți-am spus, mergeam la Forth Worth, pentru a căuta de lucru. M-am oprit ca să cer părinților tăi permisiunea de a o vedea pe Nikki, când va mai crește puțin.

Impresionat de sinceritatea vocii ei, Linc o eliberă pe tânăra femeie. Era atât de frumoasă, atât de emoționată cu ochii scânteind de lacrimi, încât era gata să se îndoiască. Dar trebuia să se gândească înainte de orice la sora sa.

– Acum n-ai să mai ai curaj să vorbești cu Nikki, remarcă el.

– Știu, răspunse Meg, cu o voce tristă. Mă duc să-mi pregătesc valizele. Măine, am să plec.

– Unde este Meg? se neliniști Dora a doua zi dimineață, servind micul dejun.

– De unde să știu? mormăi Linc, înainte de a lua o înghițitură de cafea.

– Poate este bolnavă, sugeră menajera.

– Nu, nu este bolnavă, se resemnă să explice Linc. Își face

bagajele.

Ochii Dorei se măriră de stupefacție.

– Dar, de ce?

– A decis să plece, asta-i tot.

– Nu-mi vine să cred. Era atât de fericită aici. Dar trebuie să faci ceva. N-ai s-o lași să plece așa!

În momentul în care Linc deschidea gura să se apere, Nikki dădu buzna în încăpere.

– Este adevărat? strigă adolescenta. Meg pleacă? Dar, de ce? Ce i-ai spus?

– Nimic, ea a decis astfel. Și, crede-mă, este mai bine așa.

– Poate pentru tine, dar nu pentru mine!

Din acuzațoare, vocea lui Nikki se făcu rugătoare.

– Nu vreau să plece Meg. Te rog, Linc.

Bulversat, tânărul se ridică și vru s-o îmbrățișeze pe sora sa.

– Eu sunt aici, Nikki. Ne putem descurca și fără ea.

Adolescenta îl împinse brusc pe Linc.

– De ce îmi iei întotdeauna persoanele pe care le iubesc? Mai întâi mama și tata și acum, Meg! Te detest!

Și cu aceste cuvinte, Nikki fugi din bucătărie. Câteva secunde mai târziu, zgomotul ușii de la camera sa, făcu să se zguduie pereții.

Ca paralizat, Linc căzu pe un scaun, pradă unui intens sentiment de vinovăție.

După câteva minute, se ridică, își luă pălăria și se pregăti la rândul său să părăsească încăperea.

– Am să mă întorc la cină, o anunță el pe Dora.

– Așteaptă puțin, Lincoln Stoner! îi ordonă bătrâna.

Surprins de tonul ei, Linc se opri.

– Ești tot atât de insuportabil ca și sora ta! Care este soluția voastră? Fuga! Știi că Nikki are nevoie de Meg și totuși o lași să plece fără să faci nimic.

– Nu pot.

– Credeam totuși că simțiți ceva unul pentru celălalt.

– Dora! explodă Linc. Te amesteci în ceva ce nu te privește.

– Inutil să țiți, Linc. Nu mă impresionezi. Dacă ai avea puțin bun-simț ai lua-o pe Meg în brațe și lucrurile s-ar aranja de la sine.

Menajera își încrucișă brațele pe pieptul ei generos și surâse, încântată de sugestia sa.

– Crede-mă, mă îndoiesc că Meg ar avea ceva de zis. Sărmana sora ta are nevoie de un cămin stabil.

– Este ideea cea mai neașteptată pe care am auzit-o vreodată, spuse Linc, înainte de a ieși trântind ușa.

Mergând cu pași nervoși spre grajduri, Linc se strădui să analizeze situația. Dacă nu găsea repede o soluție neînțelegerea se va stabili definitiv între el și Nikki. Și cu toate negările sale, Meg ar putea să-i intenteze un proces și să ceară custodia surorii sale. Și pentru că aveau aceeași origine, judecătorii i-ar da dreptate atâta timp cât Nikki n-ar face nicio dificultate ca să meargă să trăiască alături de ea.

Panicat că ar putea să-și piardă sora pentru totdeauna, Linc se întoarse și intră în clădire ca o furtună. Ajuns în fața ușii lui Meg, bătău cu putere.

– Cobor imediat, afirmă Meg, deschizându-i. Dacă ai vrea să mă ajuți să-mi duc bagajele....

– Mai mult ca sigur că nu. N-ai să pleci nicăieri.

Meg făcu ochii mari.

– Vrei să rămân?

– Evident, pentru că n-am de ales!

– Nu înțeleg. Credeam că vrei cu orice preț să plec.

– Fără îndoială, dar m-am gândit la Nikki. Este foarte nefericită că vrei să pleci. Și o cunosc bine, dacă nu rămâi o să fugă din nou.

Cu toată bucuria pe care o simțea că putea să rămână, Meg se îndemna la calm.

– Știi că Nikki pune întrebări cu privire la părinții săi. Ce ai să faci atunci?

– Am să-i vorbesc când va fi mai mare.

– Nikki nu te va ierta că ai păstrat secretul.

– Poate. Dar acum are încă probleme și nu vreau să-i mai creez și altele.

În prada unor sentimente contradictorii, Meg ezita. Ce se va întâmpla dacă Nikki singură va descoperi adevărul? În ceea ce o privește, ar putea să suporte indiferența acestui bărbat la care ținea atât de mult? Putea să trăiască alături de el într-o atmosferă tensionată?

– De acord, Linc se decise ea. Voi rămâne până când Nikki va merge la școală.

– Nu! strigă el. Vreau să rămâi pentru totdeauna.

Conștient de agresivitatea sa, el își îndulci tonul.

– Nikki are nevoie de noi amândoi.....

În prada unei speranțe neașteptate, Meg simți cum i se accelerează pulsul.

– Ce vrei să spui?

– Trebuie să ne căsătorim, răspunse el cu emoție.

Meg simți cum pământul se deschide sub picioarele ei.

– Să ne căsătorim? repetă ea buimăcită. Ai înnebunit?

– Știu că această idee ți se pare absurdă, recunosc Linc, dar asta ar rezolva toate problemele. Tu poți să rămâi lângă Nikki, fără să-i spui cine ești și să-i continui educația.

– Așteaptă puțin! îl întrerupse Meg, căreia i se prăbușiseră toate speranțele. Trebuie să înțeleg că vrei să te căsătorești cu mine doar ca să te ajut s-o crești pe Nikki?

Linc dădu din cap, vizibil preocupat de a fi găsit cea mai bună soluție.

– Este o nebunie! protestă tânăra femeie.

– De ce? Noi ne înțelegem bine și vrem ca Nikki să fie fericită. Peste cinci ani va fi majoră și am putea divorța. Nu este atât de mult. Atunci vei putea să-ți continui studiile, să-ți iei o diplomă.... Firește că îți voi acorda o indemnizație generoasă pentru timpul petrecut cu noi.

Meg îl cerceta, neîncrezătoare. Deci, el se gândise la toate:

– Și ești sigur că Nikki va fi de acord cu acest mariaj?

– N-am avut ocazia să-i vorbesc.

– Unde este?

– În camera sa. Ai vrea să te duci să-i spui că rămâi și că ne vom căsători?

– Ai luat-o prea repede, protestă Meg. Încă n-am acceptat nimic. De altfel, nu știu dacă este vorba de o căsătorie de conveniență sau dacă.....

Tânăra se întrerupse, roșind.

– Tot ce-ți cer este să te ocupi de casă și de Nikki.

Linc se apropie de ea și vocea sa deveni mai blândă.

– Pentru rest.... n-ai nicio obligație. Vei hotărî singură.

Meg îl privi un moment.

– Accept să rămân ca meditatoare pentru Nikki până când se va întoarce la școală. Dar pentru căsătorie, am să mă mai gândesc. Ești de acord?

– Este bine. Dar să te gândești mai repede.

– Dă-mi răgaz până săptămâna viitoare.

– De acord!

Răgazul pe care Linc i-l acordase era aproape de sfârșit și Meg nu luase nicio hotărâre.

Prea agitată pentru a dormi, se duse la fereastră și inspiră aerul cald al nopții.

În același timp, Linc ieșea din piscină ud, splendid.

Cu inima bătându-i, tânăra se trase înapoi. El tocmai își ridica ochii în direcția ei! Atrasă parcă de o forță mai presus de voința sa, Meg își reluă postul de observație.

Fascinată, contempla umerii largi ai lui Linc, formați de munca manuală, pieptul puternic ai cărui mușchi jucau sub pielea bronzată, șoldurile înguste. Tânăra femeie tremura închipuindu-și moliciunea pielii sub degetele sale.

Mănată de o forță incontrollabilă, se încălță și coborî ca să-l întâlnească pe Linc. De ce să mai tergiverseze când inima sa cunoștea deja răspunsul pe care rațiunea continua să-l ignore?

– Uite, s-ar zice că te-ai decis să nu mă mai eviți, remarcă Linc,

ștergându-și părul.

– Te-am prevenit că aveam nevoie de timp de gândire. De altfel, era o cerere în căsătorie care n-avea nimic tradițional.

– Nu te așteptai la flori sau să mă port cu mănuși?

– Bineînțeles că nu! protestă Meg.

– Atunci? Ai venit să-mi dai răspunsul?

– M-am gândit bine. Cred că ai dreptate. Nikki are nevoie de un cămin stabil.

Linc scoase un suspin de ușurare și-și lăsă prosopul în jurul gâtului.

– Atunci? Ești de acord?

– Da. În măsura în care este vorba de un mariaj de conveniență.

Linc păru jenat.

– Ascultă, m-am gândit mult. Și știu că nu m-aș putea mulțumi cinci ani cu o relație platonică.

Vorbind, se apropie de tânăra femeie, care simțea că tremură.

– Meg....

Vocea lui Linc deveni dulce. O voce care evoca îmbrățișări arzătoare, cearșafuri șifonate.....

– Înțelege-mă bine, Meg. Te vreau soție în toate înțelesurile acestui termen. Vezi vreun inconvenient în asta?

– Nu, murmură ea, cu o voce care abia se auzea.

– Perfect! zise Linc, strângând-o lângă el.

Apoi luă în stăpânire cu înflăcărare această gură care-i bântuia visele de la prima lor îmbrățișare, la San Antonio.

– Asta înseamnă că Meg va rămâne aici pentru totdeauna?

Vocea lui Nikki îi făcu să tresară și se despărțiră ca doi vinovați.

– Nu știi că nu este frumos să spionezi oamenii, mormăi Linc.
Fără a se descumpăni, adolescenta înaintă spre ei, cu un larg surâs pe buze.

– V-am strigat, dar am impresia că erați prea ocupați ca să mă auziți.

– Meg și cu mine discutam anumite lucruri.

– Ciudată conversație! îl ironiză Nikki.

– De fapt, Meg tocmai acceptase să fie soția mea! explică Linc trăgând-o spre el pe tână femeie.

Nikki rămase o clipă cu gura căscată. Apoi, expresia de surpriză se schimbă într-un surâs de încântare.

– Este adevărat?

Meg confirmă.

– Sper că asta nu te neliniștește?

– Din contră, este formidabil!

Tânăra se precipită către cei doi și-și aruncă brațele în jurul lor.

– În sfârșit, am să am o soră!

Meg îi aruncă lui Linc o privire neliniștită, dar își întoarse ochii.

– Este vorba, mai degrabă, de o soră vitregă, o corectă el.

– Pentru mine, este același lucru, afirmă Nikki. Meg rămâne cu noi și va face parte din familie.

Și spontan, o îmbrățișă pe Meg.

– Este genial! adăugă ea cu entuziasm. Sper că veți avea repede un copilăș.

– Fii calmă, Nikki! interveni fratele său. Meg și cu mine nici n-am avut timp să stăm de vorbă.

– Aș putea să vă ajut la pregătirea nunții? întrebă Nikki, din ce

în ce mai exaltată.

Meg își dădu imediat seama că nu fixaseră nici data, nici modalitățile de desfășurare a ceremoniei.

– Bineînțeles că ai putea să ne ajuți, promise Linc. Dar acum, fii drăguță și întoarce-te în camera ta. Meg și cu mine avem anumite detalii de stabilit.

După ce Nikki se îndepărtă, Linc se întoarse spre tovarășa sa.

– Mă gândesc că ne-am putea căsători sâmbăta viitoare.

– Nu este prea repede? protestă Meg, intrând în panică. Și frații mei?

– Ei sunt la curent în ceea ce o privește pe Nikki?

– Nu, mama mi-a cerut să nu le spun nimic înainte de a vorbi cu părinții tăi.

– Atunci, poți să-i inviți. Cel puțin, dacă nu te temi că vor bănuî ceva.

– Ei se pot întreba de ce ne grăbim așa.

– N-ai decât să le spui adevărul, că nu putem aștepta....

Tânărul îi făcu sugestiv cu ochiul.

– Noapte bună, îi spuse el, deodată, îndreptându-se spre casă.

Rămasă singură tânăra femeie se așeză pe un scaun.

– Oh, Doamne, murmură ea, în liniștea nopții. În ce aventură m-am vârat?

Capitolul 7

Din ce în ce mai nerăbdător, Linc se învârtea ca un leu în cușcă în salon, în timp ce invitații luau loc pe terasă.

Deceționată de a se mulțumi cu o nuntă în intimitate, Nikki îl rugase pe fratele său să invite toți prietenii și toți vecinii.

Ca de obicei, Linc îi făcuse pe plac adolescenței.

– Nervos? Vocea lui Dave Sanders îl făcu pe Linc să tresară.

– Puțin, admise el.

Bătrânul său prieten îl bătu ușor cu palma pe umeri cu un gest paternal.

– Este normal, fiule. Dar ai avut mare noroc să întâlnești o femeie ca Meg.

Deodată, ușa se deschise și pastorul veni să-i anunțe că-i mai așteptau doar pe ei!

În fața oglinzii, Meg își admira pentru ultima oară rochia. O adevărată minunăție din tafta, tivită cu dantelă, cu mâneci lungi, corsaj ajustat și o fustă foarte amplă care se termina cu o trenă și foșnea la cea mai mică mișcare.

– Cât ești de frumoasă! se extazie Nikki. Linc va leșina când te va vedea.

Meg își învâluie într-o privire plină de tandrețe sora îmbrăcată într-o rochie de mătase roz.

– Și tu ești încântătoare.

Adolescenta se contemplă în oglindă cu o urmă de îndoială.

– Așa crezi?

– Oh, Nikki, vei deveni o femeie superbă, o asigură Meg, trăgând-o spre ea.

– Nu este posibil, sunt prea înaltă. Îmi depășesc pe colegii mei.

Meg aranjă şuviță de păr după urechea surorii sale.

– La vârsta ta, eram și eu ca tine. Dar nu te necăji, băieții ating talia adultă mai încet decât fetele.

– Dacă într-o zi aș fi ca tine, atunci merită să aștept.

– Mulțumesc, scumpa mea, răspunse Meg, amintindu-și cât de dificilă fusese prima lor întâlnire.

Cine ar recunoaște acum, în această fată radioasă, pe adolescenta agresivă și taciturnă pe care o cunoscuse cu câteva luni mai înainte?

– Sunt fericită că ai acceptat să fii domnișoara mea de onoare, continuă Meg. Doresc foarte mult să devenim o familie adevărată.

Ochii lui Nikki se umplură de lacrimi.

– Și eu sunt fericită că te căsătorești cu fratele meu. Acum, voi

avea sora la care am visat.

Copleșită de emoție, Meg își mușcă buzele pentru a-și reține lacrimile.

– Ceea ce spui mă mișcă foarte mult, Nikki. Și voi face tot ce am să pot ca să nu te decepționez.

Două lovituri în ușă le făcu să tresară.

– Hei! le interpelă Clint, petrecându-și capul în deschizătura ușii. E timpul să mergem. Se pare că mirele este pe punctul de a exploda.

Pusă pe glume, Meg scoase limba la fratele său mai mic. Părul lui blond proaspăt tuns și costumul elegant gri-antracit, îl făcea să pară mai tânăr decât cei douăzeci și unu de ani ai săi și Meg simți un val de mândrie văzându-l atât de frumos și serios. În spatele lui se ȳtea Rick, mai mic cu doi ani. El moștenise părul negru și pielea mată a mamei lor și când tânărul îi oferī brațul lui Nikki, Meg fu speriată de asemănarea lor.

– Ești gata? întrebă Clint, în timp ce cei doi tineri se îndepărtară.

– Ce? A, da.... Sunt puțin nervoasă.

Neliniștit, Clint o luă de braț și o strânse la pieptul său.

– Ascultă, Meg. Dacă simți că ești pe cale să faci o prostie, nimic nu te obligă să te căsătorești. Și dacă vei avea probleme poți oricând să te întorci acasă. Rick și cu mine vom face orice ca să te ajutăm. O meriți pentru tot ce ai făcut pentru noi.

Meg făcu ochii mari. Fratele său o credea însărcinată?

Revenindu-și din surpriză, depuse o sărutare pe obrazul lui Clint.

– Ești drăguț că îți faci griji pentru mine. Dar te asigur că nu vei

deveni unchi mult timp de acum înainte. Și sunt fericită că mă căsătoresc.

– Foarte bine, în acest caz, să mergem.

Marșul nupțial începu să răsună în momentul în care Meg păși pe terasă. Și deodată, nu mai fu atât de sigură că alesese direcția bună.

Apoi ochii săi îi întâlniră pe ai lui Linc, splendid în smochingul negru.

Privirea în care o învălui era atât de tandră, atât de plină de devotament, încât se simți în siguranță.

Când se așează alături de el în fața altarului, Linc o apăsă încet pe braț cu vârful degetelor și ea știu atunci că nu se înșelase.

Spre marea ușurare a lui Linc, ceremonia fu scurtă. Dar după ce sărutase mireasa sub un ropot de aplauze, trebui să suporte ritualul felicitărilor. Trebui să apeleze la toată răbdarea sa ca să n-o smulgă pe Meg și s-o șteargă englezește.

În sfârșit, veni momentul despărțirii. După ce și-au luat rămas-bun de la invitați, o îmbrățișară pe Nikki și-i recomandară să fie draguță cu Beth și cu Dave, însărcinați să aibă grijă de ea până la întoarcerea lor.

– Uf! oftă Linc în timp ce urca în mașină sub ploaia de boabe de orez. Credeam că n-o să mai ajungem să plecăm.

Cum trecură de poarta fermei, Meg se întoarse să-i mai privească pe invitați, care continuau să le facă semne de adio.

– Mi-a făcut plăcere să-i văd pe frații mei, mărturisi ea. Mi-au lipsit mult în ultimele două luni.

– Meg, știu că nu-ți va fi ușor. Dar pe viitor va trebui să nu-i mai

invii pe frații tăi la fermă. Cineva ar putea să-și dea seama de asemănarea dintre Rick și Nikki.

– Oh! exclamă Meg. Ți-ai dat și tu seama?

– Bineînțeles, sare în ochi. Ce crezi, frații tăi bănuiesc ceva?

– Nu știu.

– Ai putea să-i vizitezi în Oklahoma oricând dorești.

– Acum, mi se pare ceva mai dificil.

– Pentru că suntem căsătoriți?

Meg aprobă.

– Nu intenționez să te țin prizonieră.

– Sper! spuse tânăra femeie.

Între ei se instalează tăcerea, în timp ce aerul din habitacul părea încărcat de electricitate.

Pe parcursul kilometrilor care-i separa de Dallas, Meg își observă soțul pe furiș. Fără voia ei, privirile îi întârziu pe mâinile puternice de pe volan, apoi, se plimbau pe corpul lui, pe gura senzuală care trezise în ea atâtea senzații tulburătoare....

Sosind la hotelul Crescent Court, Meg simți o teamă la perspectiva de a se găsi singură în cameră cu soțul său.

Linc opri motorul și întoarse spre ea ochii săi negri în care se ghicea o flacără arzătoare.

Cu un gest delicat, el ridică o șuviță ce cădea pe fruntea tinerei

femei care își rețin răsuflarea.

Încet, își apropie fața de a ei.

– Dacă ai ști cât de mult te doresc, Meg, murmură el.

Fermecată, ea își întredeschise buzele. Era încordată toată în așteptarea sărutului lui Linc, a căldurii buzelor lui peste ale sale.

Pierdută într-un ocean de senzații delicioase, în timp ce Linc îi explora gura cu o senzualitate plină de fervoare, Meg se arcui spre el pentru a se oferi mai bine mângâierilor sale.

Deodată, Linc se îndepărtă.

– Cred că trebuie să intrăm dacă nu vrei să facem dragoste în mașină.

În hol, Meg privi nervoasă în jurul său, în timp ce Linc lua cheile de la apartamentul lor. Ea își urmă soțul la etaj și tresări când ușa se închise în urma lor.

– Nu fi atât de nervoasă, zise Linc. Ți propun să coborâm pentru cină. Am remarcat că n-ai mâncat nimic de dimineață.

– Este adevărat, îmi este foame, minți tânăra, fericită pentru diversivune. Dar mai înainte, aș vrea să mă spăl puțin.

După ce își dăduse cu puțină apă pe față, Meg se observă în oglinda de la baie. Femeia pe care o vedea se numea acum doamna Linc Stoner, dar era vorba de altcineva, de o străină care simula, în timp ce adevărata Meg îl iubea pe Linc, mai mult decât ar fi crezut că este posibil.

Când intrară în restaurant, Meg simți un amestec de mândrie și veselie. Linc era, incontestabil, cel mai frumos bărbat de acolo.

Șeful de sală îi conduse la o masă rezervată, puțin mai la o parte.

Cu o senzație de plenitudine, Meg privi în jurul său, în timp ce

Linc comanda șampanie. Pereții lambrisați, lumina pală a candelabrelor cizelate confereau decorului o rară eleganță. Întrerupt din când în când de clinchetul melodios al cristalelor sau porțelanurilor, un murmur plăcut se ridica în sală.

Linc își aruncă privirea-i neagră și pătrunzătoare asupra lui Meg și o fixă un moment în liniște. Apoi, ridică paharul:

– Pentru adorata mea soție!

– Mulțumesc, răspunse Meg, cu obraji roșii de emoție.

În timpul mesei, și-a păstrat privirea fixată pe fața soțului său, fascinată de desenul gurii sale, de profunzimea ochilor săi întunecați.

Discutară cu dezinvoltură, evocând sejurul lor la Dallas. Și, cu șampania drept ajutor, Meg se simți mai ușoară și mai destinsă.

– Dansăm? propuse Linc la sfârșitul mesei, mor de nerăbdare să te țin în brațe.

După o ușoară ezitare, Meg îl lăsa pe soțul său s-o conducă pe pista de dans. Cu brațele petrecute în jurul gâtului însoțitorului său, Meg își acordă pașii în ritmul melodiei languroase și se abandona magiei clipei. Corpurile lor erau doar unul, se ghiceau unul pe altul, într-o perfectă armonie, promisiunea unei legături mai intime.

– Vino, murmură Linc, când răsunară ultimele sunete ale melodiei.

În ascensor, o ținu strâns lângă el și o conduse cu nerăbdare în apartamentul lor.

– Oh, Meg! murmură după ce ușa să închise în urma lor. Sărută-mă repede, înainte de a-mi pierde rațiunea.

O flacăra devoratoare lumina ochii negri ai soțului său, ca un ecou al propriei sale dorințe, atât de violentă încât o înfricoșă. Fremătând, Meg îi oferi buzele. Linc își înclină capul și ea așteptă ținându-și răsuflarea. Sărutarea, mai întâi ușoară, deveni mai arzătoare. Dulceața gurii, cutezanța care forța barajul buzelor, o antrenară pe tânăra femeie într-un vârtej de senzații voluptuoase. Cu trupul vibrând, Meg îl înlănțui cu brațele, scoțând un suspin de abandon.

Ea începu să tremure în contact cu mâinile suple și calde care-i mângâiau spatele și alunecau ușor peste sânii ei.

– Cred că este încă prea devreme, murmură el.

– Dar de ce? întrebă Meg, făcând ochii mari.

– Scumpa mea, ard de nerăbdare să te știu toată a mea, dar nu vreau să te forțez. Să învățăm, mai întâi, să ne cunoaștem mai bine.

– Dar nu vreau să te oprești....

– Știu. Dar vreau ca tu să-mi ceri să facem dragoste. Și acum, să mergem la culcare, înainte de a-mi schimba părerea. Eu voi dormi pe canapeaua din salon!

Mai mult surprinsă decât frustrată, Meg n-avea altceva de făcut decât să se supună.

După o noapte agitată, tânăra femeie se trezi brusc și se ridică din pat, perplexă. Îi trebuiră câteva secunde ca să-și dea seama

unde se găsea și ce s-a petrecut în ajun. Suspinând, se îndreptă spre baie, înapinse ușa și tresări când își văzu soțul.

Cu un prosop înnodat în jurul soldurilor, cu părul încă ud de la duș, arăta splendid și Meg preferă să-i evite privirea.

– Bună dimineața, zise el, mânuind pe obraz aparatul de ras. Sper că ai avut o noapte bună.

– Excelentă, minți tânăra femeie.

În timp ce Meg contempla fascinată corpul gol al soțului său, Linc termină să se radă și-și răcorea fața cu apă rece.

– Fermecătoare ținută, comentă el, luând un prosop.

– Mulțumesc, răspuse Meg.

Tânăra simți cum i se strânge inima amintindu-și cu ce emoție alesese halatul de satin alb pentru noaptea nunții sale.

– Aș vrea s-o scot, acum.

– O idee excelentă, murmură Linc, apropiindu-se de ea.

Roșind, Meg se grăbi să rectifice.

– Vroiam să spun că aș vrea să mă îmbrac, dacă ai terminat.

– Putem să împărțim sala de baie, sugeră Linc, cu un surâs încântător.

– Nu, mulțumesc. Am să aștept.

Înainte ca ea să schițeze o mișcare, Linc o trase la pieptul său gol și-i luă buzele cu aviditate. Când gurile li se despărțiră, Meg se agăță de umerii soțului său ca să nu cadă.

– Îmbracă-te! îi ordonă el. Am să te duc să vizitezi Dallasul.

După ce umblaseră toată dimineata după cumpărături, se întoarseră la hotel, apoi decisă să-și petreacă după-amiaza la piscină.

După câteva lungimi de bazin, se lăsară să cadă pe șezlonguri și se abandonară mult timp căldurii mângâietoare a soarelui.

Seara, se decisă să cineze într-un mic restaurant mexican, la câțiva pași de hotel.

Când se întoarseră în apartamentul lor, puțin după miezul nopții, Meg lăsa să-i scape un suspin de satisfacție.

– Oh, Linc, ce zi minunată!

– Vom încerca să facem la fel și mâine, zise Linc, depunând cheile pe consola din salon.

Meg se îndreptă spre camera sa.

– Dacă trebuie să ne sculăm devreme, cred că aș face mai bine să merg la culcare.

– Bună idee..

Tânăra femeie se întoarce în pragul ușii, cu speranța că Linc îi va spune ceva.

– Noapte bună, Linc.

– Noapte bună, Meg.

Cu moartea în suflet, Meg se dezbracă, își puse halatul și se așează pe marginea patului.

De ce nu încercase Linc cel mai mic gest s-o rețină? Nu vedea cât de mult o consuma pasiunea pentru el?

O dorință irezistibilă să-l vadă, o făcu să se ridice și să pună mâna pe clanța ușii. Dacă el nu se decidea, atunci va face ea primul pas.

Când se pregătea să părăsească încăperea, o ciocănitură în ușă o făcu să tresară.

Cu un gest brusc, deschise ușa și dădu nas în nas cu Linc, care ținea în mână o trusă de toaletă.

– Dacă ai terminat, aș vrea să folosesc baia. Vreau să fac un duș.

– Te rog, zise ea, retrăgându-se pentru a-l lăsa să intre.

Din nou, Meg se așează pe pat și încercă în zadar să-și controleze bătăile dezordonate ale inimii. Cu un suspin, își întoarse capul spre sala de baie; zgomotul dușului îi evoca imaginea obsedantă a corpului bărbatului pe care dorea să-l simtă lângă ea.

Dar Linc vorbea de dorință, nu de dragoste. Ar putea ea să se mulțumească doar cu o aventură fizică, atunci când de mult timp refuza cu îndârjire să accepte fericirea simțurilor, fără dragoste adevărată și împărtășită? Dar poate venise momentul să termine cu toate interdicțiile pe care și le impusese. În timp ce Meg reflecta, apa dușului se opri și Linc reapăru în cameră, cu un prosop înfășurat în jurul soldurilor.

– Mulțumesc, spuse el trecând prin fața lui Meg.

Dând curs unui impuls, Meg îl prinse de braț.

– Te rog, nu pleca!

– Ce se întâmplă, Meg?

Tânăra femeie inspiră profund, ca să-și dea curaj.

– Vreau să facem dragoste.

– Ești sigură, scumpa mea?

– Da.

Ea nu putu să-și reprime un tremur când Linc o luă în brațe și o strânse puternic la pieptul său. Își trecu degetele prin părul lui,

trăgându-i fața spre ea pentru ca buzele lor să se întâlnească. Urmă o sărutare fierbinte, violentă, prefigurând totala lor comuniune. Măinile lui Linc alunecară pe gâtul lui Meg, sub halat. Nerăbdător, îi desfăcu poalele veșmântului, îi dezgoli bustul și-i puse mâna pe sân.

Înnebunită, își încleștă degetele în părul lui. Apoi, prinzând curaj, le lăsa să alunece pe spatele lui Linc, urmând fibrele puternicei musculaturi.

Linc se aplecă și Meg crezu că moare de plăcere când buzele lui calde, insistente, urmau drumul degetelor sale.

Măinile nerăbdătoare alunecară în jurul taliei sale și dezlegară cordonul care ținea halatul. Acesta căzu cu zgomot la picioarele lui Meg. Cu un gest grăbit, Linc se debarasă de prosopul care-i înconjura șoldurile. Arzând de pasiune, cu corpul încordat la extrem de dorință violentă, el cedă tentației și o răsturnă pe tânăra femeie pe pat.

Gâfâind, Meg se abandona mângâierilor sale, oferindu-i-se toată.

Îmbătat de parfumul pielii sale, Linc îi acoperi corpul cu sărutări, buzele sale ajungând în locurile cele mai intime.

Meg scoase un strigăt de plăcere și-și înfipse degetele în umerii lui Linc.

– Linc, te rog.....

Vocea lui Meg nu mai era decât un suflu, privirea implora dragoste. Și-l dorea în ea, acum. Nu putea să mai aștepte.

– Spune-mi ce vrei, dragostea mea.

– Vino!

Cu o mișcare lentă, el se afundă în ea și înțepeni simțind cum se contractă. Apoi, cu o delicatețe de nespus, sfârși prin a o poseda. Meg scoase un țipăt înăbușit și-l strânse puternic în brațe. Apoi, mișcările lui Linc se făcură mai ample, mai puternice și Meg, uitând de teamă îi cuprinse șoldurile. Ea nu suferea și bucuria exaltată pe care Linc i-o producea, făcea să șteargă orice disconfort. Imediat, ea se abandona extazului unei fericiri îndelung așteptată.

Înghițită de un nou val de plăcere, mai puternic ca cele dinainte, îi strigă numele, în timp ce lacrimi de bucurie îi curgeau pe obraji.

Când terminară împreună, îl auzi pe Linc murmurându-i numele.....

Pe drumul de întoarcere, Meg rememora cu bucurie cele trei zile care se scurseseră. Trei zile minunate care-i vor rămâne întipărite în memorie pentru totdeauna.

– Sper că te gândești la mine când surâzi astfel, zise Linc luându-i mâna.

– Dacă vrei cu adevărat să știi, da. Mulțumesc încă o dată pentru timpul petrecut împreună.

Supraveghind drumul cu coada ochiului, Linc duse la buze degetele tinerei sale soții.

– Sper ca toate zilele noastre să semene cu aceasta. Și mai ales

noapțile noastre, adăugă el cu subînțeleș.

– Și eu la fel, murmură Meg lipindu-se de el.

Cu un surâs de fericire pe buze, contempla panglica de asfalt ce se derula în fața lor. În câteva minute va fi la ea, acasă cu cel care era de acum înaintea soțului ei.

Abia parcă Linc în fața fermei că Nikki deschise poarta și se precipită spre ei, scoțând țipete de bucurie.

– Ce primire, zise Linc, ar trebui să plec mai des.

– Nu poți, acum ești căsătorit! îi răspunse adolescenta.

Linc oftă luând o mutră dezolată.

– Presupun că voi fi blocat la fermă până la sfârșitul zilelor mele.

Meg îi dădu un cot în coaste.

– Hei, mă doare.

– Supraveghează-ți cuvintele!

Linc o atrase spre el, murmurând că avea intenția să nu se mai supravegheze când vor fi singuri.

– S-au întors tinerii căsătoriți! strigă Dave, coborând peronul. Intrați repede copii, pentru că Beth și Dora v-au pregătit un festin.

Meg și Nikki mai întârziară puțin lângă mașină.

– Sunt mulțumită că te-ai întors, spuse adolescenta. Mi-ai lipsit cu adevărat.

Meg o trase pe sora ei spre ea.

– Și tu mi-ai lipsit.

– Mă miră, pentru că erai în călătorie de nuntă.

Ochii lui Nikki se luminează.

– Nu-i așa că fratele meu este un romantic?

Descumpănită de o asemenea întrebare, Meg simți că roșește.

– Într-adevăr, Linc poate fi romantic când vrea.

– Asta înseamnă că că veți avea un bebe?

Meg făcu ochii mari.

– O să vedem, Nikki. Este un subiect care ne privește pe fratele tău și pe mine. Și suntem căsătoriți abia de câteva zile.

Vorbind, Meg nu se putu împiedica să nu se gândească la posibilitatea de a fi însărcinată. Linc nu se protejase prima oară.

– Știu, răspunse Nikki. Dar ar fi formidabil să avem o familie. Julia are doi frați și o soră.

"Și tu la fel", vru să-i răspundă Meg.

Dar se hotărî să păstreze secretul pentru ea.

Cu brațul petrecut peste umerii surorii sale, o conduse spre peron.

– Tu ne ai pe Linc și pe mine.

– Știu. Și sunt încântată că te-ai căsătorit cu Linc. Dar..... aș vrea să-mi cunosc adevărata familie.

Adolescenta se apropie și privi către Meg.

– Atâta timp cât părinții mei adoptivi erau în viață, nu mi-am făcut probleme. Dar acum, când nu mai sunt, aș vrea să mă ajuți să-mi găsesc adevărații părinți.

Bulversată, Meg făcu apel la toată voința sa ca să nu-și calce promisiunea pe care i-o făcuse lui Linc, chiar dacă asta îi frângea inima.

– Nu crezi că ar trebui mai bine să vorbești cu Linc? sugeră ea.

– El n-ar vrea să stea de vorbă. Pentru el, nu este ceva important. Tatăl lui era o brută și crede că toți cei care-și abandonează copiii sunt părinți nevrednici.

– Dar tu, ce crezi despre părinții tăi adevărați?

– Nu știu ce să cred. Mi-aș dori să cred că mama mă iubea, dar a vrut doar binele meu.....

Înduioșată până la lacrimi, Meg jură în sinea ei că-i va vorbi într-o zi lui Nikki despre adevărata sa familie.

Capitolul 8

După ce se asigură că Nikki dormea liniștită, Meg închise ușa și înaintă pe coridor în vârful picioarelor.

Deodată, două mâini o prinseră de umeri și o traseră înapoi.

– Ai greșit direcția, scumpo, spuse Linc, ridicând-o în brațe.

– Lasă-mă jos imediat! protestă Meg în șoaptă, înspăimântată la ideea că o să trezească toată casa.

În loc de răspuns, Linc se îndreptă spre o încăpere mare, pe care Meg o vedea pentru prima oară.

În lumina unei veioze de la capătul patului, distinse mobilele vechi de stejar, pe fundalul unei tapiserii de culoarea caisei. Un pat mare de aramă, acoperit cu o cuvertură în tonuri pastelate, trona în mijlocul camerei.

– Îți place? întrebă Linc.

– Este magnific! Dar nu-mi explic de ce m-ai tras de pe coridor, așa cum ai făcut.

– Dar ești soția mea, Meg! Trebuie să dormi în patul meu!

– Dacă mi-ai fi acordat câteva minute, te-aș fi urmat. Mai înainte, aș vrea să recuperez câteva haine din vechea mea cameră.

– De când porți ceva când dormi? o întrebă Linc, trăgând-o spre el.

Meg simți că roșește la amintirea orelor pasionate petrecute împreună la Dallas.

– De altfel, cine vorbea de somn? adăugă Linc cu o voce sugestivă.

– Dar, mă gândeam că în casă este atâta lume.....

Imediat, Linc se îndreptă spre ușă și o închise cu cheia.

– Așa o să fim liniștiți, afirmă el.

– Dar, Linc! protestă Meg. Nikki ar putea să ne audă. Nu putem să.....

Buzele calde ale lui Linc veniră și-i înăbușiră ultimele cuvinte.

Mâinile ferme și delicate ale soțului său alunecară pe umerii săi, pe brațe, mângâiară sânii de sub rochie și șoldurile. Lui Meg i se părea că lumea se clatină în jurul său. Nimic nu mai conta decât senzațiile minunate pe care aceste mângâieri le trezea în corpul său înfierbântat.

Nebuni de pasiune, făcură să zboare veșmintele și se rostogoliră pe pat. Trupurile li se uniră într-o armonie perfectă și se abandonară extazului.

Mai târziu, epuizați, dar fericiți, rămaseră mult timp înlănțuiți.

După ce ezitase mult timp, de frică să nu întrerupă minunata lor complicitate, Meg se decise să rupă tăcerea.

– Trebuie să vorbim de Nikki.

– De ce? Am impresia că acum totul merge bine.

– Este adevărat că se bucură de căsătoria noastră, dar cred că mai are probleme. Mi-a cerut s-o ajut.... să-și găsească adevărații părinți.

Tânăra femeie își mușcă buzele, temându-se de reacția lui Linc.

În loc de răspuns, auzi un sforăit ușor. Soțul ei adormise! Gata să-l trezească pentru a continua conversația, își dădu seama că era trecut de ora unu dimineața. Peste câteva ore, trebuia să se scoale. Poate era mai bine să aștepte.....

Lipită de soțul său, Meg închise pleoapele și se afundă în somn.

După un mic dejun luat în grabă, Dave și Beth se pregătiră să părăsească ferma Stoner. Grăbit să-și reia munca întreruptă în ultimele patru zile, Linc nu întârzie la masă.

Dând la o parte scaunul, depuse o sărutare rapidă pe buzele tinerei sale soții.

– Pe diseară, scumpa mea.

– Cum, pe diseară?

– Scuză-mă, am uitat să te previn. Trebuie să duc un mânz la familia Crowley.

Cu un gest tandru, îi dădu un bobârnac.

– Am să-ți lipsesc?

Meg dădu din cap.

– Gândindu-mă mai bine, cred că mai am nevoie de o sărutare

ca să-mi țină până diseară, zise Linc.

Cu inima strânsă, Meg îl privi plecând pe bărbatul pe care-l iubea mai presus de orice.

– Este greu să-i vezi plecând....

Meg tresări auzind-o pe Beth în spatele său.

– Iartă-mă! Nu te-am văzut.

Bătrâna doamnă surâse.

– Știu. Erai ocupată cu Linc. Sunt fericită că te-a întâlnit. Merită să fie fericit.

Meg urmări din ochi silueta lui Linc care se îndepărta în direcția grajdurilor.

– El a suferit mult, continuă Beth. Era un băiat sălbatic și închis în el când l-a adus Joe la fermă. Și Pauline se întreba dacă o să-i iubească vreodată. Și apoi a venit Nikki și Linc s-a schimbat cu totul. Este literalmente nebun după micuță.

– Știu.

– Și acum, grație ție, este îndrăgostit.

Inima lui Meg începu să bată cu lovituri dezordonate. Măcar dacă bătrâna doamnă ar avea dreptate.

– Un băiat ca Linc nu-și dă inima atât de ușor, explică Beth. Dar când o face, o face pentru totdeauna.

Bătrâna doamnă își puse mâna pe brațul lui Meg.

– Este un băiat bun. Sunt sigură că veți fi fericiți împreună. Și dacă veți avea probleme cu Nikki sau cu oricine altcineva, să mă chemi.

Mișcată, Meg se aruncă în brațele noii sale prietene, întrebându-se dacă vreodată o să poată să-i mărturisească durerosul

său secret.

– Mulțumesc că te-ai ocupat de Nikki.

– Mi-a făcut plăcere. Acum, este rândul tău să ne faci o vizită.

– O să venim, promit.

În același moment, Dave apăru cu bagajele.

– Sper! exclamă el. Contez că voi avea noutăți despre Steluța.

Meg surâse auzind numele noului lor cal.

– N-ai de ce să te neliniștești pentru el. Linc are grijă de mânz de când i l-ai oferit.

Dave o sărută pe obraji pe tânăra femeie.

– Poate, dar cred că tu ești cea care-i ocupă gândurile, ziua și noaptea.

Cu un surâs pe buze, Meg urmări mașina celor doi și-și flutură mâna până când nu s-au mai văzut.

La întoarcerea în casă, se simți din nou cuprinsă de îndoială și tremura, cu toată căldura frumoasei zile de vară.

Totul se desfășura bine. Însă o asemenea fericire nu putea să dureze.

Linc și Dale terminară de închis porțile când Nikki îi întâlni.

– Aveți nevoie de ajutor? îi întrebă fata.

– Nu, am terminat, răspunse Linc scoțându-și mănușile de piele.

Dar s-ar putea spune că acest drac de mânz ne-a dat mult de furcă.

Adolescenta, îmbrăcată în blugi și un tricou, desena cercuri în praf cu vârful cizmei.

Linc abia își reținea surâsul. Precis că sora sa avea ceva să-i ceară.

– Spune-mi, ce vrei? o întrebă el în timp ce Dale se întorcea la grajduri.

– Ce te face să crezi că vreau ceva?

– Te cunosc bine.

– Pot să te însoțesc astăzi? Dacă îți face plăcere. Și dacă nu te deranjează.

– Nu trebuia să te întâlnești după-amiază cu doctorul Hamilton?

Nikki își feri privirea.

– Nu este nimic grav dacă lipsesc și eu o dată.

– Nu cred că este o idee bună, Nic.

– De ce? se enervă adolescenta. Eu nu merg niciodată nicăieri.

Și acum, de când te-ai căsătorit, nu-mi mai acorzi nicio atenție.

Cu mâinile în șolduri, Linc își privi sora neîncrezător.

– Asta crezi?

Îmbufnată, Nikki își învârti o șuviță de păr pe deget.

– Înainte, făceam multe lucruri împreună.

– Îmi amintesc că în ultimele luni făceai totul ca să mă eviți.

Jenată, fata își plecă pleoapele.

– Pentru că aveam necaz pe tine. Dar, gata, acum s-a terminat, se grăbi ea să adauge. Kathy mi-a explicat că simțeam nevoia să-mi exteriorizez durerea.

Fata își ridică privirea spre fratele său, roșind, și întoarse capul, confuză.

– Și mă purtam așa pentru că știam că mă iubești.

- Te voi iubi întotdeauna, Nikki, o asigură el.
- Cu ochii în lacrimi, adolescenta se aruncă în brațele sale.
- Oh, Linc! Și eu te iubesc.
- Sunt gata, patroane, îi anunță Dale venind spre ei.
- Atunci, pot să vin cu voi? insistă Nikki.

Linc reflectă un moment. De altfel, nu-i prea acordase atenție în ultimul timp și a petrece o zi împreună nu putea decât să fie benefic pentru amândoi.

- Îți dau cinci minute să te pregătești.
- Sunt deja gata, strigă adolescenta, alergând spre mașină. Poți tu s-o previi pe Meg?
- Mă lași pe mine să fac o treabă murdară?
- Te rog! Ea n-ar putea să refuze dacă o rogi tu.
- Cel puțin ea nu mă scoate din sărite, mormăi el, îndreptându-se spre birou.
- Ba nu! Este atât de îndrăgostită de tine că n-ar putea să facă așa ceva, strigă Nikki.

Neliniștită, Meg aruncă o privire spre ceas și se aplecă pe fereastra camerei sale. Cu toate că Linc îi spusese cu trei ore mai înainte că vor întârzia, începea să se întrebe de ce nu s-au întors încă.

Pentru a-și înșela nerăbdarea, tânăra femeie îmbracă un costum

de baie, luă un prosop și coborî la piscină.

Fără să mai aprindă lumina pe terasă, slab luminată de lămpile din salon, își aruncă prosopul pe un scaun și plonjă în apa răcoroasă.

Înotă o lungime de bazin și ieși abia suflând la celălalt capăt al piscinei.

Soțul său nu întârziase să-și reia vechile obiceiuri, ca și când ea n-ar fi existat. Erau căsătoriți abia de o săptămână și deja o abandona o zi întreagă. Fără îndoială pentru că, după ce obținuse ceea ce dorise, începea să ducă o viață obișnuită....

Pentru a-și alunga aceste gânduri insuportabile, Meg începu să înoate cu frenezie, multiplicând lungimile de bazin până își epuiză complet neliniștea și forțele. Cu mușchii dureroși și capul vâjâindu-i, se hotărî în sfârșit, să iasă din apă.

— Mă întrebam când ai să te oprești.

Meg tresări, descoperindu-l pe Linc așezat pe un scaun.

Cu un gest nonșalant, el își dădu pălăria spre spate și-i aruncă o privire.

Tulburată, ea întoarse privirea și încercă în zadar să rupă vraja. Și cum îi bătea inima!

De când privirea lui se oprise asupra ei, toată lumea exterioară dispăruse. Nimic nu mai conta, decât focul pe care-l aprindea în ea, fără măcar s-o atingă.

— Vroiam să exersezi puțin, spuse ea.

— Ai vrut să ne aștepți.

Meg îi aruncă o privire indignată.

— Și cum să știu la ce oră ai să te întorci?

– Te-am prevenit că vom reveni târziu.

– Au trecut patru ore, îi aminti Meg.

– Trei, o corectă Linc. Ți-am lipsit?

Tânăra femeie ridică din umeri.

– Nici măcar n-am remarcat că ai fost plecat.

Fără s-o părăsească din ochi, Linc își scoase cizmele, tricoul, își descheie cureaua de la blugi.

– Linc.... dar ce faci?

– După cum vezi, vreau să mă scald, zise el făcând să alunece pantalonii de-a lungul picioarelor musculoase.

– Dar Linc, n-ai costum de baie!

– Adevărat, dar este ideal să faci baie noaptea, explică Linc înainte de a se debarasa și de chiloți.

– Dar..... bâigui Meg, tulburată de nuditatea soțului său. Dacă ar coborî Nikki?

– Nikki este desigur gata să adoarmă, spuse Linc intrând în apă. De altfel, i-am spus că vreau să rămân puțin singur cu soția mea. Haide, vino la mine, în loc să stai la discuții.

Când ajunse alături de el, Linc își trecu brațele în jurul mijlocului ei.

– Îmi pare rău că am întârziat, Meg. Crede-mă, aș fi preferat de mii de ori să stau cu tine decât cu acești bătrâni crescători de cai.

– Adevărat? întrebă ea, cu privirea ațintită asupra soțului său.

– Să vedem, cum aș putea să te conving? o întrebă el lipind-o strâns pe tânăra femeie de corpul său gol.

Evidenta dorință a soțului său învinse și ultimele reticențe ale lui Meg. Fără îndoială că n-o iubea, dar între ei exista o înțelegere

erotică de nedescris. Și nu trebuia să rupă magia acestor clipe cu probleme care mai puteau aștepta câteva zile.

– Vrei să te oprești? făcu Meg o mină supărată. S-ar putea să vină Dora.

– Ei și? N-am dreptul să-mi sărut soția? zise el, luându-i din nou buzele.

A doua zi dimineață, Nikki năvăli în bucătărie.

– Salut, îndrăgostiților, spuse ea, cu un aer vesel.

– Pari veselă, remarcă Meg.

– Este frumos astăzi. Aș vrea s-o scot pe Sweetie la aer.

Linc schimbă o privire cu soția sa.

– Înțeleg că vrei să te plimbi, zise el. Dar îți amintesc că ai o întâlnire după-amiază.

– La naiba! exclamă adolescenta, lăsându-se să cadă pe un scaun. Am uitat complet. Și, în plus, i-am spus și lui Julie să mă însoțească.

Cu inima plină de speranță, Nikki întoarse capul spre Meg.

– Am putea să amânăm?

– Regret, răspunse Meg. Dar am anulat deja ieri și ai avut norocul să te primească după-amiază Kathy.

– Este ridicol! Nu mai am nevoie de aceste ședințe stupide. Nu mai vreau să merg!

Linc ridică tonul.

– Nu decizi tu!

– Dar acum mă simt bine....

– Să nu discutăm, ordonă Linc. Vreau să te duci.

Cu aceste cuvinte, se ridică, își luă pălăria și părăsi bucătăria.

Când se îndepărtă, Nikki se aplecă spre Meg.

– I-ai spus?

Tânăra femeie înțelese imediat despre ce este vorba.

– Nu, n-am avut ocazia, răspunse ea.

– Ascultă, Meg, trebuie să mă ajuți. Știu că sunt prea tânără ca s-o fac eu însămi, dar am s-o fac, dacă trebuie. Cunosc deja numele spitalului unde m-am născut.

– Nikki, nu ești rezonabilă! protestă Meg, în prada panicii.

– Cum poți să spui așa ceva? explodă adolescența. Tu știi cine sunt părinții tăi, Linc, de asemenea. Eu sunt singura care nu știu de unde vin.

Lacrimi mari îi picură pe obraji.

– Nici nu știu dacă am frați, surori.

Bulversată, Meg ezită. Venise oare momentul să-i vorbească surorii sale?

– Tu nu poți înțelege ce înseamnă să nu știi cine ești! țipă Nikki, răsturnând scaunul înainte de a părăsi grăbită bucătăria.

Lui Meg îi trebui aproape o săptămână pentru a găsi curajul să-l abordeze pe Linc. Soțul său greșea amânând să-i spună adevărul lui Nikki. În această seară, trebuia să-l convingă că reținerea sa nu făcea decât să agraveze lucrurile.

Astfel, după cină, îi ceru lui Linc să vină în birou, unde îl aștepta mergând încoace și-ncolo

Intrigat, Linc intră în încăpere și se îndreptă spre tânăra femeie.

– Nu este tot atât de romantic ca în piscină, dar de ce nu? remarcă el aplecându-se spre Meg.

Tânăra femeie se eschivă.

– Linc, trebuie să vorbim.

Imediat, el se înnegură.

– Este vreo problemă?

Meg inspiră profund pentru a-și face curaj, apoi începu:

– Puțin înainte de căsătoria noastră, mai precis după întoarcerea noastră de la Dallas, Nikki m-a rugat s-o ajut să-și găsească părinții.

Șocat, Linc se așeză pe marginea biroului.

– Spune-i că este imposibil!

– Nu este atât de simplu cum crezi, Linc. Dacă eu n-o ajut, este hotărâtă să facă o anchetă singură.

– Nimeni nu se va destăinui unui copil. Avocatul meu mi-a confirmat că nu va avea niciun mijloc ca să obțină informații.

– Dar pentru ea este important!

– Peste câteva săptămâni va uita tot.

Meg simți cum o cuprinde furia.

– Te înșeli, Linc. Doctorul Hamilton a afirmat că este vital

pentru Nikki.

– Nu cumva i-ai povestit?

– Dar, Linc este terapeuta lui Nikki. Este normal să fie informată.

– Ești nebună! strigă Linc, sărind în picioare. Și dacă îi spune fetei?

– Este imposibil, știi că ea păstrează secretul profesional.

Meg făcu un pas spre soțul ei și-i puse mâna pe braț.

– Te rog, Linc. Trebuie să-i spunem adevărul.

– Nu! zise el, îndepărtând-o cu brutalitate. Este prea mică.

– Mai puțin decât crezi tu, protestă Meg. Și gândește-te ce se va întâmpla dacă va afla din altă parte.

– Amintește-ți că doar noi știm adevărul.

Privirea lui Linc deveni amenințătoare.

– Meg, mi-ai promis că n-ai să-i spui nimic fără aprobarea mea.

– Fără îndoială, dar asta era înainte ca Nikki să pună întrebări.

Cum crezi că va reacționa față de mine când va afla totul? De luni de zile eu știu că este sora mea și mă va urî când va ști că am mințit-o în tot acest timp. Și la frații mei te-ai gândit? Ei vor fi cu siguranță bulversați când vor afla că am păstrat secretul pentru mine.

Cu ochii strălucind de furie, Linc o strânse de mâini.

– Ascultă-mă bine, Meg. Noi am făcut un târg: căsătoria și posibilitatea de a rămâne lângă Nikki contra promisiunii că nu-i vei spune nimic. Și voi veghea să-ți respecti angajamentul!

Într-un cuvânt, Linc îi nimicise visurile cele mai nebunești. Și tânăra femeie nu mai putea să-și rețină lacrimile. Linc se căsătorise

cu ea doar pentru un singur scop, care n-avea nicio legătură cu dragostea.....

– Ai făcut bine că mi-ai împrăștiat memoria, zise ea cu o voce glacială. Uitasem că mariajul nostru este doar o mascaradă.

Cu ochii umezi de lacrimi, Meg alergă spre ușă.

– Așteaptă, Meg! strigă Linc, prinzând-o de braț. Nu asta am vrut să spun. Este adevărat că mariajul nostru a început într-un mod neobișnuit. Dar lucrurile s-au schimbat.....

– Nu, Linc, îl întrerupse ea, fără să se întoarcă. După cum ai spus, am încheiat un acord și trebuie să-l respectăm. De altfel, îmi voi relua camera mea.....

În loc să protesteze, așa cum spera în sinea sa, Linc îi lăsă mâna și-i răspunse cu o voce rece și impersonală:

– Cum vrei!

Consternată, tânăra femeie căută privirea soțului său, în speranța că va citi în ea o urmă de tandrețe. Dar fața lui Linc era tot atât de impenetrabilă ca a unei măști.

– Noapte bună, Linc, spuse ea, forțându-se să-și controleze tremurul vocii.

Cu mândrie, își înălță capul și părăsi încăperea. Dar, odată ajunsă pe coridor, se precipită pe scară și alergă până în camera sa, unde se lăsă să cadă pe pat.

Doar acum lacrimile îi udară obrajii, dar fără să ia cu ele umilința și durerea de a ști că Linc n-o va iubi niciodată.

Capitolul 9

– Haide, fii calmă, draga mea, zise Meg mângâind gâtul lui Josey.

Cu toate că nu simțea nicio dorință de a se plimba, sfârșise prin a ceda rugămintilor lui Nikki și o aștepta pe fată în fața grajdului.

– Nikki, nu vii? strigă ea. Josey nu mai are răbdare.

În acel moment, Linc ieși din clădire și se îndreptă în direcția sa.

Cu răsuflarea tăiată, ca și când ar fi primit un pumn în stomac, Meg se agăță de oblâncul șei.

Îmbrăcat în blugi albaștri și o cămașă brodată, soțul ei părea mai frumos ca niciodată. Pantaloul strâmt îi scotea în evidență pulpele și șoldurile și Meg fu surprinsă de indecența gândurilor sale. Cât de mult îi lipsise în ultimele săptămâni! Și cât de lungi și de reci i se păruseră nopțile, fără căldura brațelor sale....

Când se apropie de ea, Meg remarcă cearcănele care-i umbreau ochii și expresia de oboseală. Dormise și el tot atât de prost?

– Nikki a avut probleme cu una dintre scărițe, o avertiză Linc.

Sosește imediat.

Incapabilă să scoată o vorbă, Meg se mulțumi să dea din cap. Deodată, i se păru că soarele o arde mai tare pe spate. Prezența lui Linc, atât de aproape de ea, era teribil de apăsătoare. Capul i se învârtea și i se părea că alunecă într-o ceață pufoasă. Pe jumătate conștientă, simți cum o prind niște brațe puternice, înainte de a cădea.

Cuprins de panică, Linc o transportă înăuntru grajdului și deschise cu piciorul ușa biroului. După ce o instalează pe Meg leșinată pe un pat de campanie, alergă la ușă cu inima bătându-i să se rupă și o strigă pe Nikki. Apoi, reveni lângă soția sa.

– Dumnezeule, Meg, trezește-te te rog!

Alarmat de paloarea figurii sale, îi frecă mâinile. Abandonând-o o clipă, luă o sticlă cu apă dintr-un mic frigider și umezi o batistă.

– Meg, mă auzi? Întrebă el, aplicându-i pâzna umedă pe frunte.

– Ce s-a întâmplat? Întrebă Nikki năpustindu-se în încăpere. Dumnezeule, Meg! Ce este cu ea?

– Nu știu, răspunse Linc, din ce în ce mai neliniștit. Tocmai îi spuneam că întârzii când a căzut din șa.

– Poate trebuie s-o ducem la spital.

– Ai dreptate, am să-i cer lui Dale să.....

Înainte de a da instrucțiuni, Meg începu să geamă și înălță capul.

– Meg, trezește-te, scumpa mea, zise el, tamponându-i fața.

Tânăra femeie bătău de câteva ori din pleoape, apoi reuși să deschidă ochii.

– Cum te simți? o întrebă Linc.

– Bine, răspunse ea, încercând să se ridice.

Dar, prea slăbită încă, se clătină și se lăsă pe spate.

– Ce s-a întâmplat?

Linc îi luă mâna.

– Ai leșinat. Ar trebui să te vadă un medic.

– Nu! te asigur că mă simt bine. Cred că este de vină căldura.

– Ar trebui să mănânci ceva. N-ai luat nimic la prânz.

– Nu-mi era foame.

Linc își lăsă privirea să alerge peste acest corp perfect ale cărui delicii le gustase de atâtea ori. Nu-i trebui mult timp să observe că scăzuse în greutate.

– Cred că trebuie să mergi să te întinzi puțin, sugera el.

Fără să-i lase timp să protesteze, Linc o ridică în brațe.

– Haide, Linc! Știi că pot să merg.

– Nu-ți risipi energia, scumpa mea. Lasă-mă pe mine.

Înțelegând că era inutil să insiste, Meg își petrecu brațele în jurul gâtului soțului său și se lăsă purtată până acasă.

Nikki, pe post de cercetaș, avusese timp s-o prevină pe Dora. Și amândouă abia terminaseră de scos cuvertura când Linc intră în cameră.

– Dar, se miră Meg, ar trebui să merg în altă....

– Nu te neliniști pentru asta, ripostă Linc, punând-o cu grijă pe pat. Odihnește-te.

– Dacă vrei, propuse menajera aș putea să-ți aduc puțină supă.

– Mulțumesc, Dora, dar pentru moment nu..... răspunse Meg.

– Am să mă întorc să văd dacă ești bine, adăugă Linc.

Meg îi privi pe toți cum ieșeau din încăpere și, cu un suspin, își lăsă capul pe pernă.

Somnul o cuprinse în timp ce se întreba ce-i va spune lui Linc când se întoarce și o va găsi în această cameră, unde ea nu-și avea locul.

Nikki își accelerează pasul ca să-l ajungă pe fratele său.

– Ce se întâmplă? întrebă ea.

– Absolut nimic. Meg a leșinat și are nevoie de odihnă.

– Tu știi că nu despre asta vorbesc. Aș vrea să știu de ce nu mai doarme cu tine.

Surprins, Linc se opri și se întoarce spre sora sa.

– Ascultă, Nikki.....

– Nu-mi spune că sunt prea tânără ca să pot înțelege. Din contră, sunt destul de mare ca să văd cât de nefericiți sunteți amândoi.

– Este adevărat că avem probleme, admise el.

Nikki plecă ochii și o lacrimă îi curse pe obraji.

– Din cauza mea, știu.

Linc îi ridică bărbia cu dragoste și-i caută privirea.

– Nu este adevărat, Nikki. Este o problemă între mine și Meg.

– Dar nu veți ajunge să o soluționați dacă nu vă vorbiți. Îți amintești ce zicea mama: "Dacă închizi poarta cuiva care te iubește, este ca și când ți-ai închide inima".

Adolescenta îi adresă fratelui său o privire disperată.

– Te rog, nu închide poarta spre Meg. O iubești și ea te iubește, la rândul său.

O clipă, Linc închise ochii. Dacă totul ar fi atât de simplu cum credea Nikki!

– Spune-i lui Meg că îți pare rău și îți promit că nu te mai plictisesc.

Linc o luă după umeri și o trase spre el.

– Îmi place să mă necăjești, la fel și Meg. Dar vrei să faci ceva ce îmi va face plăcere?

– Ce?

– Nu-i mai cere lui Meg să te ajute s-o găsește pe mama ta adevărată.

– Dar....

Linc îi puse un deget pe buze.

– Ascultă-mă, Nikki. Cred că ești încă prea tânără ca să înfrunți realitatea. Și cred că tata și mama ar fi de acord cu mine, dacă ar mai fi aici.

Lacrimi mari încetoșară frumoșii ochi negri și Linc simți cum hotărârea lui se clătina. Totuși, trebuia să se țină bine. Niciodată n-ar putea supraviețui dacă ar pierde-o pe Nikki.

– Ai să mă ajuți când voi fi mai mare?

– O să discutăm mai târziu.

– De acord! Dar, la rândul tău, și tu trebuie să-mi mai faci o favoare. Grăbește-te și împacă-te cu Meg.

Linc suspină.

– Nu cred că va fi posibil, scumpa mea.

– Te rog! Dacă o iubești, trebuie să încerci.

Cum el tăcea, Nikki îl împinse cu toate puterile.

– Haide, du-te! Sunt sigură că va fi mulțumită să te vadă.

– De acord, mă duc. Dar, mai înainte, trebuie să mă ocup de Scânteie.

Nikki îi aruncă o privire neîncrezătoare.

– Am să merg, am promis! afirmă Linc înainte de a se îndrepta spre grajduri.

În prada unei vii confuzii se apropie de boxa unde se agita mânzul și-l chemă, întinzând mâna să-l liniștească.

Dorința de a-l vedea pe Scânteie nu era decât un pretext pentru a câștiga timp și a-și pune ordine în gânduri. Cele două săptămâni în care Meg făcuse totul ca să-l evite, fuseseră cele mai rele din viața sa. Degeaba se gândise în nopțile albe și-și jurase că n-o mai iubea, suferința de a o vedea îndepărtându-se de el era de nesuportat. Meg era o femeie adorabilă, caldă și teribil de atrăgătoare. Era chiar cea mai minunată femeie pe care cunoscuse vreodată. Imaginea ei îi bântuia visele într-un mod obsedant. Gustul buzelor sale, pielea catifelată lângă a sa, îl făceau să înnebunească....

În timp ce Linc se gândea, mânzul se apropiase pe picioarele sale delicate și-i adulmea mâinile.

– Ce vrei tu, băiatule? spuse el mângâindu-i botul. Nu simți că ești la tine acasă? Dar vei vedea că viața este frumoasă aici. Sau era înainte ca eu să mă port ca un idiot.

Un soare strălucitor inunda camera când Meg se trezi a doua zi dimineață. Întredeschise ochii și se întinse alene. Era pentru prima dată după atâta timp când se simțea destinsă, odihnită.

Deodată, simțind o prezență, întoarse capul și-l zări pe Linc

adormit într-un fotoliu.

Atunci își dădu seama că se găsea în camera soțului său și că era îmbrăcată în ținuta de echitație.

După cum se vedea, Linc își petrecuse toată noaptea lângă ea, fără să îndrăznească s-o trezească.

Intrigată, se ridică și își duse mâna la gură, aruncă în grabă cuvertura și se grăbi spre baie.

– Meg, ești bine? se neliniști soțul său, bătând la ușă.

Reprimându-și un ultim sughit, Meg se așează pe marginea băii.

– Da, mă simt bine.

Curajoasă, deschise ușa și-i adresă un surâs soțului său.

– Te asigur, Linc. Mă simt bine.

El își încruntă sprâncenele, neîncrezător.

– Nu leșini fără o cauză. Ești sigură că nu-ți mai este rău?

– Nu. Dar acum lasă-mă să trec. Vreau să fac un duș.

– Și de ce nu-l faci aici?

– Nu este o idee bună!

– Este cea mai bună pe care o avem în ultimele două săptămâni.

Ești soția mea, Meg. Locul tău este aici, lângă mine.

– Soția ta? Știi că nu este adevărat. De altfel, tu însăți mi-ai amintit de acordul nostru.

– Știu că sunt vinovat. Dar mai dă-mi o șansă.

– Să-ți mai dau o șansă? Dar, pentru ce? Tu nu ții cont de ceea ce gândesc eu. Refuzi să mă asculți când îți vorbesc de Nikki. Nu vezi cât de important este adevărul pentru ea? Și pentru mine, de altfel.

– Nu înțeleg de ce te grăbești. Ne-am decis să mai așteptăm. Și

Nikki este de acord.

– Ce vrei să spui?

– Am discutat cu ea, ieri-seară. Își imagina că ea este cauza problemei noastre. Apoi, mi-a vorbit de dorința de a-și regăsi părinții.

– Și ce i-ai spus?

– Am convins-o să mai aștepte până când va fi destul de mare pentru a face cercetări.

Cu brațele încrucișate la piept, Meg îi aruncă soțului său o privire, puțin curioasă.

– Cât timp?

Fără să răspundă, Linc își afundă în ochii ei o privire plină de sinceritate.

– Nimic nu ne împiedică să reușim în mariajul nostru, dacă vrem cu adevărat.

– Dar cum, Linc? Știi bine că această uniune este clădită pe o minciună. Eu nu pot s-o mai privesc pe Nikki în ochi.

– Dar Meg, despre ce minciună vorbești? Nu facem decât să amânăm pentru mai târziu ceva ce ea nu poate să-și asume acum.

Obosită de argumente zadarnice, Meg se îndreaptă spre ușă.

– Niciodată n-o să ne punem de acord cu privire la acest subiect.

– Unde te duci?

Meg se întoarce puțin și crezu că vede o lucire de panică în ochii soțului său.

– Ți-am mai spus. Să fac un duș.

– Și după aceea?

– Nu știu, Linc, răspunse ea cu un suspin. Pentru că Nikki pleacă într-o colonie de vacanță, am să mă duc să fac o vizită fraților mei.

Meg își angajă Jeepul Cherokee pe un drum de țară, și opri mașina în fața unei ferme părginite. Cu un suspin privi în jurul său și constată că locul arăta chiar mai rău decât în amintirile sale. Alea pavată cu piatră care ducea către casă era invadată de ierburi care crescuseră nebunește și vopseaua se luase de pe ușă și de pe obloane. Și sârma ghimpată care delimita pășunile alunecase de pe țărșii rupți.

Deși îl prevenise pe Clint de vizita sa, în jur nu se simțea niciun semn de viață.

După ce urcă scările de lemn ale peronului, tânăra femeie împinse ușa care dădea direct în camera de zi. Își reținu un strigăt de stupeoare, descoperind dezordinea care domnea în casă.

Lângă o canapea de catifea uzată, podeaua era plină de reviste și jurnale. Masa din salon dispărea sub o mulțime de cărți, sticle de sifon și ambalaje. Aproape peste tot zăceau haine pentru spălat.

Absolut nimic nu se schimbbase. Frații ei erau incapabili să țină o casă.

Cu mult curaj, își suflecă mânecile, strânse de pe jos toate rufele și se îndreptă spre bucătărie.

În pragul ușii, scăpă ce avea în mâini când zări vasele care umpleau chiuveta.

Dar trebuia să reflecteze la faptul că această muncă venea la timp pentru a-i schimba gândurile. În timp ce puneă totul în ordine, cel puțin nu se mai gândea la Linc!

Trei ore mai târziu, după ce pusese de două ori mașina de spălat și mânuise mătura și cârpele, se lăsă să cadă pe un scaun.

– S-ar părea că avem o vizită, se auzi vocea lui Clint.

– Fără îndoială, un bogat crescător de cai, cu o asemenea mașină, adăugă fratele său mai mic.

– Fiți atenți la ce spuneți! strigă Meg, îndreptându-se către ei. Dacă mai aud un comentariu, mă urc în mașină și plec.

Rick înălță capul și aspiră mirosul delicios din bucătărie.

– Nu înainte de a gusta această friptură delicioasă din cuptor.

– Trebuie să înțeleg că bucătăria mea vă lipsește?

– Nu numai, răspunse Clint, făcând cu ochiul către fratele său. Aveai talent și la culesul legumelor.

Meg îi dădu o lovitură amicală pe braț.

– În sfârșit, mă gândesc dacă nu e mai bine să plec imediat, glumi ea.

– Desigur că nu, protestă Clint. Sper că mai rămâi cu noi, chiar dacă sunt puțin surprins că l-ai părăsit deja pe soțul tău.

– Cel puțin, totul merge bine?

– Nu pot să-mi vizitez familia, fără să deduceți că am probleme?

Meg încercă să suradă, dar frații o cunoșteau destul de bine ca să poată fi mințiți.

– Știi că poți să ne spui, o asigură Clint.

Nu-i trebui mai mult lui Meg ca să izbucnească în lacrimi.

– Nu-ți face griji, surioară. Ricki și cu mine vom merge la fermă să-ți luăm lucrurile și poți să te instalezi aici.

– Nu!

Meg se depărtă brusc.

– Nu pot să plec de acolo.

Cu toată expresia intrigată a fraților săi, tânăra femeie nu găsi util să le furnizeze toate explicațiile.

– Vreau să rămân câțva timp aici, asta-i tot.

– Cum vrei.

Clint schimbă o privire cu fratele său.

– Știi foarte bine că aici ești la tine acasă concluzionă el.

– Mulțumesc.

– Și acum, dacă am mânca?

Cu tot necazul său, Meg nu putu să nu râdă.

– După cum știu, mâncarea contează mult pentru tine.

Tânărul de nouăsprezece ani își mișcă umerii ca un culturist.

– Sunt încă în faza de creștere.

– În acest caz, ar trebui să mergi să mai cumperi ceva provizii.

Tânăra femeie luă din poșeta sa niște bani și cheile.

– Ține, poți să iei mașina mea.

Rick scoase un strigăt de bucurie și se grăbi să plece.

– Precis va profita să facă un tur, zise Clint.

– Nu este nimic grav. Să se distreze și el puțin.

– S-ar părea că și tu ai nevoie. După cum se vede, frumoasa ta mașină și ferma nu sunt suficiente ca să te facă fericită.

Tânărul își aminti brusc de tatăl lor și-i trecu o idee prin minte.

– Sper că Linc nu te maltratează, altfel....

– Nu, Clint, îl întrerupse sora sa. Nu este ceea ce crezi. Am înțeles doar că mariajul nu poate să meargă fără dragoste. N-ar fi trebuit să mă căsătoresc.

– Atunci, de ce ai făcut-o?

– Din cauza lui Nikki.

– Crezi că nu aveai suficiente probleme cu noi?

– Ba da, dar vroiam s-o cresc pe sora noastră tot așa cum v-am crescut pe voi.

Clint făcu ochii mari, sub efectul surprizei.

– Ce?

– Nikki Stoner este sora noastră, Clint. Copilașul pe care toți îl credeam mort a fost adoptat de părinții lui Linc!

Lăsându-i timp fratelui său de a trece peste șoc, Meg îi povesti despre mărturisirea mamei sale pe patul de moarte, despre hotărârea sa de a se angaja ca meditatoare a surorii sale, modul în care Linc descoperise adevărul și în sfârșit despre căsătoria lor de conveniență....

– Dar nu înțeleg de ce Linc nu vrea să-i spună nimic lui Nikki! exclamă Clint

Tânărul împinse la o parte scaunul și se ridică brusc.

– Este nebun, dacă mititica dorește acest lucru, adăugă el.

– Cred că se teme să n-o piardă, răspunse Meg.

Clint lăsa să-i scape o înjurătură.

– Toate acestea din cauza greșelii tatălui nostru! Și mama, cum a acceptat să se despartă de copilul ei?

– Toate acestea aparțin trecutului, Clint. Nu putem să-i judecăm. Acum, ceea ce contează este să n-o pierdem din nou pe Nikki.

Capitolul 10

Linc se trezi cu un sentiment de îngrijorare. Meg plecase de cinci zile și de atunci nu putea să-și găsească somnul.

Imaginea soției sale îl urmărea. Noptile sale erau bânuite de coșmaruri în care el juca invariabil rolul vinovatului. Toată vina era a lui! El o lăsase pe Meg să creadă că urmărea doar satisfacerea unei dorințe fiziologice. În timp ce fiecare clipă petrecută cu ea fusese o adevărată fericire.

Sentimentele sale pentru Meg n-aveau nimic de-a face cu mascarada de care îl învinovăța Meg! Ea era femeia de care avea nevoie. Nu o aventură printre altele, era femeia vieții sale, pe care o iubea.

Deodată, luă o decizie: s-o găsească pe Meg și s-o convingă să vină să trăiască alături de el.

Trecând prin fața ușii de la camera surorii sale, nu se putu împiedica să verifice că totul mergea bine. Fără să facă zgomot, apăsă pe clanță și împinse încet ușa.

Valul de lumină care inunda încăperea îl surprinse. Nikki obișnuia să se scoale atât de devreme! Și, totuși, patul era gol.

Neliniștit, Linc se năpusti în sala de baie: nimeni! Unde ar fi putut să se ducă sora sa?

Deodată, zări un bilet pe comodă și-l deschise nerăbdător.

"Dragă Linc și Meg,
Îmi pare rău că v-am produs probleme.
Nu vă mai certați din cauza mea. Am plecat.
Vă iubesc pe amândoi,
Nik"

Înnebunit, coborî repede scara și intră în bucătărie.

– Dora! Ai văzut-o pe Nikki în această dimineață?

Menajera ridică ochii de la cuptor, surprinsă de agitația lui.

– Nu, de ce?

Linc îi întinse biletul cu o mână tremurândă.

– Iar a fugit!

– Vrei să chem poliția?

– Nu. Dacă serviciile sociale află, de data aceasta ne-o vor lua.

– Și crezi că vei rezolva singur? Haide, Linc, îl muștră bătrâna femeie, când ai să înveți să ai încredere în alții? În locul tău, aș chema-o pe Meg. Sunt sigură că ea va ști ce este de făcut.

Înțelegând că avea dreptate, Linc urmă sfatul Dorei și formă numărul de la ferma Delaney.

Deoarece nu obținu niciun răspuns, se resemnă să cheme postul de poliție și să semnaleze dispariția lui Nikki.

Apoi îi chemă pe toți angajații și le ceru să cerceteze proprietatea.

După două ore de căutări infructuoase, Linc încercă din nou s-o caute pe Meg. Dar fără succes.

Disperat, trânti cu violență receptorul în furcă. Trebuia s-o găsească imediat pe Meg.

Întorcându-se la fermă după vizita la doctor, Meg se întinse pe canapea, descumpănită.

De când leșinase, simptomele sarcinii săreau în ochi. Dar ea le ignorase, de teamă că trebuia să admită că dorise să întemeieze cu Linc o adevărată familie. Din cauza acestui pact stupid, nu vruse să lase nicio șansă dragostei lor. Fusese oarbă și se încăpățănase să demonstreze că avea dreptate.

Și, acum, aștepta un copil pe care trebuia să-l crească singură.

Cu o mână pe pântec, încerca să-și imagineze reacția lui Linc aflând despre sarcina sa. Va fi fericit? Nu știa dacă se gândea la copii, dacă îi plăceau. Niciodată nu abordaseră împreună acest subiect.

– Nu te neliști, copilașule, murmură ea. N-am să te abandonez niciodată.

Deodată, zgomotul unei mașini care se oprea în fața casei o făcu să tresară. Intrigată, se ridică și aruncă o privire pe fereastră.

Inima începu să-i bată când îl văzu pe Linc avansând spre peron, frumos în blugii prespălați și în cămașa ecosez.

Cu un gest nervos, își netezi părul și-și aranjă rochia înainte de a deschide ușa.

– Linc? De ce ai venit?

Fără să ezite, Linc intră în casă.

– Nikki este cu tine?

– Nu, de ce? N-am văzut-o de când am părăsit ferma.

– Dumnezeu! Speram s-o găesc aici. Am căutat-o peste tot.

– Să nu-mi spui că a fugit!

Linc dădu din cap, scoțând o hârtie din buzunar.

– Am găsit asta, azi-dimineață.

Meg parcurse rapid cele câteva rânduri.

– Este complet ridicol! Ea nu trebuie să se simtă responsabilă de problemele noastre.

Linc o luă de braț și-i adresă o privire disperată.

– Am nevoie de tine, Meg. Știu că am greșit, dar dacă ai vrea să-mi mai dai o șansă ...

Fără să dea atenție acestor cuvinte pe care altă dată și le-ar fi dorit cu ardoare, Meg se gândi câteva secunde, înainte de a lua o decizie.

– Dă-mi timp să-mi strâng lucrurile. Mă întorc cu tine la fermă.

Înainte de a pleca, scrise câteva rânduri pentru frații săi.

– Vreau să le las mașina. Prefer să conduci tu.

– Perfect. Ai putea să suni ferma pe mobil ca să afli vești și să-i previi de sosirea noastră.

Pe peron, Meg se agăță de soțul său ca de un colac de salvare.

– Oh! Linc! Mi-e frică. Noi nu i-am spus destul cât de mult o iubim.

– Acum înțeleg că aveai dreptate, adăugă Linc. Când o s-o găsim, o să-i spunem adevărul. Sper doar să nu ne urască.

Copleșită de emoție, Meg își mușcă buzele.

– Bineînțeles că nu. Te iubește prea mult ca să facă asta.

– Sper să ai dreptate, Meg....

După ce deschise portiera pentru soția sa, Linc luă loc la volan.

– După ce o s-o găsim, vreau s-o aduc aici. Este timpul să-și cunoască adevărata familie.

În timp ce se îndepărtau, Meg aruncă o privire jenată vechii ferme în ruină.

– Riscă să fie decepționată descoperind ce origine modestă are.

– Din contră! Va fi mândră să descopere cât sunteți de formidabili, și frații tăi! După o oră și jumătate au ajuns la fermă și s-au năpustit în casă, plini de speranță. Dar figura distrusă a Dorei îi făcu să înțeleagă că situația nu s-a schimbat.

– Căutările n-au dus la nimic, îi preveni bătrâna doamnă. Și la rândul său, nici poliția n-a găsit nimic.

Meg se întoarse disperată către soțul său.

– Unde ar fi putut să se ducă? Avea bani la ea?

– Nu știu, răspunse Linc. Dar ar fi putut să caute în biroul meu.

Urmă de Meg, intră în încăperea și deschise sertarul unde ținea banii.

– Nu i-am mai dat bani de buzunar de la ultima ei fugă, explică el. Dar într-o zi, mi-a cerut douăzeci de dolari, ca să iasă cu Julie.

După ce verificase teancurile de bani, spuse:

– Sunt toți.

– Te-ai gândit să vorbești cu Julie?

Linc dădu din cap.

– Chiar înainte de a pleca să te caut.

Deodată, dădu cu pumnul în birou!

– Drace! Ar fi trebuit să-mi dau seama. Era ciudată în ultimele zile.

– Este greșala mea! N-ar fi trebuit să plec niciodată.

– Ascultă, Meg. Nu putem sta aici fără să facem nimic. Trebuie să plec s-o caut.

– Vin cu tine!

– De acord.

După ce sunase la grajduri ca să li se pună șeile pe doi cai, se întoarse spre soția sa și-i cercetă ținuta.

– Ar trebui să te schimbi.

– Ai dreptate. Mă întorc în cinci minute.

În pragul ușii, se întoarse și-l întrebă:

– Există vreun loc care-i plăcea în mod deosebit lui Nikki când era mică? Îmi amintesc că frații mei se ascundeau într-un tufiș în spatele hambarului, când îi certam.

– Există o cabană veche pe deal, dar deja am fost acolo dimineață.

– Nikki trebuia să-și dea seama că o s-o căutați și s-a ascuns ca să n-o vedeți.

Linc se încruntă.

– Ce vrei să spui?

– Este ciudat că n-a fost văzută nicăieri. Nici pe marginea drumului, nici în stația de autobuz, nici în oraș. După părerea mea, nu este departe de casă.

În momentul în care se pregăteau să încalece, văzură doi călăreți îndreptându-se în galop către ei.

– Este cineva în cabană, strigă Mike, unul dintre angajați. Cred

că este Nikki. Dar Dale preferă să vă duceți personal.

Linc lăasă să-i scape un suspin de ușurare.

– Ai avut dreptate, Meg.

Apoi se întoarse către cei doi călăreți.

– Unde este Dale?

– Supraveghează împrejurimile, răspunse Harry.

– Mulțumesc pentru ajutor, băieți.

– Este sănătoasă și la adăpost, remarcă Meg, în timp ce angajații se îndepărtau.

– Așteaptă când am să pun mâna pe ea, răspunse Linc, dând piteni calului.

Sosind la locul respectiv, îl zăriră pe Dale ascuns într-un boschet care forma un fel de ecran între cabană și drum.

Meg și Linc descălecară și legară caii de o creangă.

– Este cineva înăuntru, remarcă Dale, întinzându-i binoclul lui Linc. N-am văzut nicio mișcare, dar sunt sigur că este Nikki.

– Mulțumesc, Dale. Acum, poți să te întorci.

– Crezi că a stat tot timpul în cabană? întrebă Meg după plecarea lui Dale.

– Azi-dimineață nu era. Dar sunt destule tufișuri în împrejurimi în care se putea ascunde.

Încet, înaintară spre cabană.

În momentul în care Linc se pregătea să intre, Meg îl reținu de braț.

– Te rog, Linc, fii calm. Nu țipa la ea. Este destul de tulburată de ceea ce s-a petrecut între noi.

– Și eu sunt tulburat, draga mea îi murmură el la ureche. Mi-ai

lipsit atât de mult....

Luptând împotriva dorinței de a o lua în brațe pe Meg, Linc înaintă spre cabană și deschise ușa cu o izbitură de umăr.

Ghemuită pe un pat pliant, ca un animal înfricoșat, Nikki își ridică spre fratele său privirea înspăimântată.

– Nikki! strigă el, deschizându-și brațele.

Adolescenta se lipi de el.

– Oh, Linc! Regret foarte mult, spuse ea, între două hohote de plâns. Știu că n-ar fi trebuit să fug. Dar era atât de tristă casa după ce a plecat Meg.

– Cu fuga nu rezolvi nimic, remarcă Meg, care intră la rândul său în cabană.

– Totuși, este bine ce ai făcut, replică Nikki.

Meg se pregătea să-i răspundă, dar înțelese că adolescenta avea dreptate.

– Știi, Meg, mă hotărâsem să vin să te caut în această dimineață, înainte de a descoperi dispariția lui Nikki, zise Linc.

Neîncrezătoare, Meg îl privi o clipă pe soțul său, apoi se întoarse către sora sa.

– Cred că este timpul ca eu și Linc să avem o discuție....

– Nu vreau să pleci, strigă adolescenta, cu ochii în lacrimi.

– Nu intenționez să plec, afirmă Meg, luându-și sora în brațe.

– Nikki, indiferent ce se va întâmpla, Meg va face parte din viața ta, interveni Linc.

El se întrerupse o clipă, schimbând o privire cu soția sa.

– Pentru că este sora ta!

– Normal, pentru că s-a căsătorit cu tine, răspunse Nikki.

Linc dădu din cap.

– Nu, Nik! Meg este sora ta adevărată! Părinții tăi se numeau Nina și Ralph Delaney. Ai și doi frați, pe care i-ai întâlnit la căsătoria noastră.

Uluită, adolescenta își duse mâinile la gură.

– Cum este posibil? întrebă ea, făcând ochii mari.

Meg își șterse ochii și făcu apel la tot curajul său pentru a se elibera de greutatea care-i apăsa inima de luni întregi.

– Înainte de a muri, ma.... mama noastră mi-a vorbit despre tine. Înțelegi, noi eram săraci și când ai venit tu pe lume, tata a convins-o pe mama să te dea spre adopție.

Conștientă că sora sa era încă prea tânără pentru a face față unei asemenea dezvăluiri, Meg o luă de mână.

– Mama n-a vrut să te abandoneze. A fost obligată. Și de-a lungul anilor n-a încetat să se gândească la tine. Te-a iubit întotdeauna, Nikki. Și mi-a cerut să te caut și să-ți spun. Când am venit la fermă pentru a-i întâlni pe Stoneri, am aflat de accidentul lor și m-am decis să rămân ca să te ajut.

– Linc?

Adolescenta îi aruncă fratelui său o privire întrebătoare.

– Tu ai știut de la început?

Meg interveni, nelăsându-i soțului său timp să răspundă.

– Nu. Eu i-am ascuns mult timp adevărul și lui Linc. Când a aflat, ne-am decis să nu-ți spunem imediat, ca să nu te vedem suferind.

Nikki îi întoarse spatele și stătu un moment să se gândească. Emoționată, Meg își puse mâinile pe umerii surorii sale dar, imediat, aceasta se împotrivi.

– Lasă-mă în pace!

Cu inima zdrobită, Meg părăsi cabana în timp ce Linc o strânse la piept pe sora sa.

După câțva timp, Linc ieși afară la soția sa.

– Ce face? se neliniști Meg.

– Este foarte tulburată. Cred că îi va trebui câțva timp pentru a se obișnui cu ceea ce se petrece.

– Mi-e frică să-i vorbesc.

– Nu. Mie nu mi-e frică. Dacă am mai fi așteptat, Nikki nu ne-ar fi iertat niciodată.

– Și ce facem acum?

– Așteptăm să i se închidă rănilor. Pentru moment, nu ne vrea. Dar știu că, în sinea sa, dorește să formăm o familie.

– Noi am încercat, Linc. Dar n-a mers.

– Este greșeala mea. N-am fost cinstit cu tine.

Tânăra femeie simți că încearcă o speranță nebună.

– Ce vrei să spui?

– Te-am cerut în căsătorie pentru că mă temeam să nu mi-o iei pe Nikki.

– Dar cum ai putut să gândești așa? Știam cât de mult o iubești și niciodată n-aș fi încercat să vă despart.

– Mi-a trebuit ceva timp ca să înțeleg acest lucru, admise Linc. Deodată, o trase pe tânăra femeie spre el.

– Nikki are nevoie de tine. Și eu la fel. Te iubesc, Meg. Știu că ai multe lucruri să-mi reproșezi, dar te rog să nu mă respingi.

– Nu, Linc! Și eu te iubesc!

Soțul său se aplecă încet spre ea și-i depuse o sărutare ușoară

pe buze.

– S-ar zice că este un moment prost ales!

Se despărțiră și o văzură pe Nikki în pragul ușii, cu un surâs ușor pe buze.

– Presupun că ai să-mi interzici să mai ies o lună de zile, adăugă adolescenta.

– O să vorbim mâine despre asta. Acum, am face bine să ne întoarcem. Începe să se însereze.

– L-am sunat pe Dale pe mobil, îi anunță Nikki. Va veni să mă caute aducând un cal.

– În acest caz, du-te și așteaptă-l pe drum, și anunță-ne când sosește.

– Ba nu! protestă adolescenta. Vreau să mă întorc doar cu Dale. Iar voi rămâneți aici, să discutați. Cred că aveți multe să vă spuneți.

Încet, fata se apropie de Meg și o privi intimidată.

– Ciudat. Nu-mi vine să cred că ești cu adevărat sora mea.

– Cred că te resimți, afirmă Meg. Și eu m-am obișnuit greu cu această idee. Dar dacă aș fi putut să-mi aleg o soră, tot pe tine te-aș fi ales.

Ochii întunecați ai lui Nikki, atât de asemănători cu cei ai mamei lor, se umplură de lacrimi.

– Adevărat?

– Absolut, confirmă Meg, îmbrățișând-o.

Un zgomot de copite le întrerupse și figura lui Nikki se luminează când îl zări pe Dale.

– Ce frumos este! se minună Nikki. Într-o zi, o să mă căsătoresc cu el.

– Nikki! se supără Linc. Ai face mai bine să te interesezi de băieți de vârsta ta. Și apoi, ești prea tânără să te interesezi de băieți, indiferent care ar fi aceștia.

Nikki izbucni în râs.

– Nu te neliniști, Linc. Băieții nu mă interesează încă și nu-l iubesc pe Dale. Și, acum, te rog, ocupă-te de Meg. Eu nu voi fi mereu aici ca să zbor în ajutorul tău!

Surprins, Linc o privi cum încalecă. Oare ea uneltise ca să se întoarcă Meg?

Când cei doi călăreți se îndepărtară, Linc o luă în brațe pe Meg.

– Unde am rămas înainte de a fi întrerupți? Da, îmi amintesc, zise el, sărutând-o.

– Tu gândeai cu adevărat astfel? întrebă el când se despărțiră.

Meg făcu ochii mari.

– Ce?

– Că mă iubești.

– Oh, da!

– Atunci, mai spune-mi.....

– Te iubesc, Linc.

Linc o luă în brațe, o duse în cabană și o așeză pe pat.

– Te doresc, zise el, atacându-i nasturii bluzei. Mi-ai lipsit cu adevărat.

– Și tu mi-ai lipsit. Dar poate am face mai bine să ne întoarcem.

– Mai târziu, zise Linc, făcând să-i alunece mâna către cureaua lui Meg.

Tânăra femeie îl opri.

– Trebuie să discutăm, Linc.

– Mai târziu.

– Linc.

Tânăra femeie se așează, și-și aranjă bluza cu mâinile tremurânde.

– Este ceva despre care trebuie să vorbim acum.

Linc o privi perplex.

– Nu îmi voi relua studiile.

– Cum vrei. Dar nu văd ce aveai să-mi spui atât de urgent.

– Nu vrei să știi de ce?

Soțul ei dădu din umeri.

– Dacă ții cu tot dinadinsul.....

Deodată, ochii ei se umplură de lacrimi și ezită să vorbească. Ce se va întâmpla dacă Linc nu va accepta copilul?

Nesigură, se ridică și merse la fereastră.

Două mâini îi încercuiră talia.

– Ce se petrece? se neliniști Linc. Te iubesc și nimic din ce se va întâmpla nu va schimba ce simt pentru tine.

– Sunt însărcinată, murmură ea.

– Un copil? exclamă Linc, uimit.

– Știi că este puțin cam devreme, dar.....

O sărutare o făcu să tacă.

Când se despărțiră, o expresie de fericire lumina fața lui Linc.

– Un copil? Dumnezeuule, nu-mi vine să cred! De când știi acest lucru?

– Am fost la doctor în această dimineață. Aveam unele îndoieli.

– Din cauza asta ai leșinat săptămâna trecută? Dar acum te simți bine?

– Foarte bine, spuse ea, mângâindu-l pe Linc pe obraji.

Luându-i mâna, Linc o duse la buze.

– Te iubesc, Meg. Credeam că înnebunesc fără tine.

– Mă întreb cum va reacționa Nikki la aflarea veștii.

– O să-l adore pe copil. Vei vedea, asta va face din noi o familie adevărată.

Cu lacrimi de fericire în ochi, Meg se strânse lângă soțul ei.

– Te iubesc atât de mult, Linc.

Mesajul ochilor conținea tot ceea ce cuvintele nu puteau să spună: încredere, înțelegerea care o să-i lege de acum înainte și sentimentul că nimic și nimeni nu va fi un obstacol în calea dragostei lor.

Linc o sărută înainte de a-i ridica bărbia.

– Rămâne doar ceva să precizăm, Meg, spuse el, cu o voce serioasă.

– Ce?

– Fă-mi un băiat. Aș vrea ca într-o zi să pot transmite fiului meu tot ce am.

– Am să văd ce pot face, răspunse Meg. Și dacă nu va fi de data asta, mai încercăm.

– Plăcerea va fi de partea mea, afirmă Linc, îmbrățișându-și soția.

Sfârșit